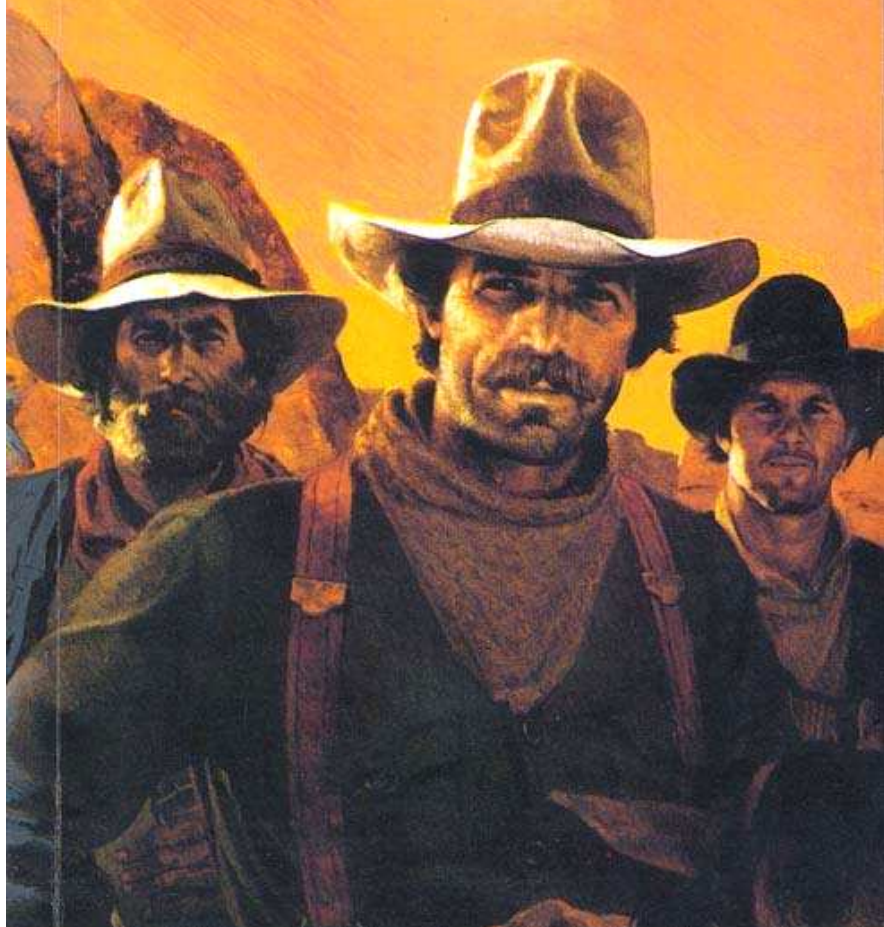

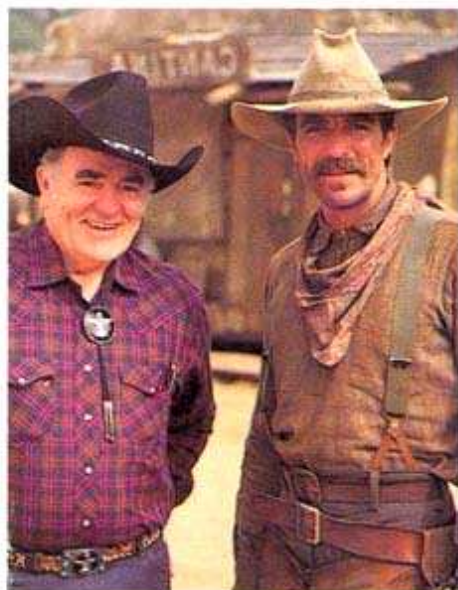
LOUIS L'AMOUR

ŠEDÍ JEZDCI

Šedí jezdci

Dal a Mac Travenovi bojovali za války Severu proti Jihu každý na jiné straně. Po ukončení války se za dramatických okolností setkali při návratu domů a už cestou začali plánovat, jak znovu vybudují rodný ranč. Jenže teprve teď zjišťují, že válka pro některé lidi ještě neskončila. Skupina bývalých jižanských vojáků se probíjí k hranicím s Mexikem a za nimi zůstává krev, zlo a násilí. Říká se, že nikdo nezastaví šedé jezdce, stíny právě minulé války, na jejich cestě. Tihle jezdci však zajali několik dívek a mezi nimi i dva sourozence bratrů Travenových a Dalovu snoubenku Kate Conneryovou. Síly jsou velmi nerovné - Dal, Mac, jejich mladší bratr Jesse a starý strýc Jack proti třiceti vycvičeným vojákům. Jenže Travenové se jim drží v patách, protože jak říká Kate Conneryová ostatním zajatým dívkám: „Travenové se nevzdají, dokud my nebudeme volné, nebo oni mrtví!“

L'Amour se řadí mezi nejúspěšnější a nejprodávanější autory v dějinách moderní literatury. Na světě bylo vytištěno již přes 230 milionů exemplářů jeho knih ve dvaceti jazycích a 45 z nich bylo úspěšně zfilmováno.

Na snímku spisovatel Louis L'Amour s populárním americkým hercem Tomem Selleckem, hlavním představitelem filmové verze románu.

LOUIS L'AMOUR

„Byl bych rád, aby si mě lidé pamatovali jako vypravěče.
Jako dobrého vypravěče.“

ISBN 80-85609-46-0

TALPRESS

Výrobnímu štábu a hercům filmu „The Shadow Riders“

Copyright@ 1982 by Louis L'Amour Enterprises, Inc.

Cover art copyright @ 1982 by Lou Glanzman

Translation@ 1994 by Jan Kantůrek

Published by arrangement with Bantam Books,
a division of Bantam Doubleday Den Publishipg Group, Inc.

Všechna práva vyhrazena.

ISBN 80-85609-46-0

1. kapitola

Major Mac Traven nahrbil ramena proti studenému, na kůži pronikajícímu dešti a vklouzl rukou pod těžký plášť s kapucí, aby se ujistil, že má zásobní revolver na svém místě. Kapky deště, které vrhl vzduchem náhlý poryv větru, mu zabubnovaly na krempe vojenského klobouku jako, hrst hrachu a z kropily mu ruce i tvář.

Byl k smrti unavený, už dva dny nejedl a v žaludku cítil hlodavý hlad. Napůl lhostejným pohledem přeletěl cestu, po které se táhl roztroušený zástup mužů.

Ted' už to nebyla armáda, stejně jako on to byli jen unavení muži, kteří se vraceli k domovům, opuštěným před několika lety. Ještě nedávno kráčeli v pyšných řadách – měli před sebou cíl, za který bojovali. Ted' se jen unaveně vlekli, hlavy skláněli proti šlehajícímu dešti a všechny myšlenky upínali k domovu.

Voda se lila bez přestání a pod rozložitými temnými stromy se srážela do jezírek, jejichž hladina se v šeru leskla jako zrcadla roztaveného kovu. Nedaleko před ním leželo městečko, pokud se tak dá těm několika domům říkat. Bylo to ve všech směrech ubohé místo, ale slibovalo trochu teplého jídla pro něj a oves pro jeho koně. Víc nemohl čekat, i když tam taky mohl být dopis.

„Dej na sebe pozor,“ dostalo se mu varování. „Je to s výjimkou Švéda všechno banda zlodějů. Ukradnou, na co přijdou, a kdyby to jinak nešlo, klidně tě zavraždí.“

Když vjel Mac do městečka, bylo pozdní odpoledne. Jediná městská ulice se změnila v rozježděný blátivý pruh, který se táhl mezi dvěma řadami nepopsatelných bud s falešnými průčelími. Závojem deště na konci ulice spíš vytušil než zahlédl řeku a přístaviště parníků.

Tu a tam stál na ulici kůň přivázaný k dřevěnému zábradlí nebo podpěrnému sloupku. Některé z koní dokonce poznal, patřili také vojákům, kteří se vraceli z války.

Zahnul stranou a pustil se k roubené stodole, kterou mu taky popsali, objel ji, a tak se dostal k otevřeným dvoukřídlým vratům a přilehlé ohradě z břeven. Právě slézal s koně, když se ve vratech objevil obrovský muž s hřívou slámově žlutých vlasů.

„Vy jste Olson?“

„Pojďte dovnitř.“ Muž mávl rukou k vratům.

„Kdo vám o mně řekl?“

„Kormidelník parníku v Heleně na Mississippi. Přísahal mi, že jste jediný poctivý chlap v celém městě.“

Velký Švéd se ani neusmál. „Ještě je tady jeden,“ odpověděl s nepatrným přízvukem. „Jak dlouho se tady zdržíte?“

„Jen přes noc.“

„Tak to bude za čtvrták. Můžete se vyspat v seně.“

„A nedala by se tady někde najít postel?“

„Postel plná štěnic, to jo. Postel, kde by vás v noci okradli taky. Takové postele nejsou k ničemu.“

„Taky mi řekli, že by mě tady mohla čekat pošta.“

Mac Traven byl stejně vysoký jako Švéd, i když zdaleka ne tak mohutný. Odvedl koně do stání a do žlabu mu naložil vidlemi seno.

Olson ukázal na jednu budovu. „Támhle v obchodě je schránka a občas je v ní pošta.“

„Jeden z mých přátel ví, že tudy budu projíždět,“ vysvětloval Mac. „Už čtyři roky nemám zprávy o rodině.“ Setřel si kapesníkem déšť z obličeje. „Žijí v Texasu a řekl bych, že jsem se podle nich přidal na špatnou stranu.“

Vyšel ze stáje a pustil se přes blátivou ulici. Když vystoupil po dřevěných schodech na verandu před obchodem, odupal si z bot nachytané bláto. Uvnitř bylo horko a nedýchatelno. Kolem bachratých kamen stálo několik mužů a za pultem k němu popošel muž ve spodním tričku, přes které měl nataženy šle kalhot. „Tak co to bude?“

„Nemáte tady náhodou nějakou poštu pro Maca Travena?“

Muž za pultem hodil palcem k bedýnce, která sloužila jako poštovní schránka. „Jestli jo, tak bude támhle. Koukněte se.“

Nějaký člověk, který přišel do krámu později, vytáhl z úst dýmku. „Traven, povídáte? Nemáte tady v okolí náhodou nějaký příbuzný?“

„Žádné, o kterých bych věděl.“

„U řeky, v tý boudě u přístaviště, maj chlapi nějakýho Johnnyho Reba*¹. Je raněnej. Chystaj se ho pověsit bez řádnýho soudu.“

¹ Pozn. překl.: Johnny Reb – přezdívka jižanských vojáků, odvozená od slova rebel.

Mac pátral rukou v poštovní schránce, ale teď ji rychle vytáhl. Otočil se a rozběhl ke dveřím. Jistě, mohl to být někdo jiný, ale co když -!

Ve chvíli, kdy vybíhal ze dveří, zaslechl, jak někdo v místnosti říká: „Ten chlap se chce dát za každou cenu zabít.“

Mezi stromy zahlédl střechu boudy nedaleko přístaviště a rychle se spustil dolů po rozbláceném svahu. V běhu si rozepínal plášť.

V okamžiku, kdy vstoupil do místnosti, mu bylo jasné, že je v tom až po krk. Dva chlapi drželi za ruce hezkého tmavého muže, který měl, na bradě několikadenní strniště a navíc byl ošklivě postřelen. Další mu právě na krk navlékal smyčku. Druhý konec provazu někdo přehodil přes stropní trám a drželi ho zbývající tři muži v místnosti.

Když Traven prošel dveřmi s revolverem, ruce, obrátily se k němu všechny oči jako na povel. „Pusťte ho,“ přikázal.

Mužů bylo šest. Špinavých, hrubých, neholených chlapů, kteří byli zvyklí na násilí a špatnou whisky.

„A kdo si, k čertu, myslíte, že jste, když si sem jen tak vlítnete a začnete nám vykládat, co máme a nemáme dělat?“

Další z mužů se rychle ozval uklidňujícím tónem: „Lituju, pane majore, ale ty vaše prýmký už nic neznamenají. Válka skončila.“

„Řekl jsem, abyste ho pustili.“

„Tak okamžik, majore! My jsme si toho Reba chytili a my si ho taky pověsíme. Jestli na to nemáte žaludek, tak si jděte po svejch! I ten špagát je pro ty rebely až moc dobrej!“

„Právě jste říkal, že válka skončila. To říká i pan Lincoln. Sundejte mu ten provaz z krku.“

„No, my tady na Lincolna zrovna moc nedáme. My si se svejma rebelantama poradíme a žádnéj politik nám nemusí vykládat, jak to máme dělat. A bejvalej major vod armády už teprve ne!“

Mluvčímu skočil do řeči podsaditý rusovlasý muž. „Možná že bysme je měli pověsit hezky vedle sebe. Byl by z nich moc pěkněj pářeček, co říkáte!?“

Mac Traven natáhl kohoutek zbraně. „Sundejte mu ten provaz! A hned!“

Chvilku zaváhali, ale pak raněnému muži smyčku pomalu a opatrně stáhli z hlavy. Když vězně pustili, začal se potácet a Mac tak tak stačil přiskočit a podepřít ho levou rukou kolem pasu. V

tom okamžiku se pokusil jeden z mužů zvednout pušku k rameni a Traven bez zaváhání vystřelil.

Kulka muže zastihla uprostřed pohybu. Trhl sebou dozadu, zapotácel se; otevřel ústa, jako by chtěl něco říci, a pak se zřítíl obličejem k zemi.

Ostatní ustoupili a Mac Traven prohlásil tiše, skoro spokojeně: „Jestli umíte jenom trochu počítat, mládenci, tak víte, že mi zbývají v bubínku čtyři kulky² a vás je tady pět. Mohli jste si taky všimnout, že trefím to, na co mířím. To znamená, že jeden z vás má šanci zůstat naživu.“ Usmál se a v úsměvu ukázal řadu krásných bílých zubů. „Kdo z vás bude ten šťastný?“

„To za to nestojí,“ ušklíbl se ryšavý. „Jenom by mě zajímalo, co do vás vjelo? Vy, severánskej důstojník, a tady se paktujete s nějakým jižanským rebelistou?“

„Jak jste řekl, válka skončila, takže už to není jižanský voják. Ale mám k tomu ještě jeden mnohem lepší důvod. Je to můj bratr.“

Aniž spustil z pětice očí, prohlásil: „Dale? Musíš se sebrat, jdeme odsud.“

„Věci...“ zamumlal Dal Traven „pytel s věcmi.“

Mac ukázal hlavní revolveru. „Hněte se!“

„Všichni ke zdi!“

Muži se přesunuli ke stěně, někteří rychleji, jiní pomalu. Na zemi u vzdálenější stěny uviděl Mac vojenskou tomu a pytel. Pomohl Dalovi ke dveřím a pak se vrátil pro jeho věci.

„My už vám nebudem dělat žádný potíže, majore,“ ozval se zase rudovlasý, „ale ten zastřelenej chlápek má kamarády.“

„Koupil si lístek,“ odpověděl Mac Traven, „a v tom vlaku je pořád ještě dost volných míst.“

„No, s tou bouchačkou jste fakt šikovnej. Nejste náhodou jeden z těch Texasanů?“

„Jo, dalo by se to tak říci.“ Podepřel Dala, pomalu vycouval ze dveří a zavřel je za sebou.

V úkrytu stromů se zastavil a spustil věci na zem.

„Máš koně, Dale?“ zeptal se.

„Jo, mám Bonnie Prince.“ I když byl Dal slabý, zbraň udržel a Mac mu podal revolver. „Je támhle ve stáji. Kvůli němu mě chtěli

² Pozn. překl.: Typ revolveru blíže neurčen.

pověsit. Chtěli výstroj, pušku a koně. Narážky na to, že jsem bojoval na straně Jihu, byly jenom záminka.“

„Troufáš si je udržet uvnitř?“

„Zkusím to, Macu. Jsem pěkně zesláblý, ale střílet pořád ještě můžu.“

Ve stáji bylo koní několik, ale nedělalo mu žádné potíže vzpomenout si, jak vypadá Bonnie Prince, kůň kterého pomáhal vycvičit a vychovat. Osedlal ho a přitom podvědomě čekal, že každým okamžikem zaslechne zvuk výstřelů. Dal na tom byl očividně špatně, ale znal svého bratra a věděl, že jakmile se dají na cestu, pojedou tak dlouho, dokud nespadne ze sedla.

Když dojeli k Olsonově stáji, objevil se Švéd ve dveřích. „To jste střílel vy?“

„Potřebuju svého koně, Olsone.“

„V pořádku. Osedlejte si ho a já vám zatím hodím do pytle nějaké zásoby na cestu.“

Olson zmizel ve skladu jezdecké výstroje, kde zároveň bydlel, a Mac zatím osedlal šedáka. „Promiň, hochu,“ omlouval se. „Chtěl jsem tě nechat pořádně odpočinout.“

Vyvedl koně ven a pomohl Dalovi do sedla. Přistoupil k nim Olson a podal mu napůl plný pytel, ke kterému byla přivázána začernalá konvice na čaj. „Máte tam trochu jídla a taky nějaké kafe. Teď můžete vyrazit.“

„Pro lidi, jako jste vy, Olsone, musí být ve Valhalle vyhrazeno zvláštní místo.“ Stiskl Švédovi ruku. „Kdybyste se někdy dostal k nám do Texasu, bude pro vás vždycky místo u stolu.“

„Možná že to nebude ani tak dlouho trvat.“

„Přijedte kdykoliv, Olsone. Dál na západ je dobrá úrodná zem a člověk jako vy si tam na živobytí vydělá vždycky. Myslím, že byste měl tady z toho pořádného zmatku vypadnout.“

„Asi jo, myslím, že se za vámi opravdu brzo rozjedu.“

Když urazili svižným tempem první míli, Mac zpomalil a naklonil se k bratrovi. „Dokážeš to, Dale?“

„Několikrát už mě ze sedla srazili, ale ještě nikdy jsem z něj sám nespadl. Jedeme dál. Jediné, po čem toužím, je dostat se domů. Chtěl bych vidět naše. Chci si sednout s mámou k jednomu stolu. Chci tam prostě jen tak být!“

„Já taky, Dale. Tak jedem.“

Pobídli koně houstnoucím šerem, ale Mac věděl, že nemohou jet daleko. Jeho mohutný šedák byl skvělé zvíře, ale byl strašlivě unavený. Musí rychle najít úkryt, kde by si mohli odpočinout.

Míjeli drátěné ohrady a blátivé venkovské cesty, staré roubené stáje a stodoly a mezi nimi Výběžky lesa. V dálce zahlédli dvě osvětlená okna. „Někdo je tam nemocný,“ usoudil Mac. Touhle dobou by žádný farmář nesvítil, kdyby k tomu neměl vážný důvod. Pamatovali si, že u nich to bývalo právě tak.

„Slyšel jsi něco o tátovi s mámou?“ zeptal se Mac.

„Myslí si, že jsem padl.“

„Jak to?“

„Naše jednotka byla odříznuta a chlapi téměř do posledního padli. Než jsme se dostali zpět k našim, trvalo nám to skoro šest týdnů, museli jsme cestovat jen v noci. Mezitím mě nahlásili jako padlého v boji.“

„Já nedostal žádnou poštu,“ pokračoval Mac. „Ono to z jihu na sever ani moc nešlo.“

V dlouhém výběžku lesa narazili na starou opuštěnou stodolu. Uvnitř bylo sucho a čisto, prostor voněl čerstvě usušeným senem, i když v téhle roční době na to bylo pozdě. Uvázali koně do dvou stání a Mac jim do žlabů donesl několik náručí sena. Potom se porozhlédl kolem a našel v koutě sud se zbytkem zrní, ze kterého koním nasypal. Dal se mezitím natáhl do sena a okamžitě usnul.

Mac Traven přešel ke dveřím a opatrně vyhlédl ven. Stále ještě přšelo a riziko neriziko, Dal si potřeboval pořádně odpočinout a koně taky. Nebylo slyšet nic jiného kromě tichého šumění padajícího deště. Chvilku postál u dveří a poslouchal, pak se vrátil a lehl si do sena.

Čtyři roky... bylo mu maličko přes třicet a otec má na krku pětasedesát. Máma je skoro o deset let mladší než táta. Nikdy si takové věci nepamatoval a sotva by byl odhadl, kolik teď bude sestře. Jak začala děvčata růst, měnila se tak strašně rychle!

Když vypukla válka, utekl jedné noci z domova s pevným úmyslem bojovat za zachování Unie. Cítil, stejně jako starý Sam Houston, že jejich první povinnost je k národu. Dal to cítil jinak a vstoupil k texaské jízdě.

Mac se s rukama pod hlavou natáhl do sena a napínal sluch, aby mu neunikl jediný zvuk zvenčí. Šumění deště na střeše bylo

nesmírně příjemné a on byl hrozně unavený, jenže kdyby usnul, mohl by se k nim nepozorovaně přiblížit nepřítel.

Před válkou sloužil čtyři roky u Texaského sboru*³. Byly to čtyři roky neustálých šarvátek s Komanči, Ajovy a hraničními bandity. Když dorazil k Ohio, nadřízení rychle zjistili, co všechno umí a mezi muži, kteří o boji nevěděli vůbec nic, postupoval velmi rychle.

Ted' se tedy konečně vracel domů. Čtyři roky jako člen Sboru a další čtyři roky v armádě, bez jediného dne dovolené.

On tehdy první uviděl jejich ranč. Narazili na něj na jedné hlídkové cestě a Mac ho koupil od Sandovala, který chtěl strávit poslední roky života v San Antoniu. Třiadvacet tisíc akrů země na původní španělské dědičné půdě. Pak se úplně sám vypravil do oblasti, kde žili Komančové. V té době je vedl starý náčelník Stoupající voda.

Když seděli na zkřížených nohách v jeho stanu, starý náčelník si Maca dlouho a pozorně prohlížel. Celou dobu samozřejmě věděl, co je Mac zač a taky to, že bojoval v řadách Texaského sboru. „Jsi přítel Komančů?“ zeptal se nakonec Stoupající voda.

„Bojoval jsem proti Komančům a zjistil, že jsou to skvělí válečníci. Byl jsem poctěn jejich odvahou. Jestli ke mně Komančové přijdou v míru, bude mezi námi mír. Když mi však přinesou válku, kdo jsem já, abych je odmítl?“

Mac ukázal na předměty, které rozložil po zemi. „Koupil jsem tu zem od Sandovala. Navíc bych rád daroval tyhle věci vám Komančům. Dvacet nových loveckých nožů, dvacet nových příkrývek, tři pytle cukru, pět tučných dobytčat a těch pět tučných dobytčat budete dostávat následujících pět let.“

Najednou jeho vzpomínky přerušil Dalův hlas. „Macu? Byla to ta partyzánská sebranka. Pokusili se mě zabít. Zranili mě a nechali ležet bez pomoci, abych tam vykrvácel, ale víš co? Oni mě znali, Macu, věděli, po kom střílejí.“

Mac chvilku mlčel. „Věděli, Dale? Co to má znamenat?“

„Já je slyšel, Macu. Jeden z nich prohlásil: „To je Dal Traven,

³ Pozn. překl.: Texaský sbor (Texas Rangers) byla dobrovolná organizace polovojského charakteru, která měla udržovat pořádek na hranicích Texasu a Mexika. Byla založena r. 1832 a původně ji tvořilo patnáct mužů. Postupně se rozrostla a sloužila jako pořádkový sbor v celém Texasu.

takže to je už další, kterého se nemusíme bát.“

2. kapitola

Když prasklinami prkenných dveří pronikly první paprsky vycházejícího slunce, odhrábl Mac Traven uprostřed stodoly stranou seno a prach a rozdělal tam malý oheň. Pak vytáhl Švédovu konvici a postavil na kávu. V pytli byl bochník chleba a několik kusů sušeného hovězího a srnčího masa.

Dal otevřel oči, upřel je k ohni, tiše, bez pohybu ležel a cítil se líp než celé dlouhé týdny předtím.

„Ta káva tak nádherně voní,“ prohlásil, „a oheň krásně hřeje.“

„Je v něm nastrádáno sluneční teplo, hochu,“ usmál se Mac. „Celé ty dlouhé roky do sebe stromy vstřebávaly sluneční teplo a ukládaly si ho právě pro tuhle chvíli. Oheň, který vidíš, uvolňuje uvězněné sluneční teplo.“

Dal si opatrně sedl a natáhl se pro boty. „Vzpomínám si na to, jak jste rozdělávali ráno ohně doma, ty nebo táta. Nikdy jsem to nedovedl pořádně ocenit, dokud jsem je nemusel později rozdělávat sám. Vždycky jsem se krčil pod dekou tak dlouho, dokud se místnost neohřála.“

Taky si pamatuju, jak jsme vyhlíželi střílnami a hledali nějakou stopu po Indiánech, než jsme otevřeli dveře. Občas jsme stáli před domem a dívali se, jak nebe mění barvy a jak pomalu svítá.

Náš starý pes, ten, co jsme si ho přivezli ještě z Tennessee, proběhl stáje, stodolu a ohrady, a kdyby byl v okolí jediný Indián, byl by ho vyčenichal.

To už měla máma na pánvi kus uzeného, tedy pokud doma nějaké bylo, a když jsme se vrátili do domu, snídaně byla připravená. Hochu, kdybys věděl, kolikrát jsem si za války vzpomněl na ty snídaně!“

Mac osedlal oba koně a pak se vrátili k ohni. Každý snědl kus chleba a sušeného hovězího.

Mlčky žvýkali, až se nakonec ozval Mac: „No, na tebe aspoň čeká Kate.“

„Věřím, že čeká. Tak nějak jsme to oba považovali za samozřejmé. Nikdy jsme o tom zvlášť nemluvili, ale oba jsme to cítili.“

„Měl jsi ji o to požádat, Dale. Ženy jsou rády, když jim řekneš,

že ti na nich záleží. Většinou se nevyplácí považovat takové věci za samozřejmé.“

Vypili poslední zbytek kávy, Mac uhasil oheň a ohniště zakryl prachem a pískem z podlahy.

Pak nabídl pomoc Dalovi.

„Jen si klidně nasedni. Možná že nejsem tak docela v pořádku, ale do sedla pořád ještě vylezu.“ Dal vstrčil nohu do třmene, na okamžik zaváhal, ale pak se vzepřel nahoru. Když už seděl pevně v sedle, s oběma nohama ve třmenech, tvář měl, bílou jako křídlo a bylo vidět, že se drží jen silou vůle.

Mac se na něj ušklíbl. „Dokud vydržíš v sedle, pojedíš první, abych na tebe viděl, ale pušku měj po ruce. Já zavřu dveře. Třeba po nás přijde někdo jiný, kdo bude potřebovat střechu nad hlavou.“

Mac Traven jel vpředu, vyhýbal se cestám a nebezpečí, které na ně mohlo čekat. Jestli měl muž, kterého zabil, v okolí nějaké příbuzné, mohli už touhle dobou pročesávat okolí. Nakonec se pustili po nějaké nepoužívané cestě, kterou naznačovaly prakticky jen vozové koleje. Cesta vedla lesem a postupně se stáčela kolem úpatí středně vysokého pahorku, napříč loukou posetou balvany a dál mírně zvlněnou krajinou. Místy zahlédli husté skupinky zakrslých černých dubů a tu a tam dokonce pasoucí se krávu.

Kolem poledne už za sebou měli dvanáct mil a Mac si trochu oddechl. Ohlédl se na Dala, který se přesunul dozadu a hrbil se v sedle. Dal napůl nevěděl, co se děje kolem, a v cestě pokračoval jen díky tomu, že se podvědomě držel bratrovi v patách. Kus před nimi mizela cesta v lese a Mac zahlédl záblesk tekoucí vody.

Všude byl až neuvěřitelný klid a široko daleko žádná stopa po lidech. Mac pomohl Dalovi ze sedla a uložil ho na trávu. „Promiň, brácho,“ zamumlal Dal. „Promiň.“

Mac napojil koně, nechal je pást na břehu potoka, potom donesl napít Dalovi a nakonec mu podal kus sušeného masa.

„Netroufnu si rozdělat oheň, aby nás neprozradil kouř,“ prohlásil. „Dej si tohle a hlavně to dobře rozkousej. Tím myslím, že si máš dát záležet, aby ti to vydrželo. Máme před sebou ještě dlouhou cestu.“

„Jak jsi na tom? Máš nějaké peníze?“

„Nestojí to ani za řeč,“ odpověděl mu Mac.

„Až budeme o kus dál, pokusíme se zastřelit něco k jídlu. Nebo

třeba narazíme na nějakou farmu, kde nám dá paní domu najíst.“

„No na to jsi byl vždycky kadet,“ prohlásil Dal upřímně, „pamatuju si, že skoro každá ženská, kterou jsi potkal, tě chtěla krmit a ošetřovat.“

„Občas jsem měl vážně štěstí,“ souhlasil s úsměvem Mac, „jenže ne vždycky, když jsi v nouzi, na takovou ženskou narazíš.“

Když si zvířata odpočinula, nasedli a vraceli se blátivou stezkou k hlavní cestě. Mac se rozhlédl na obě strany, svlékl si plášť a srolovaný ho připevnil za sedlo. Dal si všiml, že Macovi na pravém rameni visí zvláštní kulaté pouzdro, které má spodním koncem připnuté k opasku, aby se mu při jízdě nekývalo.

„Co to je?“ zeptal se zvědavě.

„Vymyslel to nějaký Blakeslee a urychluje to nabíjení spencerovky. Spencerovky mají sedm nábojů, osm, když jeden zasuneš i do komory. Tahle věcička má trubicové zásobníky na sedm nábojů. Dělá se to v různých provedeních – se sedmi, deseti a třinácti trubicemi. Slyšel jsem, že dělají i rychlonabíječ s pouhými šesti, ale nikdy jsem ho neviděl. Ten můj jich má třináct.“

„K čertu! To znamená, že když máš pušku prázdnou, prostě do ní vrazíš další zásobník?“

„Přesně tak. Cvičili nás s nimi hezky dlouho, takže nakonec jsme byli schopní vystřelit čtrnáct až patnáct výstřelů za minutu.“

Tři dny tak pokračovali v cestě na jihozápad, každé svítání je zastihlo v sedle a za celé tři dny nenarazili na jediné stavení ani užívanou cestu. Občas překřížili stezky divokých koní nebo stopu po kolech osamělého vozu.

Čtvrtý den už oheň rozdělával Dal, sbíral v okolí suché dříví a obcházel kolem. Všechno sice dělal pomalu a každou chvíli odpočíval, ale bylo vidět, že se cítí lépe.

„Bude to fajn, až zas budeme doma,“ ozval se a upřel toužebný pohled přes nedohlednou travnatou pláň k jihu.

„Neboj se, táta si umí poradit,“ otočil se Mac stejným směrem. „Ted' bude potřebovat v hospodářství každou ruku. Naštěstí je tam Jesse.“

„A co když ne,“ zamyslel se Dal. „Když jsem odjížděl z domova, už taky mluvil o tom, že se dá k armádě. To víš, šel kdekdo a on nechtěl zůstat pozadu.“

Mac se otočil v sedle a obhlédl kraj za nimi. Neustále se drželi

mimo hlavní cesty a Mac doufal, že jestli je někdo pronásledoval kvůli tomu zabitému muži, dávno už ztratil jejich stopu. Jenže podceňovat nepřítele se nikdy nevyplácí.

V každém případě tady bylo ještě další nebezpečí. Během války se objevilo dost lidí, odpadlíků, zrádců a bezcharakterních násilníků, kteří se na válce přizívovali. Považovali celý konflikt za vhodnou záminku k loupežím, krádežím dobytka a terorizování bezbranného civilního obyvatelstva. Ta sebranka se teď bude potulovat zemí a přepadat každého, kdo jim přijde pod ruku a na koho si troufne.

Celou zem teď čekala obtížná doba návratu k obyčejnému civilnímu životu. Teď po válce se budou muži z jihu vracet do domovů, které byly převážně v troskách. Otroci, na jejichž práci byli závislí, se rozutekli a na to, aby si najali placené nádeníky, nebudou mít většinou peníze. Je nedostatek potravin, domácích zvířat i drůbeže a hlavně nedostatek finančních prostředků tak potřebných k obnovení farem a polí.

Situace na severu nebude o moc lepší, protože zbrojní továrny přestanou vyrábět. Majitelé textilk ztratí armádní zakázky a budou propouštět. Spousta lidí přijde o práci.

„Máme kliku, Dale,“ obrátil se Mac k bratrovi. „Náš ranč je jistě v provozu. Když už nic jiného, bude tam alespoň dostatek hovězího k jídlu a my se můžeme hned pustit do práce. Texas válkou zas tolik neutrpěl, a když se do toho všichni dáme, bude celé hospodářství brzo v pořádku.“

„A je tam Kate,“ zasnul se Dal. „Nikdy mě nenapadlo, že by mi mohl někdo tak strašně chybět.“

Mac se znovu otočil. Daleko za nimi se objevili čtyři konfедераční vojáci, jeden v sedle, ostatní pěšky. Koně měli jen jednoho a vypadalo to, že se na něm střídají. Vpravo vpředu zahlédl Mac farmu. Z komína stoupal kouř, ale ohrady byly prázdné.

Jak se vzdalovali od nízko položeného kraje kolem řeky, zdálo se, že se Dal rychle zotavuje. Vzduch byl mnohem čistší, a pokud se nestane něco nepředvídaného, bude Dal zanedlouho v pořádku.

Mac si vzpomněl na Kate. Kate byla skvělá, i když se s Dalem zatím vlastně ani nezasnoubili. Přemýšlelo tom, co asi Kate udělala, když přišlo hlášení o Dalově smrti. Počkala společensky

nezbytnou dobu a pak si našla někoho jiného? Jestlipak to Dala napadlo?

Stezka vedla podél potoka a mizela v hustém lese. Mac Traven měl dva revolvery, jeden v armádním pouzdře u pasu a druhý, náhradní, za opaskem kalhot, ale většinou dával přednost spencerovce. Armáda používala ráži .52, a to už nebyla žádná hračka. Když vjížděli do lesa, vytáhl ji z pouzdra u sedla a držel ji v rukou.

Vojáky teď potkávali jen výjimečně. Tohle byl indiánský kraj, ale Indiáni, kteří ve válce bojovali na jedné nebo druhé straně, žili mnohem dál na východ.

Dalšího dne se Macovi podařilo zabít u řeky jelena a zdrželi se na tom místě celý den. Udili maso, a zatímco kouř vykonával svou bohubilou činnost, opekli si několik srnčích řízků a poprvé za celou dobu, kdy byli na cestě, se dobře a dosyta najedli. „Pomalů se blížíme,“ ozval se Dal. „Pamatuju si, jak jsme se jednou vydali na sever na lov bizonů a tábořili jsme u toho samého potoka.“

„Když budeme mít štěstí, dorazíme domů někdy zítra odpoledne.“

Jenže odpoledne přineslo temná bouřková mračka, která se jim začala kupit nad hlavou, a zdáli se k nim doneslo dunění hromu.

„Bude pršet,“ prohlásil popuzeně Dal. „Tak bez toho bychom se klidně obešli!“

Mac pobídl koně. Jestli si rychle nenajdou nějaký úkryt, promoknou zanedlouho na kůži. Vyjeli na nízký pahorek a nedaleko před sebou spatřili opodál cesty, kterou sledovali, hřeben střechy, vyčnívající mezi stromy.

Mračka už měli přímo nad hlavou a Mac viděl na obzoru světlý pás, který se rozšiřoval a rychle se blížil. Bylo jasné, že je to dešť. „Za mnou!“ vykřikl a pobídl koně do běhu. Dal mu jel v patách.

Ohrada, ke které dojeli, měla břevna v bráně spuštěná a byla prázdná. Vedle stálo malé hospodářské stavení a roubený obytný dům. Z komína se sice nekouřilo, ale pod střechou vedle dveří domu byla narovnána zásoba dřeva.

K domu nevedly žádné stopy, ale podle toho se dalo usoudit jen to, že tam nikdo nevstoupil od posledního deště. Mac seskočil s koně. „Dale? Postarej se o koně, já se mezitím podívám dovnitř.“

Dal chytil otěže Macova koně a vykročil k ohradě.

Mac na okamžik zaváhal, ale pak zabušil na dveře. Zvuk se hlasitě rozlehl domem, ale neozvala se žádná odpověď. Opřel se do dveří a ty mu pod rukou povolily. Vstoupil dovnitř. „Je někdo doma?“ zeptal se, ale místnost byla prázdná.

Krb, postel, lavice a jediná židle. Pánve a kastroly, čisté, vyleštěné, ale pokryté vrstvou prachu. Na stole byl voskovaný ubrus a na něm zbytek svíčky, která se roztekla do loužičky ztuhlého vosku.

Další dveře byly zakryté zavěšenou příkrývkou. Mac pootočil hlavu a poslouchal zvuky zvenčí.

Někdo tady ještě nedávno bydlel. Podíval se znovu na závěs a zavolal: „Je tady někdo?“

Venku zahřmělo, tentokrát mnohem blíž, a zvenku k němu dolehl zvuk běžících nohou. Dveře se rozletěly a v nich se objevil Dal. Hned poté se spustil hustý závoj deště a znovu táhle a hlasitě zahřmělo.

Dal se rozhlédl kolem a podíval se na závěs.

„Byl jsi tam?“

„Ne, ještě ne. Jak to vypadá ve stáji?“

„Tři slušní koně, ale napůl mrtví hladem. Naložil jsem jim trochu sena.“

Mac přešel váhavým krokem k zakrytým dveřím do vedlejší místnosti, uchopil deku za okraj a Dal vytáhl revolver.

Potom bleskově odhrnul pokrývku stranou.

V jedné boční stěně bylo okno a v šedivém světle, které sem pronikalo zvenčí, byla vidět postel, židle a velká truhla, do jaké se na venkově ukládalo šatstvo. A v posteli bylo dítě... malá holčička.

Krčila se na lůžku a tiskla k sobě hadrovou panenku. Dlouhé světlé vlásy měla rozčuchané a nemyté.

„Ahoj! Ty jsi můj tatínek?“

3. kapitola

Překvapený Mac Traven se rychle vzpamatoval. „Já? Ne, slečno, bohužel nejsem. Copak ty nepoznáš vlastního tatínka?“

„Ne, pane. Odešel do války, když jsem byla ještě malá. Maminka říkala, že se už brzo vrátí. Říkala, že válka už skončila.“

„To měla pravdu. A kde máš maminku?“

„Je pryč. Přišli nějací zlí muži a odvedli ji. Já jsem nejdřív nevěděla, že jsou zlí, protože na sobě, měli ty šedé uniformy,“ ukázala na Dala, „jako má on. Ale potom maminku odvedli. Odtáhli ji pryč.“

„A tebe tady nechali? Jen tak samotnou?“

„Oni o mně nevěděli. Maminka jim o mně neřekla. Naschvál jim o mně neřekla. Měla strach a já si myslím, že věděla, že přijdou. Přišla do domu a byla celá vystrašená, třásla se a tak. Řekla mi, že jsou v okolí zlí lidé, kteří chytají ženy a odvádějí je pryč, a kdyby přišli i k nám, že musím být úplně potichoučku a čekat, protože tatínek se musí každým dnem vrátit.“

„A jak jsi tady hospodařila?“ zeptal se Dal. „Měla jsi vůbec něco k jídlu?“

„Jasně! Mám mléko. Nějaké tady zůstalo. A taky je tady maminčin domácí tvaroh a chleba, co ho pekla pro tatínka.“

„A jak dlouho už jsi tady sama?“

„Podívej,“ ukázala na kalendář. „Škrkala jsem si čísla, vidíš? Už jsou to čtyři dny.“

Dal se rozhlédl. „Je to útulný dům.“ Znovu se obrátil k holčičce. „Nevadilo by ti, kdybychom tady dnes v noci přespali? Vracíme se domů z války.“

„Můžete tady zůstat. Já budu ráda, protože se někdy v noci bojím. Vždycky si vzpomenu na vlky, Indiány, na strašidla. a takové věci a potom se bojím.“

„Jak se jmenuješ, beruško?“ usmál se na ni Mac.

„Zuzanka. Jmenuju se Zuzana Athertonová.“ Dal vrhl rychlý pohled na Maca a pak na ni. „Tatínek se jmenuje Jim Atherton?“

„No. Ty ho znáš?“

Dalovi zbledla tvář a rychle se obrátil ke krbu. „Víš, znal jsem ho spíš od vidění. No prostě jsme se občas potkali, ale neznali jsme

se nijak blíž.“

Vyкроčil ke dveřím. „Donesu nějaké dříví na oheň. Macu? Nechtěl bys mi pomoci?“

Když vyšli ven, obrátil se Dal k bratrovi. „Macu, musíme ji vzít s sebou k nám. Jim Atherton je mrtvý. Poslední den války ho zabil ostřelovač.“

„Co si o tom všem myslíš? Muži v šedých uniformách a odvádějí ženy? Nezdá se mi, že by něco takového udělal kdokoliv z Jižanů, které znám.“

„Lidé jsou různí.“ Dal se na chvíli zamyslel. „Mohl by to být plukovník Ashford. Mířil tímhle směrem, ale mám pocit, že ten by něco takového neudělal. Vždycky se choval jako gentleman.“ Na chvíli se odmlčel. „Chtěl, abych se k němu přidal, byl rozhodnutý, že bude bojovat dál. Pro mě a pro tebe válka skončila, ale ne pro Ashforda. Když se Lee vzdal, koledoval si Ashford o válečný soud. Nazval Leeho zrádcem, zbabělcem a všemi dalšími jmény, na které si vzpomeneš.“

„Měli bychom se vrátit dovnitř. Bude mít strach, že jsme ji taky opustili.“

„K sakru, Macu, co to do toho chlapa vjelo? Odvlékat ženské bůhví kam a proč?“

„Dale? Kolem nás přece bydlí na farmách taky několik žen. A není to víc než nějakých padesát šedesát kilometrů odsud.“

„Taky už mě to napadlo. V téhle chvíli s tím nic neuděláme. Kdybychom hned vyrazili, padli by pod námi koně po prvních kilometrech. Musíme je nechat odpočinout a nažrat. Vyjedeme zítra ráno.“

Mac prošel dveřmi, chvíli se na holčičku díval a potom jí řekl: „Zuzanko? Víš, ráno chceme pokračovat v cestě a myslíme si, že bys měla jet s námi. Tatínkovi to může trvat ještě dlouho, než se sem dostane, ale necháme mu tady dopis.“

Podívala se na ně velkýma vážnýma očima. „Maminka říkala, že na něj musím počkat.“

Mac si vedle ní sedl na paty. „Podívej, Zuzanko, válka sice opravdu skončila, ale než se všichni vojáci dostanou domů, bude to ještě nějakou chvíli trvat. Nevíme, kde je tvůj tatínek, a třeba bude muset jít celou cestu z Pensylvánie do Virginie pěšky. Bude lepší, když pojeděš s námi a počkáš, dokud si pro tebe nepřijede.“

V hlubokém sklepe mimo dům, jaké se v téhle části země budovaly především jako útočiště před tornády, ale většinou se používaly k uskladnění potravin, našli viset několik kusů uzeného masa, napůl plný sud brambor a po jednom sudu mrkve a cibule. Některé brambory už začínaly klíčit. Mléko bylo uloženo na dobrém místě – v nevelké jámě v zemi, obložené plochými kameny. Začínalo už kysnout, ale bylo tam ještě podmáslí a trocha tvarohu.

„Tvoje maminka musí být moc šikovná a pracovitá,“ prohlásil Dal, když Mac donesl potraviny a rozložil je po stole.

„Pomáhala jsem jí. Taky umím pracovat.“

„Kolik je ti let, Zuzanko?“

„Už mi bylo osm. Pomáhala jsem mamince se vším. Umím podojit krávu, utlouct máslo a taky jsem jí pomáhala vykopávat zeleninu.“

Pár minut jedla tiše a pak se zeptala: „Jsou tam malé holky, tam, co bydlíte?“

„No, nějaké tam taky jsou. Máme sestru, a když jsme šli do války, nebyla o moc starší než ty. Ale to už je čtyři roky.“

Když se najedli, položil Mac děvčátku ruku na rameno. „Tak, Zuzanko, ty si teď běž hezky lehnout. Nemusíš se v noci ničeho bát, my budeme tady.“

Když zmizela vedle, seděli u stolu, pili kávu a občas některý přiložil na oheň. „Co všechno ještě víš o tom Ashfordovi?“ zeptal se Mac.

„Je to tvrdý chlap, dobrý voják, a vždycky mi připadal jako slušný člověk, jenže víš sám, jak se lidé za války změní. Naverboval dost podivných lidí, rváčů a střelců se špatnou pověstí, aby byly jeho oddíly co nejsilnější, a ke konci už jim dost povolil, takže se chovali jako obyčejní bandité. Dělal to především proto, aby si je udržel, jinak by u něj asi nezůstali. Abych ti už řekl všechno, někteří důstojníci se mu začali vyhýbat, a když se Lee vzdal, vzal to Ashford skoro jako osobní urážku. Poslední, co jsem oněm slyšel, bylo, že míří do Mexika.“

Ráno bylo nevlídné a chladné. Osedlali a ke zbytkům původních zásob přidali pár kusů uzeného, trochu brambor a trochu zeleniny.

„Jednoho koně vezmeme s sebou a ostatní pustíme,“ rozhodl Mac. „Všude kolem je dost trávy a támhle mezi těmi stromy je

potok. Přežijí to.“

Z vedlejší místnosti vyšla dívenka oblečená na cestu. V ruce měla malý uzlíček s oblečením a teď stála ve dveřích s malým kloboučkem v ruce, čekala a upírala na ně velké oči.

„Musíš se najíst,“ řekl Dal. „Máme před sebou dlouhou cestu.“

„Tak jo. Ale nemám moc hlad.“

Když jí pak Dal pomáhal do sedla, zeptala se:

„A co když se maminka vrátí?“

„Nechali jsme jí tam dopis,“ uklidňoval ji Mac, „a lidé tady kolem se většinou chovají v cizích domech slušně. Většinou se v nich vyspí, ale vždycky je nechají v pořádku a připraví zásobu dřeva na topení.“

Když vyjeli na nízký pahorek za domem, holčička se obrátila a zadívala se naposled k domu. Když ujeli mlčky několik kilometrů a zastavili se na dalším kopci, aby nechali vydechnout koně, otočila se Zuzanka najednou k Macovi. „Vy si myslíte, že se tatínek už nevrátí, vid’?“

Dal se pokusil promluvit, několikrát polkl naprázdno a nakonec jí položil ruku na rameno. „Mám strach, že se už opravdu nevrátí, Zuzanko. Víš, válka je ošklivá věc a pro všechny byla moc těžká. Je hodně mužů, kteří už se nikdy nevrátí.“

„Myslíš, že tatínek umřel?“

„Bohužel, holčičko. Bojím se, že je opravdu mrtvý. Byl to moc hodný člověk, víš. Bojovali jsme spolu.“

„Maminka se jednou v noci vzbudila a hrozně plakala. Asi to věděla. Myslím, že cítila, že umřel. Mně nic neřekla, ale druhý den mluvila o tom, že se možná budeme muset odstěhovat.“

Dal se podíval na Maca a ten pokrčil s nejistým výrazem rameny. Pokračovali v cestě, jeli v řadě a koně, na kterém jelo děvčátko, měli mezi sebou.

Krajina byla plochá, přehledná a prázdná, místy byly vidět skupinky křovin a nevelké hájky, řídce zarostlá úbočí pahorků a pásy hustějšího porostu podél potoků a na hřbetech kopců. Bylo skoro poledne, když Mac Traven přitáhl koním prudce otěže.

„Dale? Podívej na tohle...“

Dal dojel až k němu a Mac ukázal na stopu, na kterou právě narazil. Zanechala ji za sebou větší skupina jezdců, kteří hnali malé stádo dobytka a spřežení s těžce naloženými vozy.

„Byl jich nejmíň tucet, možná něco přes dvacet. Okovaní koně a míří naším směrem. Mohli by to být tamti, Macu. Měli bychom si pospíšet.“

„Nedostanem se tam dřív, než pozdě navečer a potom budeme muset být setsakra opatrní.“

„Jsou to ti lidé, kteří odvezli maminku?“

„Je to možné, Zuzanko. Kdyby se náhodou něco semlelo, seskočíš s koně a hezky si lehneš na zem, slyšíš?“

Mac Traven se vydal po stopě kus nazpět, ale brzo se vrátil. „Je zbytečné podél té stopy hledat a plýtvat časem. Dřív nebo později musíme narazit na jejich tábor.“

„Projeli tady tak před třemi čtyřmi dny.“

„Jasně. Ale až najdeme tábor, bude snazší odhadnout, kolik jich je a koho vezou s sebou.“

Dal se podíval k obloze. „Vypadá to na déšť. To je určitě zpomalí.“

„Moc ne. Unesli těch žen víc a jistě počítají s tím, že už jim pravděpodobně někdo jde po stopě.“

Tu a tam narazili na zřetelné otisky kopyt. Oba věděli, že je v budoucnu poznají kdykoliv.

„Je mi divné, že nevyhloupili dům. Kdyby vtrhli dovnitř, určitě by Zuzanu našli“

„Maminka nebyla doma, byla venku a hledala zaběhlou krávu. Oni si dům prohlíželi, ale nakonec odjeli.“

„Nechtěli to riskovat. Ženu měli a báli se, aby v domě nenarazili na chlapa s puškou.“

Trojice v poledne nakrátko zastavila, aby si mohli koně odpočinout a napást se. Dal netrpělivě přecházel sem a tam a tiše klel. Mac, s kloboukem staženým do očí, ležel v trávě.

„Uklidni se, Dále, šetři síly. Budeš je potřebovat, až na ně narazíme.“

„Jestli na ně narazíme. Myslím, že se tohle pronásledování protáhne.“

„Možná. Ale nezapomínej, že táta a Jesse byli doma. Znáš Jesseho. S puškou byl vždycky šikovný.“

„Jestli tam opravdu byl. A jestli tam byl táta. Taky mohli objíždět pastviny a shánět dobytek, a jak sis všiml, tihle lidé to berou z jedné vody načisto. Nikde se nezdržují.“

Jeli po stopě celé dlouhé a tiché odpoledne. Ke každé hustší skupince křoví, ke každému lesíku se přibližovali opatrně, aby do nich mohli nahlédnout, dřív než by je viděl případný pozorovatel. „Míří přímo k našemu ranči,“ prohlásil jednou Dal. „Vypadá to, jako by o něm věděli.“

„Možná že o něm některý z nich skutečně ví,“ přikývl Mac. „Mně se zdá, že někdo z nich se tady v okolí vyzná.“

„Zkusme z toho vycházet,“ navrhl Dal. „Podle toho bychom mohli odhadnout, kde se utábořili.“

„K čertu, sám dobře víš, kde to bude. Máme nejlepší vodu na kilometry daleko. Utáboří se u nás.“

Spadly první nespěšné kapky deště, Dal přitáhl koni otěže a pomohl Zuzance do nepromokavého pláště. Původně patřil jejímu otci a zakrýval ji od hlavy k patě jako stan. „Klidně by sis tam mohla vzít nájemníka,“ usmál se na ni. „Ještě nejsi unavená?“

„Ne, pane. Jezdívala jsem s maminkou do města a to bylo skoro padesát kilometrů.“

„Prima, tak jedeme dál.“

Mac se cestou držel v čele, ale teď zastavil a čekal na ně. „Podívej.“ Ukázal na místo plné čerstvých stop.

Patřily skupině pěti jezdců, kteří hnali několik kusů dobytka.

„Nájezdníci, berou všechno, na co přijdou,“ odhadl Dal. „Musíme jet opatrně, těch skupin bude víc a mohli bychom na některou narazit.“

Rozpršelo se, ale stopa byla široká a dala se velmi snadno sledovat. Na každém pahorku zpomalili, nahoru vyjížděli opatrně, aby mohli nejdříve nahlédnout přes vrchol. Teprve potom pokračovali v cestě.

„Na kolik to odhaduješ?“ zeptal se Dal. „Osm deset kilometrů.“

„Co kdybychom to objeli ze západu a pustili se k farmě tím korytem, co vede za stodolu? Tam by nás nikdo nezahlédl, dokud bychom nebyli skoro u domu.“

Když se dostali k dávno vyschlému korytu potoka, zpomalili a zaposlouchali se do šumotu deště.

S výjimkou zvuku padající vody bylo naprosté ticho.

„Zuzanko,“ obrátil se Dal k holčičce, „kdybys náhodou zahlídla maminku, tak na ni nekřič. My jsme jen dva a jich může být i dvacet. Možná že se budeme muset kousek vrátit a počkat, až se

setmí.“

„Chodívala jsem s tátou na lov, dokážu být jako pěna!“

„To je skvělé. Macu, vypadá to, že jsme si vytáhli šťastnou kartu, když jsme přibrali do party tady Zuzanku.“

Korytem začal stékat potůček vody. Bylo naprosté bezvětrí, temná mračna visela nízko na obloze. Koňská kopyta byla ve vlhké trávě skoro neslyšná. Ještě dvakrát se zastavili a poslouchali, ale nezaslechli jediný podezřelý zvuk.

Náhle Mac zarazil koně a ukázal kupředu.

Na zemi opodál leželo mrtvé dobytče. Nejlepší kusy masa z něj byly vyříznuty a zbytek zůstal ležet na místě, napospas kojotům, kteří už na něm museli hodovat.

„Je tak dva dny staré. Možná tři. Řekl bych, že tudy taky jen projeli.“

„V tom případě si musíme dát pozor, až se budeme blížit k domu. Nezapomeň, jak umí táta střílet.“

Přes okraj koryta viděli střechu domu s mohutným komínem. Žádný kouř. Žádný zvuk. Najednou nasadil Dal koni ostruhy. „K čertu s tím!“ vykřikl a s revolverem v ruce vyjel po příkrém břehu nahoru a zamířil do prázdného dvora.

Tam najednou zastavil. Břevna vstupu do ohrady se válela na zemi a dveře stavení, napůl vyvrácené, byly dokořán. Svezl se ze sedla a rozběhl se k domu.

Mac pozoroval stodolu. Její dveře byly taky otevřené, ale nikde neviděl jedinou známku života.

S připravenou puškou popojel směrem k ohradě a tam zarazil koně.

Na zemi ležel Shep, mrtvý, celý od krve a v zubech svíral kus zakrvácené látky. Mac zaklel a odvrátil se. Holčička se na něj dívala smutněma, velikýma očima.

„To byl tvůj pes?“

„Byl to náš pes. Patřil nám všem a všichni jsme ho milovali. Byl u nás od doby, kdy jsem byl malý kluk.“

Dal vyšel ze dveří. „Byli tady. Po tátovi, mámě a Gretchen ani stopy. Jesse tady byl. V jeho posteli nedávno někdo spal. Museli ho vzít s sebou.“

Mac pomalu sesedl a pomohl dívence na zem. „Nemá cenu uštvtat koně. Máme před sebou dlouhou cestu. Uděláme si pořádné

jídlo.“

„Dobrá, uvař něco a já se zatím rozhlédnu po okolí.“

Mac Traven vešel do domu a rozhlédl se. Bylo mu těžko a cítil se prázdný. Máma, táta... Gretchen. Dokonce i Jesse. Všichni jsou pryč. Co je to za člověka ten Ashford, jestli tuhle skupinu vede skutečně on?

Dům mu připadal menší; než si pamatoval, ale v oknech byly pořád záclonky a na zemi hadrové koberce, které máma vyráběla ze zbytků starého oblečení. Ty zloděje nezajímaly.

Našel pánev a nakrájel do ní slaninu. Ohlédl se a viděl, že Zuzanka přišla dovnitř. „Je mi líto, že vám zabili psa.“

„Byl to moc hodný pes, Zuzanko. Nikdy nikoho neobtěžoval. Pomáhal nám s dobyt看kem. V životě nikoho nekousl, ale když ti lidé chtěli odvést mou sestru, tak se na ně vrhl.“

„Co budete dělat?“

„Pustíme se za nimi. Musíme, je pronásledovat.“

V otevřených dveřích se objevil Dal. „U Wyattových se svítí. Zahlédl jsem světlo, když jsem vyjel na ten západní kopeček.“

„Jejich dům je utopený v dolíku, takže ho ti lumpové mohli minout. Jestli je tam teta Maddy, postarala by se o Zuzanku.“

Holčička k němu zvedla obličej a v očích se jí zaleskly slzy. „Vy mě tady necháte?“

„Musíme tě tady nechat, Zuzanko. Budeme ty muže pronásledovat, a až je dohoníme, bude se střílet. To není nic pro malou holčičku.“

„Ale počkej, až tě seznámíme s tetou Maddy. Ona není naše opravdová teta, ale každý jí tak říká. Má to jenom jeden háček.“

Dal, který si stahoval boty, k němu otočil hlavu. „Co to žvaníš? Teta Maddy je skvělá ženská!“

Mac se zatvářil smrtelně vážně. „Jestli u ní Zuzanku necháme, po návratu ji těžko poznáme. S tím, jak skvěle teta Maddy vaří, bude Zuzanka tak vykrmená, že ji určitě nepoznáme. Bude jako dýně!“

„To teda nebudu!“

„Maddy Wyattová je nějaká kuchařka. Je šťastná, když může někoho krmit, a ještě šťastnější, když u ní lidem chutná. Hrozně ráda vaří a peče a v jednom kuse odněkud vytahuje zavařeniny, nakládanou zeleninu a ovocné kompoty.“

„Přesunují se rychle, Macu. Řekl bych, že míří určitým směrem a přepadají místa podél cesty. Skoro bych se vsadil, že mají namířeno do Mexika, a já vím, že něco takového měl Ashford v úmyslu. Chtěl přejít hranice, postavit novou armádu a vrátit se nazpět.“

„Je šílený! Jih už má války plné zuby a Sever jakbysmet.“

„Podle něj ne, Macu. Je to fanatik. Nezastaví se před ničím.“

„Dale?“ Dal zvedl hlavu. „A co Kate?“

4. kapitola

„Taky už jsem na ni myslel. Co kdybychom zajeli do města?“

Mac zavrtěl hlavou. „Na to není čas, bráško. Zastavíme se u tety Maddy a uvidíme, jestli bude ochotná postarat se o Zuzanku. Jestli ano, necháme u ní pro Kate vzkaz. Už teď mají skoro čtyři dny náskok.“

Za svítání vylezli z pokrývek a zabalili všechno, co by mohli cestou potřebovat. Dal opravil dveře, aby je mohli zavřít a zajistit tak vchod proti dešti.

Když sjížděli po táhlém úbočí k domu Wyattových, stála teta Maddy na prahu a rukou si stínila oči. Mohlo jí být čtyřicet padesát, byla světlolasá a buclatá. Měla širokou upřímnou tvář, přátelský úsměv, růžové tváře, a když se rozesmála, duněl její smích po celém domě.

„Hned jsem vás poznala. Povídám si – nikdo nesedí tak pěkně v sedle jako Travenovic kluci. To není nikdo jinej než oni! Jak já si oddechla, že jste se v pořádku vrátili! Tak sesedat a ke stolu!“

„To nejde, Maddy. Musíme za našima. Co se to tady vlastně stalo?“

„Nevím přesně, co se stalo u vás. Já byla akorát venku, honila jsem slepici, co mně zanáší, a najednou jsem zaslechla střelbu. Povídám si, to budou Indiáni, tak jsem se vrátila do domu, sundala z kolíku naši starou šarpsku a zalehla támhle do tý jámy. A bác ho, za chvíli se objevili.

Bylo jich sedm, většinou na sobě měli zbytky šedejch uniforem, ale nebyli to opravdoví vojcové. Pravýho vojcla poznám, kdybyste mě vzbudili o půlnoci, co já jich kdysi znala, jéjéj!

Přijeli támhle po tom svahu a já jim bouchla pod nohy z tý starý šarpsky. V tu ránu se stáhli a já měla dojem, že o boj ani trochu nestojej. Ať chtěli, co chtěli, nebyli ochotní kvůli tomu bojovat.

Chvíli na mě pokřikovali, ale já se s nima nebavila. Ať se starají. Nechtěla jsem, aby poznali, že jsem jenom ženská nebo že jsem tady sama. Ten starej okop je hlubokej, má skvělý palebný pole a kromě toho z něj vede cesta zadem dolů do kaňonu a do lesa za ním.

Tak na mě pokřikovali a já byla zticha, ale když se znovu rozjeli

k domu, namířila jsem jednomu na hlavu a praskla po něm. Věříte, že jsem ho minula? Asi jsem ho jenom škrábla, možná to dostal do ucha, protože na tom místě byla na zemi krev. Potom odtáhli.

Před tím jsem ještě stačila zahnat těch pár kusů dobytka do křoví, takže neviděli nic, co by stálo za to ukrást, a tak si asi řekli, že se nenechají zabít pro nic za nic.

Později jsem vylezla na koně a zajela se podívat k vám. Podle stop jsem poznala, že jich tam bylo mnohem víc a museli vaše překvapit. Vašeho tátu ošklivě postřelili a nechali ho ležet. Bez pomoci by určitě umřel. Máma se s ním vypravila do Austinu k doktorovi. Jesseho taky postřelili, ale toho vzali s sebou a taky vaši Gretchen. Prostě je naložili do vozu k ostatním děvčatům, které sbírají cestou.“

Teta Maddy upřela oči na Dala. „Katy taky dostali. Frank Kenzie se s nimi pokusil bojovat, ale –“

„Kenzie? Co ten s tím má společného?“

„No,“ Maddy se na něj tak trochu divně podívala, „ohlásili tě jako mrtvého. Kdekdo mluvil o tom, že jsi po smrti. Kenzie tady poslední dobou dost často obcházel. Postavil si docela pěkný dům na východ odsud a rád by se oženil. Tak si umanul na Kate.“

Dal zaklel a odplivl si.

„To jí nemůžeš mít za zlý. Byls čtyři roky pryč a všichni si mysleli, že jsi mrtvej. Co měla ta chudák holka dělat?“

„Mohla počkat. Mohla mi dát šanci dostat se domů.“

„Mrtvýmu? Žádná ženská, alespoň ne žádná jako Kate, nebude čekat na ducha. Chce pořádnýho chlapa. Ne že by byl Frank Kenzie způlky takovej chlap jako ty, ale dobře víš, že tady si děvčata nemůžou moc vybírat.“

„Co se stalo?“ zeptal se Mac.

„Kenzie se je pokusil zastavit a jeden z nich ho vzal do hlavy šestiraňákem. Přežil to a zkusil to znovu, tak si do něj praštili ještě několikrát. Zlomili mu ruku, rozbili hlavu, sebrali Kate a odjeli.“

„Mohla by ses postarat tadyhle o Zuzanku? Řekne ti sama, co se jí stalo. Jeto dcerka kamaráda, se kterým jsme byli ve válce.“

„Jmenuje se Zuzanka? To se vsaď, že se o ni postarám! Občas je mi tady vážně smutno. Zuzi, šup s koně a dovnitř! Budeš mít vlastní pokoj a v kuchyni je sud plnej všech možnejch sladkostí. No, skoro plnej.“

Mac vzal Zuzanku za ruku a opatrně ji stiskl. „Bud' tady hodná a pomáhej tetě Maddy. My ti maminku přivedem zpátky, a když ne, bude to někoho zatraceně mrzet.“

Vyjeli drobným klusem k jihu a Mac se stejně jako předtím držel v čele. Krajinu tvořily především nekonečné zvlněné pahorky, jejichž úbočí porůstaly hájky mladých dubů a svěží jarní tráva.

O něco později, když u potoka napájeli koně, ozval se Dal. „Přál bych si mít taky takový Blakesleyův urychlovač, jako máš ty. Potom bychom se spolu mohli klidně pustit i do války.“

„Musíme dávat pozor. Třeba narazíme cestou na nějakého vojáka, který si ho nese domů, a hodil by se mu místo něj dolar nebo hlt něčeho k pití.“

Pronásledovaná skupina se držela stranou od hlavních cest, ukrývala se mezi kopci a postupovala neustále k jihu. Bratři, kteří sledovali jejich stopu, se proto jen výjimečně setkali s lidmi. Každý tábor bývalých Jižanů, na který narazili, si dlouho a pečlivě prohlíželi.

„Mají s sebou šest, sedm, možná osm žen,“ zjišťoval Mac, „drží je všechny pohromadě a hlídá je strážný. Ať už s nimi mají v úmyslu cokoliv, zatím to nevypadá, že by jim hrozilo nějaké bezprostřední nebezpečí.“

„Podívej se na tohle,“ upozornil ho Dal a ukázal na několik různých stop kolem ohniště umístěného kus od ostatních. „Ženské stopy jsou úplně jasné – vidíš ty podpatky? A na tomhle, místě seděl jejich hlídač. Jasně – otisky jezdeckých bot a tady si o zem opřel pažbu pušky.“

„Podařilo se nám snížit jejich náskok,“ prohlásil Mac spokojeně. „Myslím, že už za nimi nejsme ani celé tři dny. Možná jen dva.“

„Ashford je voják, na to nesmíme zapomínat. Určitě za ním jede zadní hlídka, tím spíš, že za sebou čeká pronásledovatele. Musíme postupovat velice opatrně. Vůbec bych se nedivil, kdyby nám nastražil nějakou past. To by mu bylo podobné.“

„Tohle,“ ozval se po chvíli Mac, který si prohlížel stopy žen, „vypadá jako Jesseho stopa. Podívej! Měl přece tu ohnutou ostruhu, která byla vždycky níž než všechny ostatní. Tady – vidíš ten hlubší otisk?“

„No, jsou to už čtyři roky,“ zavrtěl Dal hlavou, „ale vážně to tak vypadá. Určitě bude čekat na příležitost, to je jasné. Doufám

jenom, že neudělá nějakou hloupost, dřív než se dostaneme tak blízko, abychom mu mohli pomoci.“

Nastalo šedivé ráno. Pustili se hlubokým zářezem v ploché krajině směrem k západu a zahrnuli zpět k jihu, teprve když se dostali několik kilometrů stranou od stopy pronásledovaných. Vyjeli z úžlabiny a Mac vytáhl z pouzdra dalekohled, který si přivezl z války.

Chvilí zkoumal krajinu před nimi, ale nakonec zavrtěl hlavou. „Nic, ale myslím, že jsme zajeli od jejich stopy příliš daleko.“

Nad malým ohněm, rozdělaným v lesíku na úbočí pahorku, si uvařili trochu kávy. Stmívalo se a ani jednomu z nich nebylo do řeči. „Chce se mi strašlivě spát,“ ozval se nakonec Dal. „Vezmeš si první hlídku?“

Mac Traven byl unavený. Přihodil na oheň pár suchých větviček, vzal si pušku a pomalu vyšel k vrcholku pahorku, aby se rozhlédl po okolí. Noční temnotou se neozýval jediný zvuk a bylo na-prosté bezvětrí. Obrátil se k jihu. V takové noci se mohl zvuk nést velký kus cesty, ale přece jen byli stále ještě příliš daleko. Ale co kdyby...

Hvězdy byly neuvěřitelně jasné. S pootočenou hlavou naslouchal, aby zachytil ten sebemenší zvuk.

Někde na jihu se ozval kojot a stěžoval si hvězdám na svou samotu. Mac vstal a sešel k nejbližšímu stromu, o který se opřel.

Znovu si v duchu probral všechno, co věděli o útoku na jejich ranč. Bylo toho víc, než se zdálo. Muž, který zranil Dala, jel na Ranch Babym a Dal si byl jistý, že ten člověk znal jeho jméno, věděl, že střílí na Travena. To znamená, že se musel účastnit nájezdu na ranč.

Pravděpodobně se pak s Ashfordem nepohodl, odtrhl se od něj a na zpáteční cestě narazil na Dala. Možná že se takových od Ashfordovy skupiny odtrhlo víc a většina z nich bude chtít zabít na setkání každého Travena, který by je mohl obvinít z přepadení ranče.

V Texasu byly stále ještě nepokoje. Ještě dál na východě se téměř noc co noc navzájem vybíjeli Regulátoři a Moderátoři*⁴.

⁴ Pozn. překl.: Regulátoři a Moderátoři (Regulators, Moderators) – po válce Severu proti Jihu vznikaly především na jihu různé polovojsky organizované

Komančové využívali zmatků a útočili nejen na malé osady, ale několikrát si troufli i na menší městečka. Podél hranic se potulovaly skupiny banditů, které se ukrývaly v divoké krajině kolem Neuces, přepadaly ranče a kradly koně a dobytek. Všichni otevřeně využívali toho, že většina mladých mužů, kteří by se jim mohli postavit, se stále ještě nevrátila z války.

Texaský sbor, který měl sotva pár desítek mužů, měl plné ruce práce.

Žádat o pomoc místního šerifa by bylo zbytečné plýtvání časem, protože ten nikdy neudělal víc, než kolik musel, a navíc neměl Traveny nijak v lásce. Museli spoléhat jen sami na sebe.

Mac opatrně obešel tábor a několikrát se cestou zastavil, aby se zaposlouchal do nočního ticha. Zvedl hlavu k Velkému vozu, aby zjistil, kolik je hodin, a vrátil se na mýtinu, kde tábořili. Ochladilo se. Pomalu usrkl kávu.

Ještě před nedávnem si myslel, že touhle dobou už budou všichni společně pracovat na ranči. Opravovat budovy, shánět a značkovat dobytek, připravovat se na léto. Časy byly špatné a k tomu, aby se alespoň zčásti finančně zajistili, bude třeba spousty opravdu tvrdé práce. Otec s Jessem nemohli v žádném případě stačit na ošetření přírůstků. Značkování dobytka na pastvinách byla dlouhá a úmorná práce, práce pro skupinu mužů, z nichž část musela být celé dni v sedle. Kdyby byli Ashfordovi vojáci neunesli Kate, Dal by si ji jistě vzal co nejdřív a v tom případě by měl nárok na svůj podíl z ranče.

Mac usedl do stínu kousek od ohně. Nedíval se do plamenů, aby si jeho oči v případě potřeby nemusely přivykat na temnotu. S puškou přes kolena se opřel zády o strom.

Co asi dělají táta s mámou? Cítil by se mnohem líp, kdyby měli s Dalem čas zajet do Austinu a zjistili, jak se otci daří. Jistě to pro ně bylo těžké. Nejdřív přišla zprava o Dalově smrti, potom útok na ranč, otec byl postřelený a navíc rodiče nevědí, co se stalo s Jessem a Gretchen. Na druhé straně si byl Mac jistý, že se s Dalem rozhodli správně, když se okamžitě vypravili po Ashfordových

skupiny. Nazývaly se různě, ale většinou měly jediný cíl – pod záminkou ochrany práva se obohatit na úkor ostatních lidí. Často mezi nimi docházelo k boji o zabraná (rozuměj „ochraňovaná“ území.)

stopách.

Podle jeho názoru bylo třeba osvobodit zajaté dřív, než se skupina dostane za hranice Mexika. Jenže co zможou sami dva? Tábor bývalých Jižanů bude dobře hlídáný a někteří vojáci budou přinejmenším stejně dobří stopaři jako on s Dalem.

„Potřebovali bychom nějakou posilu,“ zamumlal polohlasem. „To by se nám fakt hodilo.“

Jenže kdo by jim pomohl? Maddy řekla, že Kenzie má zlomenou ruku; a kromě toho, ten se nikdy do ničeho moc nehnal. A nevypadalo to, že by se někdo z ostatních s nadšením hrnul do nebezpečného dobrodružství. Všichni raději dělali, že se jich to vůbec netýká. Bylo mezi nimi dost lidí, kteří mu měli za zlé, že se přidal na stranu Unie, a do městečka se jistě přistěhovalo za ty uplynulé roky hodně cizinců. Od konce války se toulalo zemí množství mužů a usazovali se tam, kde se jim právě zalíbilo. Nebyli součástí staré společnosti, starali se jen sami o sebe. Bývaly časy, kdy potíže jednoho člověka řešili všichni společně a lidé si pomáhali bez ohledu na to, jestli se jednalo o boj s Indiány, stavbu stodoly nebo lov bizonů.

Znovu přihodil na oheň, vrátil se do svého stínu a zaposlouchal se do noci... všude bylo ticho. Byl čas vzbudit Dala, ale Macovi se přestalo chtít spát. Hlavou mu běželo několik myšlenek současně.

Až narazí na muže v šedých uniformách, musí nejdřív z dálky pečlivě prozkoumat jejich tábor.

Zaplať pámbůh za dalekohled! Bude ho ale muset používat velice opatrně, aby si nevšimli odrazu světla od skel. Až budou znát všechny podrobnosti, mohlo by se jim podařit vplížit se v noci do tábora, osvobodit ženy a odvést je.

Sedm nebo osm ženských? To se nikdy nemůže podařit! Některá z nich zaručeně do něčeho vrazí, zakopne nebo vykřikne. Stejně by to dopadlo i s tak velkou skupinou mužů. Bylo velmi nepravděpodobné, že by se to podařilo. Jednu ano, dvě tři možná, ale všechny v žádném případě.

Podle stop to vypadalo, že všechny zajaté dívky jsou ve voze.

Odříznout ten vůz nějakým způsobem od hlavní skupiny a odjet i s ním? Ve chvíli, kdy se skupina rozptýlí? Na cestě se vždycky naskytly chvíle, kdy byl některý vůz z dohledu většiny ostatních, třeba při přejíždění pahorků porostlých lesem. Jenže v něco

takového se dalo jen doufat, ale nešlo to naplánovat.

Někteří z Ashfordových mužů museli být sebranka podobná těm, kteří jezdili s Quantrillem^{*5} nebo Krvavým Billem Andersonem – lumpové a surovci nejhrubšího zrna, ale když přišlo k boji, byli stejně schopní a vytrvalí jako Indiáni.

Mac se přesunul ke koním a zkontroloval je. Všechno v pořádku. Koně byli v dobrém stavu, takže hned za úsvitu mohou vyrazit a přes den se jim jistě podaří ztrátu ještě o kus snížit. Z pokrývek u ohně se ozval ospalý hlas. „Co se děje? To chceš hlídat celou noc?“

„Říkal jsem si, že jsi určitě unavený.“

„To já, ale ty taky. Tak pojď, trochu se vyspi. Měl bys vědět, že se vždycky probudím, jak potřebuju.“

Mac přešel ke svým pokrývkám, sedl si, stáhl si boty, odepnul nábojový opasek a vytáhl revolver, který měl zastrčený za páskem u kalhot. Klobouk si položil vedle sebe, hlavu na sedlo a oči upřel mezi listí na nebe nad hlavou. Potřeboval si toho ještě tolik promyslet... nikdy neusne. Dal mohl klidně...

Když se mu do nosu vedrala vůně čerstvé kávy a uslyšel praskání ohně, otevřel oči. Rychle se posadil. Dal dřepěl u ohně a v očích mu vesele zablesklo. „Musím ti říct, že na člověka, který není vůbec unavený, jsi to spaní předstíral dokonale.“

Mac zatřásl botami, aby je zbavil škorpionů, ještěrek, tarantulí a jiné havěti, která tam mohla během jeho spánku najít útočiště, a natáhl si je. Připnul si nábojový pás s revolverem a sešel o kus níž k malému potůčku a dlaněmi si nastříkal vodu do obličeje. Pak přiklekl k vodě, umyl si oči a ruce, pak si obličej utřel rukou a ruce osušil do kalhot.

⁵ Pozn. překl: Charles Quantrill (*21. července 1818) si opravdu zasloužil svůj přídomek „nejkrvavější muž americké historie“. Byl velitelem největší skupiny dobrovolníků, která bojovala jako nepravdělná součást na straně Jihu. Jefferson Davies, prezident Konfederace, mu udělil psané povolení (jakousi obdobu korzárského listu) k akcím podél hranic. Quantrill byl nejen fanatický stoupenec Jihu, ale současně bandita, jehož způsob boje už za války odporoval všem konvencím. Už v r. 1862 vypsala Unie na jeho hlavu odměnu 20 000 dolarů. Po válce se větší část Quantrillových oddílů, stále pod jeho velením, změnila v tlupu sprostých lupičů a vrahů. Pod jeho černou vlajkou začínali i tak proslulí psanci, jako bratři Jamesové nebo bratři Youngerové. Nikdy nebyl dopaden. Krvavý (Bloody) Bill Anderson vystupoval zhruba ve stejné roli jako Quantrill, ale jeho pověst nebyla zdaleka taková.

„Podává se káva a chléb,“ zavolal na něj Dal. „Už je na čase, abychom něco snědli, hochu.“

„Mně to povídej! Můj žaludek si začínal myslet, že mi někdo podřízl krk.“ Ukousl si kus chleba a zapil ho kávou. „Dnes večer bychom je mohli dohonit. Už mám té honičky dost. Pokusíme se sebrat jim vůz ve chvíli, kdy v něm budou všichni zajatci.“

„To nebude jen tak. A ještě těžší bude dostat se s ním pryč.“

„Víš, co mě napadlo? Tímhle směrem je přece farma, na které žil Šťastný Jack Traven.“

„Jo, když ho zrovna pustili z kriminálu.“

„Myslel jsem si, že by nám mohl pomoci. Měl kamarády dokonce mezi těmi psanci z okolí Neuces, vzpomínáš? Vždycky jim pomáhal, dával jim zásoby a občas některého z nich dokonce ukrýval. Jeho pomoc by se nám mohla hodit.“

Kdesi opodál zachřestil oblázek na kameni a Dal se jediným plynulým pohybem překulil za padlý strom. Macovi vyletěla spencerovka k boku.

„Je to od vás hezký, hoši, že jste si na mě vzpomněli, a trochu kafe by mi taky neuškodilo.“

Šťastný Jack Traven měl na hlavě starý černý klobouk s polámanou střechou a na opálené vrásčité tváři lišácký úsměv. „Macu? Dej ten kvér pryč. Přece bys nezastřeli starého člověka, co?“

„Pojď si sednout. Ty nebudeš starý nikdy, Jacku. Na to jsi příliš zkažený. Kdes ukradl toho koně?“

„Ale no tak, Macu, to od tebe není hezké. Víš dobře, že jsem nikdy žádnýho koně neukradl, pokud jsem ho opravdu nepotřeboval. Tady toho mi dal tvůj tatík.“

5. kapitola

„Jak jsi nás našel?“

„Už jsem vás vyhlížel. Máma mi vzkázala, co se u vás stalo. Snad sis nemyslel, že se na tu partu vypravím sám? To víš, já si to promyslel a povídám si: ‚Ty kluci se pustěj po stopě svý sestry jako vohaři a určitě se jim bude hodit další do party.‘ Tak jsem od té chvíle seděl a hlídal, až pojedete kolem, a přitom tak trochu dával majzla na tu zlodějskou smečku.“

„Jak daleko jsou před námi?“

„Včera v noci dva dny. Skoro bych řekl, že mají namířený k Zálivu, ale na poslední chvíli změnili směr. Zahnuli skoro v pravým úhlu krátce potom, co k nim do tábora přijel nějaký gentlas na grošovaným ponym. Nebyl tam poprvé, protože jednoduše vjel do tábora, slezl z té svý herky a šel rovnou k jejich šéfovi.“

„A já si myslel, že jsou před námi alespoň tři dny.“

„Zpomalili. Já bych řekl, že čekali na nějakou zprávu a tu jim přinesl ten chlap na grošákoví.

Koukněte, dole za hranicí žijou povětšinou slušní lidi, ale je to jako všude, vobčas narazíte na takovýho, kterýho je i oběsit málo. Jsou tam taky kšeftmani, který jsou ochotní zaplatit za ženskou dost peněz, za bílou ještě víc a za blondýnu vopravdickej balík.

Kupují samozřejmě i chlapy, černochoy, bělochoy, to je jedno, používají je jako otroky na práci v dolech. Úřady se o tom většinou nedozví, a když, tak je uplatí a je zas ticho po pěšině. Většina z těch lumpů žije daleko v horách, ale někteří operují po obou stranách hranic. Myslím si, že tahle parta se chce sejít s některým z nich.“

„A proč by potom mířili k Zálivu?“

„No, jedinej důvod, co mě napadá, je, že je tam má čekat loď. Kolem pobřeží se potuluje s loďma pár kapitánů, který pašovali přes spleť ostrůvků a zátok otroky do New Orleansu a kolem. Když skončila válka, zůstali bez zaměstnání, pokud si rychle něco nenajdou. Ti se nezastavěj před ničím.

Dovoz otroků je zakázaný celý roky, a přece to dělali. Podle toho, co jsem slyšel, tenhle Ashford se tu a tam na pašování

podílel. Odvezl je na vlastní plantáže, tam je nechal nějakej tejden pracovat a pak je prodal, jako kdyby tady byli odpradávná.

Jestli je to, pravda, tak bude dobře vědět, na koho se obrátit v případě, že by měl zboží na prodej. A je jasný, že obchodník s otrokama bude znát místo, kde se pořád ještě dají otroci prodat. I bílí otroci.“

„To není možné! Copak by to mohl někdo vážně udělat? Co je to za člověka, když se sníží k něčemu takovému?“

Šťastný Jack si ho měřil přes okraj plecháčku s kávou. „Víš, jsou lidi a ti zdůvodněj každej prostředek a způsob, kterej jim vynesl nějaký ten dolar. Nejběžnější omluva je, že když to neudělají oni, udělá to někdo jinej a oni že jsou při tom ještě slušní. Je nejvyšší čas, aby lidi začali ukazovat prstem na každýho, kdo vydělává špinavý peníze a žije z nich. Nejhorší věc na zločinu jsou lidi, se kterejma se musíš spojit.“

Mac Traven si zkontroloval spencerovku. Šťastný Jack ho chvíli pozoroval a pak prohlásil: „Na východ odsud je městečko. Přesně řečeno na jihovýchod. Kdyby měl člověk nějaký šesták, mohl by tam nakoupit trochu zásob a poptat se po novinkách.“

„Jaké město?“

„No, tady bychom si mohli trochu vybrat. Jednak je tady Victoria – ta je nejbližší – a pak ještě jedno nebo dvě městečka o kus dál. Já myslím, že bychom měli zajet do Victorie a trochu se tam rozhlídnout, koupit si nějaký žvanec a zjistit, odkud vítr vane.“

Od té doby, co skončila válka, je v Texasu těžký narazit na něco, čemu by se dalo říkat zákon. Zaslechl jsem, že prej do Galvestonu poslali nějakýho generála Unie, kterej má udělat v okolí pořádek, ale co vím, ještě tam nedorazil.“

„To není špatný nápad,“ prohlásil Dal, „ale vůbec se mi nechce tu stopu opustit, i když jen na pár hodin.“

„Víš, já jsem si skoro jistý, že Ashford bude mířit stejným směrem, akorát že Victorii obejde. Jak vím, za posledních pětadvacet let, nebo tak nějak, se z Victorie stalo městečko spíš německý než španělský. Přijela sem spousta přistěhovalců. Hodně jich bylo samozřejmě chudejch, a tak sympatizovali s Unií, aspoň se to říká. Možná že by se Ashford mohl do Victorie odvážit, ale v žádným případě ne s tím vozem plným zajatejch ženskéjch.“

Mac Traven mlčel a probíral si všechno v hlavě. Jestli si

vybavoval krajinu správně, tak na jihozápad od Victorie protékala řeka Guadalupe hustými porosty pekanů, cypřišů a dubů. Tam by se jistě našlo místo vhodné jako úkryt i k odpočinku, s dostatkem vody a trávy pro koně i dobytek.

I kdyby se Ashford nebo někdo z jeho mužů rozhodl zajet do Victorie, výprava by se před tím utábořila u Guadalupe. Zmínil se o svých úvahách nahlas. „Vsadil bych se, že neztratíme vůbec nic, naopak mohli bychom spíš něco získat, jen musíme být opatrní a chovat se slušně. Ti lidé tam neberou zákon na lehkou váhu.“

Cestou k městu několikrát narazili na pasoucí se stáda dobytka. Tu a tam zahlédli na cestě vůz, který mířil k Victorii. Polní cesta byla šedivá prachem z rozdrčených mušlí. Mac nebyl s to určit, jestli tady byly odpradávná nebo jestli je sem někdo přivezl od moře, aby s nimi zasypal nerovnosti v cestě. I městečko bylo šedivé a jakoby vybledlé na slunci. V ulicích rostlo pár stromů a stranou od hlavní ulice zahlédli několik nezvykle výstavních domů.

V nájemní stáji si Mac zapálil doutník, upřel oči na podkoního – starého šedovlasého Texasana – a zeptal se: „Přijel dnes do města ještě někdo cizí?“

„Jestli ano, tak u mě se nezastavil,“ Texasan přijal doutník, který mu Mac nabídl. „Ale zahlídl jsem tady pár šedivejch uniforem.“

„Jo, můj brácha taky bojoval s Jihem,“ odpověděl Mac bez zájmu. „Já holt myslel tak trochu jako starej Sam Houston.“

„Moje řeč, já taky, i když je naše rodina v Texasu už dlouho. Můj strejda to nakoupil u Goliadu a já byl s těma, co pronásledovali Komanče, když vypálili Victorii a Linnville. Odehnali skoro dvě stě koní, pobili spoustu lidí a namířili si to přímo na Pláně.“

Tak si chvíli tiše povídali o Texasu, zlých časech a o tom, co se dá čekat od toho nového hrabivého guvernéra.

„U Guadalupe se utábořila nějaká špatná společnost,“ prohodil Mac mezi řečí. „Jsou to lumpové a prohlašují o sobě, že jsou vojáci konfederace. Někteří z nich možná za Jih bojovali, ale všichni určitě ne.“

„Jo, takové znám. Ti, o kterých jsem mluvil, jsou teď támhle v saloonu. A pár je jich v krámě.“ Podkoní vytáhl doutník z úst a ukázal prostředníkem. „Támhleto jsou jejich koně.“

Dal k nim obrátil hlavu. „Možná že bychom jim měli přečíst z

Knihy.“

„Ještě ne,“ uklidňoval ho Mac. „Nejdřív nakoupíme, co je potřeba, a naložíme to na koně.“ Pak se obrátil ke strýci. „Šťastný, myslíš, že by tě někdo z nich mohl poznat?“

„Neřekl bych.“

„Co kdybys tam zašel a trochu si je obhlídnul? Dej si hlt něčeho k pití a pokus se vyslechnout, o čem se baví. Dale? Ty bys měl jít s ním a jen tak se držet nablízku pro případ, že by se něco semlelo. Mám nějaké peníze, takže mezitím rychle nakoupím zásoby.“

Mac se díval, jak Dal s Jackem přecházejí každý zvlášť ulici, a pak se vydal do obchodu.

Byla to rozlehlá místnost s několika velkými stoly, na kterých se kupily hromady kuchyňského náčiní, košil, kalhot, vest a klobouků. U pultu stáli dva muži, oba v blůzách konfедераční armády. Oba byli neholení, šaty měli pokryté vrstvou prachu a na boku v pouzdrech revolvery.

„Lituji.“ Prodavač byl muž v bílé košili s hladce vyholenou bradou, měl knírek a delší kotlety. „Konfедераční peníze už nemají žádnou cenu. Nemohu je přijmout.“

„Co to má znamenat. Že neplatí? Já bojoval za naši věc. A zaplatili mi těmhle penězi.“

„Je mi to opravdu líto, pánové, ale budete muset zaplatit zlatem. Alespoň tak je to tady zvykem, když něco kupujeme.“

„Poslyšte,“ vmísil se do řeči druhý muž u pultu, podsaditý člověk s prokvetlým plnovousem, „nechceme vyvolávat žádné nepříjemnosti, ale dole u řeky máme třicet mužů, kteří tvrdí, že tyhle peníze jsou v pořádku. Chcete, aby přijeli do města a pokusili se vám to vysvětlit?“

Prodavač se usmál. „Třicet mužů, říkáte? U nás ve městě je tři sta mužů schopných zvednout zbraň a většina z nich velmi dobře střelí. Naučili se to v bojích s Komanči. Můžete si svých třicet mužů přivést, kdykoliv se vám zlíbí, a jestli jsou dost rychlí, někteří z nich by se mohli dostat z městečka ven.“

Prodavač se sice stále ještě usmíval, ale oči měl chladné. „Víte, pánové, já bych si na vašem místě přivezl nějaké zlato, vybral, co potřebuju, zaplatil a v klidu odjel.“

Mac stál opodál a tiše celou scénu pozoroval. Jeden z dvojice k němu vrhl letmý pohled, změřil si jeho jezdecký klobouk, už už se

obracel k odchodu, ale najednou se zarazil. „Neznám vás odněkud?“

„Neřekl bych,“ odpověděl mu Mac tiše. „Já si společnost vybírám velice opatrně.“

„Cože? Co jste to řekl?“

Prodavač se chystal odejít do vedlejší místnosti, teď se vrátil. „Buďte tak laskav,“ obrátil se k Macovi, „velice dobře chápu vaše pocity, ale tady ne, prosím.“

„Cos to řekl?“ Vousatý muž byl neodbytný. „Opakuj to!“

„Patříte k té smečce, která táboří na břehu Guadalupe? V životě jsem neviděl tolik různých značek v jediném stádu dobytka. Věříte, že jsem mezi nimi dokonce objevil jednu, kterou používají až nahoře u Červené řeky?“

„Nakupujeme dobytek,“ odpověděl muž neochotně.

„A čím ho platíte? Konfедераčními penězi?“ zeptal se Mac jakoby mimochodem. „Buď jste opravdu neobyčejně schopní obchodníci, nebo máte nějaký skvělý přesvědčovací způsob.“

„Franku,“ ozval se první z mužů, „měli bychom se vrátit do tábora.“ Chytil vousáče za paži. „Pojďme.“

Frank se mu prudce vytrhl. „Jenom minutku. Já chci vědět, o co tomu chlapovi kráčí.“

Mac Traven se usmál a v očích mu zablesklo. „Prostě mě to jenom zajímá, nic víc. Když vidím skupinu dost podivných mužů, kteří ženou stádo dobytka všech možných značek a hlídají vůz plný mladých žen a děvčat, zajímá mě, co to znamená.“

„Nic takovýho jste neviděl!“ vykřikl popuzeně první muž. „Cestujeme s rodinami, to je jednoduchý! Pojď, Franku, vypadnem. Když se jim naše peníze nelíbí, půjdeme jinam.“

Prodavač se naklonil přes pult k Macovi. „To, co jste říkal, je pravda?“

„Je to divoká sebranka,“ přikývl Mac. „Ženou stádo dobytka, které nakradli cestou. Většina z nich dřív patřila k nepravidelným oddílům, někteří dokonce bojovali s Quantrillem a vezou s sebou několik zajatých žen a děvčat.“

„Nechtěl jsem ve vašem obchodě vyvolat nepříjemnost, ale taky jsem nechtěl, aby tady dostali zásoby.“

Mac se znovu usmál. „Rád bych u vás taky nakoupil a mám zlato.“

Když dostal všechno, co potřeboval, zvedl napůl plné pytle, svázal je horními konci a přehodil si je přes levé rameno. Přistoupil ke dveřím a vyhlédl na ulici.

Dal sice stále ještě postával před saloonem, ale teď se přesunul od vázacího břevna na okraj dřevěného chodníku a díval se směrem k obchodu.

Mac se rozhlédl vpravo a vlevo a uviděl skupinku tří mužů. Se dvěma z nich se už setkal v obchodě. Zdálo se, že ten jménem Frank odporuje druhým dvěma.

Mac zaváhal, ale pak vyšel z obchodu. Na cestě ke stáji, kde měli koně, musel těsně minout rozhádanou trojici. Podíval se na Dala a ten krátce kývl hlavou. Mac sestoupil z chodníku na ulici a vykročil.

Kdyby se teď začalo střílet, mohla trojice v šedých uniformách stojící na ulici očekávat posilu ze saloonu. Nebude to jednoduché. Bohužel neexistoval způsob, jak se tomu vyhnout.

Došel k nim na dva metry, když si ho všimli. Frank odskočil stranou. „Tady je to Modrý panděro*⁶, ten zkurvysyn!“

Při tom hlasitém výkřiku se několik lidí na ulici otočilo jejich směrem. Frank se vrhl k Macovi a ten mu levačkou shodil pod nohy pytle se zásobami a současně pravačkou vytáhl z pouzdra u pasu remington.

Frank zakopl a upadl, zatímco druzí dva muži s nejistým výrazem zírali do hlavně revolveru. Mac o dva kroky ustoupil a tak zbraní pokryl i ležícího Franka.

„Pokud chcete zůstat ještě nějaký ten den naživu, gentlemani, navrhl bych vám, abyste okamžitě opustili město.“

Frank teď velice pomalu vstával. Podíval se nejdřív Macovi do obličeje a pak na namířený revolver. Ruce s roztaženými prsty držel daleko od těla.

„Až se vrátíte do tábora,“ pokračoval. Mac, „řekněte Ashfordovi, aby pustil ty ženy a děvčata, které unesl, všechny a nezraněné. Vyřídíte, že mu to vzkazuje major Mac Traven.“

„Široko daleko nevidím žádnou armádu,“ ušklíbl se Frank.

Mac Traven se usmál. „Na vás žádnou armádu nepotřebuju,

⁶ Pozn. překl.: Modré panděro (Blue Belly) byla hanlivá přezdívka odvozená od modrých uniforem Unie, kterou vojáci Konfederace používali pro Seveřany.

Franku. Vystačím si s tím, co mám.“

Najednou ze saloonu vyšli tři muži, zarazili se a obhlíželi scénu na ulici před sebou. Za nimi se ze dveří vyloudal Šťastný Jack Traven se šálkem kouřící kávy v levé ruce.

„Na vašem místě bych mu ten vzkaz vyřídil a pak se rychle ztratil. Tohle je velká země a nevěřte, že je to v Mexiku lepší.“

Štíhlý muž v černém soukenném kabátě, jeden z trojice Jižanů ze saloonu, sestoupil z dřevěného chodníku. „Co se tady děje?“ zeptal se příjemným hlasem.

„Nic zvláštního,“ odpověděl Mac. „Tihle pánové vyvolali menší nepříjemnost a já jim právě doporučil, aby odjeli z města, než někdo přijde k úrazu.“

Taky jsem jim navrhl, aby propustili ty mladé dámy, které unesli, a tím myslím, aniž jim kdo ublíží.“

„Obávám se, že tady došlo k nějakému nedorozumění,“ odpověděl mu muž v černém kabátě uhlazeně. „Cestuju s těmi muži a vím, že ženou stádo dobytka.“

„Komu ten dobytek patří?“ zeptal se Mac. „Viděl jsem v něm celou sbírku značek používaných na všech rančích na sever a západ odsud, ale žádnou cestovní značku. Myslím, že bychom měli požádat místního šerifa, aby se podíval jak na to stádo, tak na vaše doklady, co říkáte, pane?“

Muž se rozhlédl kolem. Na ulici se mezitím shromáždilo nějakých třicet lidí a ti se zájmem sledovali celou skupinku. Muž v černém tiše zaklel. Tak to je to poslední, co jim ještě chybělo. Poštvat si proti sobě lidi z městečka.

„Je to sice pochopitelné,“ souhlasil a přátelsky se usmál, „a rád bych vám vyšel co nejvíc vstříc. Bohužel jsme v časové tísní. Máme ve voze nějaké nemocné a chceme se s nimi dostat co nejdříve k lékaři.“

„Jsem si jistý, že tady ve Victorii je dobrý lékař, a já jsem ochoten zaplatit mu za to, že se bude vašim nemocným věnovat.“ Mac teď mluvil velmi odměřeně. Zasunul revolver nazpět do pouzdra. „Proč byste měli odjíždět z tohoto pohostinného městečka, když máte mezi sebou nemocné?“

„Vypadněme odsud!“ ozval se popuzeně Frank. „Tyhle řeči nejsou k ničemu!“

Zbývající dva muži sestoupili z dřevěného chodníku a připojili

se ke svým druhům. Jenom muž v černém kabátě si všiml Šťastného Jacka a Dala Travena. Ti také sestoupili z chodníku a zaujali výhodné postavení v zádech celé skupiny.

„Musíme se vrátit do tábora, ale můžete se u nás zastavit, kdykoliv se vám to bude hodit, a nezapomeňte s sebou vzít vašeho doktora.“

Muž se uklonil, otočil a vydal se ke koním. Ostatní ho následovali.

Mac Traven zaváhal. Má se pokusit přesvědčit doktora a místního zástupce práva, aby s ním zajeli do Ashfordova tábora? Dostali by se tam včas? Byl přesvědčený, že se výprava vydá na cestu několik minut poté, co muž v černém kabátě přejede na břeh Guadalupe.

Po dřevěném chodníku přicházel vysoký šedovlasý muž. „Co mělo tohle znamenat?“ ptal se.

Mac Traven mu situaci v krátkosti vysvětlil a dodával: „Jsou dobře vyzbrojení, každý z nich je zkušený voják a je jich přinejmenším třicet. Nedovolí, aby jim někdo prohlížel tábor, nepustí tam ani doktora. Jsem poctivý člověk, a proto vás musím varovat. Prohlídka by odhalila kradené koně a dobytek, unesené ženy a samozřejmě tlupu divokých a nebezpečných chlapů.“

„Co chcete dělat?“

„Budeme je sledovat, osvobodíme ženy, a když to trochu půjde, sebereme jim i ten dobytek. Ta smečka je opravdu nebezpečná a je načase, aby ji někdo zastavil.“

„Tady zatím nic neprovedli a náš šerif je momentálně v San Antoniu. Mohl byste se pokusit získat nějaké dobrovolníky, ale nevěřím, že by se vám to podařilo. Jednak to není jejich boj a za druhé má většina lidí plné ruce práce.“

Muž odešel a Šťastný Jack zaklel. „Měl jsi toho Franka odprásknout,“ obrátil se rozčíleně na Maca. „Měli jsme je v koutě!“

„A ohrozit při tom lidi kolem? Když začne lítat olovo, většinou přijdou k úrazu nevinní. Ne, musíme počkat. Když už jednou chlap vytáhne bouchačku, měl by si uvědomit, jaké to může mít následky.“

„Dobrá, ale co teď?“

„Musíme je sledovat a osvobodit ta děvčata.“

Splašíme jim dobytek, budeme je zdržovat a čekat na šanci, jak

jim odvézt vůz i se zajatci. Pojd'me!“

6. kapitola

Kate Conneryová se zabývala nějakou drobnou prací nedaleko vozu, když viděla, jak se skupinka jezdců vrací z Victorie. Muži sesedli s koní a okamžitě se vydali k plátěnému přístřešku, pod kterým čekal plukovník Ashford.

Slyšela nezřetelný zvuk hlasů a pak jeden o něco hlasitější: „Říkal, že se jmenuje Traven. Major Traven. Vypadalo to, jako byste měl to jméno znát. Měl s sebou určitě alespoň jednoho dalšího chlapa, nebo spíš dva. Ten, který k němu patřil určitě, byl vysoký a tmavovlasý a dost se Travenovi podobal. Mohl to být jeho bratr.“

Další nesrozumitelný bzukot a pak „...komu to budou vykládat? Ten prodavač mi tvrdil, že proti nám můžou postavit tři stovky chlapů se zbraní. Vsadil bych se, že lhal.“

„A já bych se vsadil, že ne,“ odpověděl mu popuzeně Ashford. „Kdybyste znal historii Victorie, věděl byste, že na ni několikrát marně zaútočili Indiáni. Ti lidé jsou opravdu připraveni se bránit. Myslím si, pánové, že nejlépe uděláme, když budeme okamžitě pokračovat v cestě. Teď si nemůžeme dovolit žádné nepříjemnosti.“

Kate obešla vůz, ve kterém cestovaly ženy, aby se dostala z dohledu. Srdce jí divoce tlouklo. Je tady Mac Traven! A popis toho druhého... hodil by se na Dala, ale Dal je přece mrtev... ale je opravdu mrtev?

Přesunula se k zadní straně vozu a podívala se na svou sestru Dulcii a Gretchen Travenovou, které ležely mezi ostatními. „Dulcie?“ zavolala tiše.

Jedno z děvčat se posadilo a Kate zašeptala: „Už brzo se odsud dostaneme. Nesnažte se jim odporovat, nedělejte potíže a buďte tiše. Teď musíme hlídat každou příležitost.“

„Jakou příležitost?“ ptala se Dulcie. „Víš dobře, že nám žádnou šanci nedají.“

„Poslyš, Dulcie. Někde v okolí je Mac. Má s sebou ještě jednoho kamaráda, možná dva. Musíme být velice tiché, poslušné, ale připravené. Mac něco podnikne. Určitě se o něco pokusí.“ Na chvíli se odmlčela. „Myslím, že je s ním Dal.“

„Víš, že to není možné,“ ozvala se teď Gretchen. „Dal přece padl ve válce!“

„To nám řekli, ale jistě to nevíme. Vyslechla jsem jejich rozhovor a mluvili o tom, že ten druhý muž je vysoký, tmavovlasý a podobá se Macovi.“

„Co budeme dělat?“

„Budeme dávat pozor a připravíme se na všechno. Budeme čekat, co Mac udělá.“

U vozu se objevil podsaditý neoholený muž s dlouhými umaštěnými vlasy. „Nasedněte,“ přikázal jim. „Jedeme dál.“

„A kam vlastně jedeme?“ zeptala se Kate.

Zastavil se. Byl to jeden z těch slušnějších, i když s ženami mluvil velmi drsným tónem. „Myslím, že se podíváte k moři. Už jste někdy viděly moře?“

„Ne, já ne.“

„Já taky ne, ale povídali, že už to k němu máme co by kamenem dohodil. Tak a teď do vozu a žádný potíže. Víte dobře, že s chlapama nejsou žádný žerty.“

Zazvonily spojovací řetězy, postroje a podkovy, bylo slyšet, jak muži zapřahají. Pod plachtou naslouchaly zvukům narychlo rušeného tábora. Nakonec zaznělo hluboké „hyjé“.

Vůz se rozjel, kolébal se a nadsakoval na nesčetných hrbolech a kamení. Zaslechla výkřik „nahoru po tom břehu!“ a vůz se prudce naklonil dozadu. Zapráskal bič, vůz popojel dopředu a nahoru a ženy se křečovitě chytaly postranic, jinak by všechny popadaly do chumlu na zadním konci vozu. Nakonec se vůz přehoupl přes vrchol stoupání, vyrovnal se a rozjel se rychleji.

„Míříme k Zálivu,“ zašeptala Kate Cordelii Athertonové, která byla vedle ní. „Jenže nevím proč.“

Paní Athertonová chvíli mlčela a pak řekla: „To může znamenat jenom jedno. Loď. Podél pobřeží je mnoho měst a nedá se jim vyhnout. Nevěřím, že by Ashford riskoval něco takového.“

„Loď?“

Hlas Cordelie Athertonové byl velmi suchý.

„Kate, měla bys pochopit jedno. Jestli ten tvůj přítel Mac něco rychle neudělá, stanou se z nás otrokyně.“

„Otrokyně?“ Kate se zachvěl hlas. „Jak to myslíte? Vždyť už otroctví zrušili a kromě toho, my jsme přece bělošky.“

„Bílí otroci existovali dlouho před tím, než někoho napadlo zotročit černochoy. Kdysi nám o tom vyprávěl jeden kněz. Dokonce i slovo „otrok“ vzniklo z toho, že první bílí otroci, kteří žili v Římě, pocházeli ze slovanských zemí.*⁷ Jsou místa, kde se za bílou ženu velmi dobře platí. A vidíš ty jiný důvod, proč by mířili k pobřeží?“

Zvenčí k nim doléhalo jen málo zvuků, s výjimkou dunění vozových kol, zvonění podkov, občasného zapráskání biče a tlumených, ale pravidelných kleteb z kozlíku.

Když se vůz zastavil, aby si mohli koně odpočinout, bylo slyšet, jak vedle kočího zastavil jezdec.

„Máme před sebou řeku. Nikdo neví, jak je hluboká, ale je možné, že touhle roční dobou budeme muset plavat.“

„Kam máme namířeno?“

Hlas se ztišil. „Je to taková malá díra. Copano.“

„Nikdy jsem to jméno neslyšel.“

„To nejsi sám, sakra. Proto tam taky jedem. Žije tam jenom pár lidí, takže si netroufnou dělat potíže. Samozřejmě že nebudem tábořit ve městě, ale kousek vedle.“

Jezdec se vzdálil a vzápětí se vůz znovu rozjel. Paní Athertonová pokračovala. „Mám hrozný strach o dcerku. Musela jsem ji opustit.“

„Vy jste ji tam nechala samotnou?“

„A vy si myslíte, že bych jí přála tohle? Její otec by už měl být touhle dobou z války doma. A jestli ne, pořád ještě jsou tam sousedi, stačí, aby ušla pár kilometrů. Ani ve snu by mě nenapadlo zatahnout ji do téhle hrůzy. I když jsem nepočítala s otroctvím. Myslela jsem, že mě znásilní a možná potom zabijí, ale s tímhle jsem nepočítala.“

„Je tady Mac, něco už vymyslí.“

„Co dokáže jediný chlap?“

„To neznáte Maca. Čtyři roky jezdil u Texaského sboru. Jezdil s Ripem Fordem a s kapitánem Haysem. Je to nejlepší střelec, jakého znám, i když Dal je možná ještě o chloupěk lepší.“

Z příšeří vozu najednou zazněl mužský hlas. „Dal?“

Kate vrhla rychlý pohled směrem k Jessemu ležícímu ve voze.

„Psst!“

⁷ Pozn. překl.: Otrok – anglicky „slave“.

Vozka otočil hlavu. „Už přichází k sobě? Mluvil, co?“

„Mluví z horečky,“ odpověděla mu rychle Kate. „Zdá se mu, že je doma v Texasu.“

Naklonila se k Jessemu a zašeptala mu do ucha: „Mac je tady někde nablízku. Vypadá to, že je s ním Dal. Chlapi se s nimi setkali ve městě a podle popisu by ten druhý opravdu mohl být Dal.“ Jesse byl při přepadení farmy postřelen, ale útočníci jej i přesto spoutali a vzali s sebou. Teprve teď se mu začalo pomalu vracet vědomí.

Ještě dlouho se tloukli a zmítali ve voze postupujícím krajinou, i když se tu a tam dostali na rovnější kus cesty a jízda se poněkud zklidnila. Nakonec vjeli do mírné pahorkatiny, ale výprava pokračovala bez přestávky kupředu.

Kate tiše seděla a naslouchala zvukům zvenčí. Kdyby tak měla nůž! Něco, čím by mohla Jessemu přeříznout pouta! Musí dávat pozor. Třeba najde kus rozbitého skla, plechu nebo něco jiného, co by jí pomohlo.

Ve vzduchu ucítila vlhkost a zeleň. K vozu přijel jezdec. „Není tak hluboká. Pojedu před váma. Voda je tak koním pod břicha.“

„Kdy už se budem moci pořádně vyspat?“ zeptal se vozka. „Jsem unavený jako pes.“

„A kdo není? Ashford se má na pobřeží s někým sejít, s nějakým pašerákem, myslím. Musíme tam dorazit včas, uděláme kšeft, zbavíme se těch ženských a pak rovnou do Mexika.“

Kate se podívala na kočího. Viděla pažbu jeho revolveru, která vyčnívala z pouzdra u boku, ale to jí nebylo nic platné. Vozka měl zbraň zajištěnou podle běžného zvyku koženým řemínkem nataženým na palec úderníku. A i kdyby se jim podařilo utéct, kam by šli? Okolní kraj byl více méně rovný, porostlý nevysokou ostřicí, ve které by se těžko ukryli.“

Začala dřímat a nakonec tvrdě usnula. Vzbudila se, když vůz zastavil, a zjistila, že začíná svítat. Zvedl se slabý vítr a slyšela, jak šumí v listoví stromů.

„Tady si odpočineme,“ dolehl k nim hlas zvenčí. „Už to není dál než patnáct kilometrů.“

Podle zvuku odhadla, že vypřahají spřežení. Přesunula se až na zadní konec vozu a snažila se při tom vyhnout spícím ženám. Opatrně vyhlédla ven. Skutečně svítalo. Viděla stromy, hlavně skupiny vrb a slyšela tiché bublání vody.

Kdyby tak teď dokázala vyklouznout, měla by naději, že se jí podaří utéct! Její nepřítomnost by zjistili až nějakou dobu po východu slunce. Jenže kam by šla? Kde byli? Taky by musela opustit ostatní. Ony ji potřebovaly, i když ta paní, která nechala doma dcerku, vypadala jako vyrovnaná žena, která se hned tak něčeho nelekne.

Právě ta se k ní teď naklonila a prohlásila šeptem: „Mě na tu loď nedostanou, děj se co děj.“

„Věřte Macovi. Určitě přijde.“

Kate mu musela věřit. Nikdo jiný tady nebyl.

Kdyby myslela jen na sebe, pak by udělala nejlíp, kdyby se pokusila utéct co nejdřív. Čím blíž dojedou k pobřeží, tím to bude obtížnější.

Jesse se cítil lépe. Dělali všechno pro to, aby si Ashfordovi muži mysleli, že je ještě v horečkách a bezvědomí, ale i tak mu spoutali ruce a nohy.

V tomhle táboře musí za každou cenu najít něco, co by mohla použít. Blížili se k moři, třeba najde ostrý kus mušle.

Její myšlenky přerušil Ashfordův hlas. „Můžete všechny vystoupit z vozu, ale nevzdalujte se od něj. Kdyby vás některý z mých mužů zastihl někde dál, nemohu za něj ručit.“

Kate pomalu slezla z vozu a pomohla sestoupit Gretchen.

„Je váš bratr ještě naživu?“ zeptal se Ashford.

„Není to můj bratr. Je to bratr tady Gretchen.“

„Zdá se, že se s nimi dobře znáte.“

„Byli to naši sousedé, znám celou jejich rodinu.“

„Travenovi? Jmenují se tak, že? Znáte taky majora Mac Travena?“

„V době, kdy jsem ho znala, to nebyl žádný major. Byl u Texaského sboru.“

„Vážně? Slyšel jsem, že tihle texaští jezdci byli tvrdí chlapi.“

„Nic jiného jim nezbyvalo. Texas je divoká země a boje s Komanči, Ajovy a bandami psanců byly na denním pořádku.“

Ashford se zamyslel. Mac Traven byl u Texaského sboru a Ashford dobře znal pověst těch oddílů. Proslavily se už za mexické války a mnohokrát potom. Takového člověka nelze brát na lehkou váhu. Na druhé straně byl sám, snad ještě s jedním společníkem. Co dokážou dva muži proti jeho oddílu? Tihle chlapi sice nebyli

zdaleka takoví, jaké by si pro své úmysly vybral za normálních okolností, protože to byli většinou odpadlíci a zloději, ale uměli skvěle bojovat a vyznali se i v té nejdivočejší krajině.

Pokusil se představit si sám sebe na Travenově místě. Co by dělal? Co by mohl dělat?'

Pokusil by se získat pomoc. V okolí mohl žít některý z bývalých mužů Texaského sboru. Ashford poodešel od vozu, zastavil se na břehu říčky a pozoroval pomalu plynoucí vodu. Těsně nad hladinou spojovala oba břehy silná kláda a pod ní se zachytily naplavené zbytky – suché větve, stará láhev a napůl shnilý kůl z ohrady. Tohle však Ashford nevnímal. Pokoušel se naplánovat, co by měl a co musí v nejbližším čase udělat.

Co kdyby tady zůstali a vyrazili na cestu až těsně před soumrakem? Nebo by bylo lepší dojet k moři za světla?

Zátoka Copano byla naprosto uzavřená, zařezávala se poměrně hluboko do pevniny a otvírala se jen do Arkansaské zátoky, chráněné před nepřízní moře ostrovem Svatého Josefa. Z Copana se sice nikdy nestal přístav, ale přesto tam některé lodi čas od času zajížděly.

Ještě jeden den a zbaví se žen a dívek. Rychle tu myšlenku zahnal z hlavy. Potřeboval přece za každou cenu zbraně, potreboval peníze, a když byla válka, trpěli lidé tak nebo tak. Obchodoval s otroky už předtím, i když v minulosti to byli vždycky jen černoši. Kupoval je hlavně pro vlastní plantáže, a když je prodával, tak pokaždé v malém.

Plantáže! V duchu zaklel. Všechno je pryč, všechno bylo za války zničeno. Dobytek rozehnali do všech koutů a dům i hospodářská stavení lehly popelem. Shořely dokonce i domky, ve kterých žili otroci.

Jen počkejte! Získá nové zbraně! Pomůže Maxmiliánovi a dostane od něj odměnu v penězích a samozřejmě zbraně! Možná že mu dokonce princ nabídne pomoc. Nepatřila kdysi Louisiana jejich rodině? A nedělá si La Salle určitým způsobem nároky na Texas?

Mohl by ho přesvědčit, aby jim poskytl pomoc, nebo alespoň naverbovali nějaké žoldnéře, kteří by ho posílili. Bude potřebovat hodně lidí... samozřejmě že Jižané se přidají k němu a budou bojovat dál za jejich Věc. Ani jeden z nich přece nesouhlasil s kapitulací. Jistě, tu a tam se vyskytl nějaký malověrný, ale kdyby

nebylo toho zrádce Leea, všichni by pokračovali v boji.

Kapitulace! A ze všech mizerných Severanů musel Lee odevzdat svou šavli právě tomu nafoukanému Custerovi!

V Mexiku, kde budou v bezpečí, může on, Ashford, naverbovat dostatečně silnou armádu. Potom se vydá na sever a na pochodu bude obsazovat zem. Možná že by mohl vyslat nějaké lodi do zátoky Mobile a udeřit odtamtud, zaútočit podél řeky Tennessee přímo do srdce Jihu! Potom by vjel do Richmondu jako hrdinský dobyvatel!

Pomalů se vrátil do tábora a letmo pohlédl k vozu s ženami. Ta Kate byla ale žena! Možná, že kdyby s ní promluvil... byla chytrá a velmi praktická. Brzo by pochopila, jak skvělé jsou jeho cíle, koneckonců, měla na výběr?

Muži mu mezitím postavili stan. Ashford vešel dovnitř, stáhl si rukavice a hodil klobouk na stůl. Vytáhl skříňku s mapami a rozložil je po stole.

Copano Bay, Lamarský poloostrov... ústí potoka Copano. Nebyl si tak docela jistý, kde leží město. Zatím o něm jen slyšel.

Nahnul se nad mapu – tady, přímo u ústí potoka Copano, pokud se nic...

Kate připravila a zapálila malý oheň pro ženy a pokoušela se z toho mála potravin, které dostaly, připravit něco k jídlu.

Když se najedly, sešla po břehu k potoku umýt nádobí. Spláchla misky a protáhla se, aby zahнала strnulost ze zad. Pohled jí sklouzl ke kládě přes potok, u které se navršily nečistoty a věci vyplavené řekou.

Do očí jí padla prázdná láhev...

7. kapitola

Ráno byla obloha zatažená těžkými mraky a na východě se objevil narudlý pruh. Tři jezdcí, ukrytí na okraji větší skupiny stromů, pozorně sledovali Ashfordův tábor. Nějaký ospale vyhlížející muž tam právě sháněl malé stádo dobytka, nějakých padesát kusů.

Mac pozoroval tábor dalekohledem, ale i tak viděl jen další dva muže. Jeden zapřahal spřežení a druhý prohrabával oheň.

„Sesednem a povedem koně, dokud se nedostanem dost blízko,“ navrhoval Šťastný Jack. „Vidíte támhle tu úžlabinu? Vyrazíme odtamtud, ale až jim budem plašit dobytek, nedejte se unést a nechte si nějakou tu ránu i pro lidi!“

„Jste připravení?“ zeptal se Dal.

Potichu prošli se zvířaty hustým křovím a spustili se do úžlabiny, která je dovedla skoro až ke stádu stojícímu na okraji tábora.

„Podívejte se na ten bílý kámen. Hned vedle je cypřiš rozštípnutý bleskem. Vyjedeme odtamtud, co říkáte? Splašíme jim stádo a zmizíme támhle v těch křovinách.“

Mac vytáhl z pouzdra revolver. „Hlavně dejte pozor, abyste se nesplašili sami,“ zašeptal Jack. „Támhle je takový velký vodní pták. Někdo mu říká Ječící jeřáb. Když zakřičí a vy to nečekáte, mohli byste si nadělat do kalhot.“

Mac si olízl rty. Mlha se pomalu zvedala a mraky se začaly trhat. Ráno bude jasné a slunečné. Měl trochu obavu z toho, že se tábor z větší části ztrácel v mlze. Mohlo tam ležet několik mužů s připravenými puškami.

Nedaleko bílého kamene Jack zastavil. „Popojedu kousek výš, dokud neuvidím přes okraj. Až vám řeknu, můžete vyrazit, ale nezačínajte střílet, dokud nebudeme až u těch krav.“

Jack nasedl na koně a pomalu ho popohnal úbočím úžlabiny nahoru, dozadu napřahoval otevřenou ruku, a tak jim naznačoval, že se mají držet vzadu. Pak najednou prohlásil: „To stádo není dál než padesát metrů, takže jak se dostanete nahoru, dejte se do toho!“

Koně se rychle vyškřábali písečným svahem nahoru. V tom okamžiku se mlha náhle zvedla a Ashfordův tábor se před nimi otevřel jako na dlani. Z jednoho stanu vylezl muž a začal se

protahovat. Spřežení už stálo před vozem a další muž, hluboko sehnutý, zvedal ze země spojovací řetěz.

Šťastný Jack ze sebe vyrazil divoký kovbojský pokřik, popohnal koně do běhu a vystřelil. Nemířil do vzduchu, ale na muže, který hlídal dobytek.

S divokými výkřiky se trojice vrhla ke stádu. Větší část dobytka se dala vzápětí na útěk a namířila si to přímo napříč tábořem.

Muž před stanem stačil taktak uskočit a jako šavle ostrý roh zdivočelého dlouhorohého býčka ho minul jen o vlas. Muž zakopl o rozkládací táborovou židli a upadl na zem. Další se snažil dostat k pušce, kterou měl opřenou opodál. Muž u vozu se překvapeně otočil a v tu chvíli jeho spřežení zmizelo i s postrojem.

Tábor, který ještě před chvílí pokojně spal, se teď naplnil křikem a zmateně pobíhajícími lidmi. Někteří muži šmátrali po zbraních, jiní se snažili zachránit před prchajícím dobytkem. Kočí se s nádvankami rozběhl za splašeným spřežením.

Vyplašené a vyděšené stádo proletělo tábořem jako bouře a s rozšířenýma očima a skloněnými rohy pádilo přes pastvinu do vnitrozemí.

Dal byl na dohodnutém místě v křovinách první. Rychle obrátil koně a začal střílet do tábora. Dával pozor, aby nezasáhl vůz.

Všechno trvalo sotva pár minut. Ve vzduchu se vznášel závoj prachu a tábořem pobíhali muži s puškami. Ostatní hasili požáry doutnajících na několika místech. Vznikly od kuchyňského ohně, který stádo doslova rozneslo do všech stran. To už do houští dorazil i Mac s Jackem.

„Je někdo zraněn?“ zeptal se Mac.

„Jo,“ ušklíbl se Šťastný Jack. „Ten chlápek od krav. Říkal jsem si, že je škoda plýtvat střelivem, a tak jsem to místo do vzduchu napálil do něj. Koupil to do břicha a já vám garantuju, že se nenasnídá. Dneska ráno určitě ne!“

Byli zhruba sto metrů od tábora. „Jedem,“ rozhodl Mac. „V nejbližší chvíli sem začnou střílet a nestojím o to, dostat zbytečně kulku.“

Vyjeli z houštiny a postupovali tak, aby pás křovin zůstával mezi nimi a tábořem a chránil je před pohledy Ashfordových mužů. Zanedlouho dorazili k řadě písečných dun, které jim poskytly dostatečný úkryt. Před sebou zahlédli několik kusů dobytka a

Šťastný Jack se spokojeně uchechtнул: „No, než si ty svý krávy seženou dohromady, dá jim to zabrat, jestli se jim to vůbec podaří. Trochu jsme jim zamotali makovice.“

„Podruhé bychom takové štěstí mít nemuseli,“ zavrtěl hlavou Dal. „Určitě teď začnou držet hlídky.“

Okolí bylo ploché a nenabízelo mnoho úkrytů, ale přece jen občas narazili na hlubší dolík nebo skupinu stromů prorostlých keři. Mac se několikrát ohlédl, ale nezahlédl nic jiného než pár roztroušených koní a krav.

Pomalu jeli dál a pozorně prohlíželi krajinu. Zastavili, až když narazili na hustou skupinu vrb obrůstajících břeh potoka. „Mohli bychom si dát nějaký sousto,“ navrhl Jack. „Než se na něco zmůžou, bude jim to trvat aspoň hodinu.“

Rozdělali malý oheň ze suchého dřeva a zatímco žvýkali sušené maso, uvařili si kávu. „Je to ošklivá sebranka,“ zvedl Mac hlavu od hrnku s kávou, „a byla by chyba brát je na lehkou váhu. Teď po nás půjdou.“

„No, na to zase nebudou mít tolik času,“ usklíbl se spokojeně Jack. „Nezapomeň, že má připlout ta loď, se kterou se musí setkat. Alespoň já bych se vsadil, že proto míří k pobřeží.“

Oheň nevydával skoro žádný kouř a vrbové houští jim poskytovalo dostatečný úkryt. Seděli na patách, upíjeli kávu a rozhlíželi se po okolí. Dalovi tuhly svaly a kvůli svému poranění se musel pohybovat opatrně. I když už se cítil mnohem lépe, nemohl se zatím na své tělo spoléhat tak jako předtím.

Slabá mlha, která se po ránu vznášela nad mokřiskem a vlhkými loukami, se rozptýlila. Vysvitlo slunce a pomalu stoupalo po obloze, ale trojice u ohně byla unavená. „Dale? Uděláš nejlíp, když si alespoň na chvíli zděímneš, dokud je na to čas.“

„Asi máš pravdu.“ Dal se položil do trávy a okamžitě usnul.

„Byla to ošklivá rána,“ omlouval ho Mac „ztratil hodně krve.“

„Je to špatnej čas na takovýhle šarvátky,“ zabručel Jack. „Vůbec je to mizerná doba, žádnéj vodbyt na hovězí, a až se všichni chlapi vrátěj domů, budou tři na každý zaměstnání. Kdybych měl čtvrták, nakoupil bych si osivo a pustil se do sedlačiny.“

„No, se čtvrtákem by ses daleko nedostal.“

„Ale jo. Dostal bych za něj pytel osiva a to už je začátek. Macu, mám strach o ty děvčata. Ta smečka, to je jeden lump horší než

druhej. Jak se zdá, zatím je má Ashford pod kontrolou, ale co kdyby ho třeba někdo zastřelil, nebo se mu něco stalo? Potom by ty holky neměly žádnou šanci.“

Sundal si klobouk a otřel koženou potní pásku. „Ty bys měl taky utrhnout chvíli spaní. Klidně si dej dvacet, já to pohlídám.“

„No, dobrá –“ Mac se položil naznak a stáhl si klobouk do očí. Šťastný Jack si nalil další plecháček kávy a pozoroval okolí. Tábořili v poměrně mělkém dolíku a ten byl z jedné strany obklopen vrbovým houštím a z druhé hustým rákosím. Jack si poposedl skoro nahoru, odkud mohl snadno přehlédnout okolní plochou krajinu.

Takže tři proti třiceti? A dva z těch tří jsou ještě navíc na takový boj příliš slušní.

„No,“ zabručel Jack nakonec, „já si se slušností nikdy moc nelámал hlavu, rozhodně ne tehdy, když už jsem se musel pustit do boje. Takhle pořádný stepní požár, to by měli zadky v kalupu, jenže zase jsou tam ty holky. Ať už budou plánovat cokoliv, musí s nimi počítat.“

„Ale tak si říkám,“ pokračoval ve své samomluvě, „tahle Kate, ta měla vždycky hlavu na správném místě. Kdybych tak mohl odhadnout, na co zrovna myslí. A že myslí, to je jasný! Jo, ta se k něčemu chystá, ale k čemu? Co by tak mohla podniknout?“

Necelých pět kilometrů odtud pozorovala Kate Conneryová vozku, který konečně přiváděl nazpět splašené čtyřspřeží, a její myšlenky se podobaly těm Jackovým jako vejce vejci. Času je málo. Pobřeží Zálivu bylo, co by kamenem dohodil. Ve vzduchu je cítit moře a člověk nemusí být nijak zvlášť bystrý, aby pochopil, že jakmile se jednou ocitnou na palubě lodi, jejich naděje na útěk se zmenší na minimum. Jestli chce něco podniknout, musí to být co nejdříve, nejlépe hned.

„Dulcie,“ obrátila se k děvčeti vedle, pošli dál tohle, ale prosím tě, šeptej! Řekni všem, ať jsou pro každý případ ve střehu. Nevím ještě, co uděláme, ale budeme to muset udělat brzo.“

„Naši kluci nejsou určitě daleko,“ ozvala se Gretchen hlasem plným naděje.

„Jsou jenom tři. Rozhodně jsme jich víc nezahlédly. Co myslíš, že ve třech dokážou?“

Seděly v uzavřeném voze a poslouchaly rozčílené hlasy zvenčí. „Já kdybych byl Ashfordem,“ říkal tam právě někdo, „vůbec bych se nezdržoval s ženskejma. Ani bych se nepokoušel nakoupit zbraně. Vyrazil bych rovnou do Lareda a po cestě tam bych přepadl každej ranč, kterej by mi přišel do cesty. Sebral bych dobytek, zbraně a všechny prachy, který bych tam našel, a pak to natáhl rovnou do Mexika.

Starej Maxmilián by od nás ty krávy koupil a za slušnou cenu, to mi věřte. A s ženskejma bysme si užili sami!“

„Jen to nech na Ashfordovi. Je to starej lišák. Ten dobře ví, co dělá.“

„Možná že jo. Ale taky možná že si ty ženský chce nechat sám pro sebe. Možná že se na nás vykašle a vodpluje s nima na tý lodi sám nebo nás podrazí jinak. Já mu prostě nevěřím. Já nevěřím nikomu!“

„Na tom něco je, Franku. Ale třeba se pleteš. Já o lodích celkem nic nevím a nevím, co má Ashford v úmyslu, ale zatím nás dostal v pořádku až sem.“

„No a co z toho máme?“ pokračoval Frank kousavě. Nikdo mu neodpověděl.

Kate vyhlédla ven škvírou v plachtě vozu. Část krav a několik koní už bylo nazpět a najednou zahlédla Ashforda na koni. „Dobrá,“ ozval se tiše, „musíme dál. Poslal jsem zvědy do čela a na křídla. Jakmile se ti Travenovi mládenci znovu objeví, dostaneme je.“

Vozka zapráskal bičem a spřežení se opřelo do postraňků. Vůz se rozjel. Po stranách mu jelo několik jezdců s připravenými puškami.

Co zmůže Dal s Macem proti takové přesile? Výprava postupovala pomalu. Jely s ní dva vozy.

V jednom byly zásoby a věci nakradené cestou na prázdných rančích, ve druhém byly ženy. Louky, které pro koně představovaly snadnou a schůdnou cestu, byly na druhé straně pro vozy sjízdné velmi obtížně. Vyskytovaly se na nich písečné pásy, kam vozy občas zapadly až po nápravy a jen těžko se vyprošťovaly. Vzhledem k tomu a k rannímu zdržení, urazili do oběda něco málo přes čtyři kilometry.

Kolem vozu projížděl Ashford a Kate si myslela, že na ni už

promluví, ale v tom se objevil jezdec. „Narazili jsme na nějaké stopy, plukovníku. Tři jezdci jeli směrem k jihozápadu.“

„K západu?“ plukovník byl zmaten. „Proč k západu?“

Pro pomoc? O majorovi Mac Travenovi celkem nic nevěděl, ale zato znal dobře Dala Travena a Dal byl prvotřídní voják, skvělý jezdec a dokonale zacházel s jakoukoliv zbraní.

Na západ leželo městečko Refugio a bylo možné, že tam mají Travenové nějaké přátele.

Ashford tu možnost chvíli zvažoval, ale nakonec došel k tomu, že než se Travenové s pomocí vrátí, pokud se ovšem opravdu vydali pro pomoc, on už bude na palubě lodi a daleko na moři.

Byl hloupý, že tak spěchal. V téhle neutěšené době mohl naverbovat celou armádu. Tolik mužů se vracelo domů jen proto, aby našli zničené plantáže a vyloupené domy, a tak se dostávali do ekonomické pasti vytvořené ukončením války.

Na Jihu bylo mnoho takových, kteří cítili jako on, a ještě víc těch, kteří byli za tři teplá jídla denně a koně, aby nemuseli chodit pěšky, ochotni udělat téměř cokoli. Ashford si uvědomoval, že divočejší část jeho mužstva by se nejradyji vydala přímo k hranicím. Po cestě by ukradli, na co by přišli; a s kořistí zmizeli v Mexiku. Věděl, že se na ně může spolehnout jen do určité míry. Kdyby byl naverboval víc lidí, bylo by to jiné.

V současné době nebyla v Texasu jediná zákonná síla, která by se mu pak mohla postavit. Jezdci Texaského sboru se během války rozptýlili, po celé zemi a ti, kteří zbyli, by na jeho armádu nestačili. A navíc, pomyslel si Ashford, jistě by se ke mně přidalo i hodně Texasanů.

Trh s bavlnou se zhroutil, i když jakmile se věci jednou trochu uklidní, jistě se znovu objeví britské lodi a budou nakupovat bavlnu pro přádelny v Manchesteru a jiných textilních městech. Do té doby pro ni ovšem nebylo jediné odbytiště. Ve státě však byly miliony kusů dobytka a na východě, kde během války vybili téměř všechen dobytek, včetně dojných krav, se bude prodávat po stádech. Jenže jak tam ten dobytek dostat? Cestu na východ přetínala Mississippi a ta představovala pro stáda dobytka nepřekročitelnou bariéru.

Vozy se kolébaly dál a jezdci se jim drželi po boku. Občas, když vyjeli na vrcholek některého z vyšších pahorků, bylo možné v dáli

před nimi zachytit namodralé záblesky mořské hladiny Zálivu.

Ashford se ohlédl. Nikdo je nesledoval. Nebylo to špatné, převedl celou skupinu přes takový kus země, aniž utrpěli nějaké větší ztráty, a jejich cesta už se blížila ke konci.

Za ty dívky... na zlomek vteřiny jím proběhl pocit viny... určitě dostane slušnou sumu. Pocit viny se vrátil a Ashford cítil, že se červená. Co by tomu řekla většina jeho přátel? Je skutečně pravda, že účel světlí prostředky? Získá zbraně, vrátí se v čele armády jako hrdina, který bojuje za spravedlivou věc, a osvobodí celý Jih. Zažene ta Modrá panděra zpátky za Ohio, na sever, kam patří.

Bude národní hrdina, spasitel! Možná že ho zvolí prezidentem nové Konfederace! Jestliže tomuto cíli obětuje tučt žen, určitě to za to stojí, a jak jinak by získal peníze? Hrozně je potřebuje!

Někteří z jeho mužů už otevřeně mluvili o přepadávání rančů a usedlostí, ale Ashford přece není hlupák. Na texaském pomezí byly hotové peníze vždycky vzácné a všechno, co lidé ušetřili, jistě utratili během čtyř let války. Ne, mezi obyčejnými lidmi je peněz velmi málo nebo nemají žádné.

Britové chovali k Jihu vždy sympatie. Jakmile bude mít pohromadě svou armádu, snadno je přesvědčí, aby mu poslali lodě, které by ji převezly podél pobřeží k severu. Možná že by bylo nejvýhodnější vylodit se blíž, například v Charlestonu, nebo dokonce v Newport News.

Pro začátek bude potřebovat alespoň tisíc mužů, ostatní už se seběhnou pod jeho prapor sami. Udeří tak rychle, že Severané nebudou mít čas sebrat sílu, která by se mu mohla postavit. Bude to naprosto překvapivý útok a v době, kdy už bude unionistická armáda rozpuštěná.

Zatím to byl skvělý sen, ale Ashford věřil, že se mu ho podaří uskutečnit.

Zbývaly jen hodiny. Připluje loď, dostanou zbraně, zbaví se žen a začnou nabírat posily.

Nebo že by se taky nalodili, dopluli na jih do Tampica a začali armádu shromažďovat tam?

Pokusí se dohodnout s tím, kdo jim přiveze zbraně a peníze. Vystoupí na palubu, prohlédne si loď a vybere prostory pro své muže... ano, to by šlo. Mohli by nakonec spát i na palubě, a kdyby to jinak nešlo, i si sami vařit. A budou pryč.

Kdyby za nimi skutečně z Refugia vyrazili Travenové s posilou, bude to vypadat, že i se svými muži zmizel v pobřežních mlhách. Pečlivě zahladí stopy a ani Travenové je nenajdou.

Výborně! Takhle to udělá.

8. kapitola

Mac Traven stál v hustém vrbovém houští a pozoroval, jak vozy vyjíždějí na další cestu. Okolí bylo příliš otevřené. Bylo naprosto nemožné odříznout jeden z nich a pokusit se s ním o útěk. Času už bylo namálo, protože jakmile se ženy ocitnou na lodní palubě, budou ztraceny.

Vydat se pro pomoc nepřipadalo v úvahu. Především v téhle části Texasu nikoho neznali a navíc bylo jaro. Většina lidí se starala o pole, síla a měla spoustu jiné práce. Stejně na přivolání pomoci nezbyval čas. K Zálivu nebylo víc než deset kilometrů.

Deset kilometrů! I navzdory písku a bahnu, které se tady, jak se zdálo, střídaly, tam bude karavana nejpozději do západu slunce. Takže buď teď, nebo nikdy.

Dal a Jack se postavili vedle něj. „Moc času už nemáme,“ řekl Jack. „Musíme něco udělat.“

„Akorát nás zastřelí,“ prohlásil Dal, „a s těmi děvčaty je konec. To je skutečně sebranka nejhoršího druhu. Ti neutečou a ničeho se neleknou. Za války zažili strašlivé věci a střilet taky dovedou. Zatím jsme měli z pekla štěstí.“

„Ale něco přece udělat musíme!“ zavrčel Jack popuzeně.

„Uhýbají mnohem dál k západu, než jsem čekal. Nevypadá to, že by měli namířeno do zátoky San Antonio.“

„Bude to Copano,“ prohlásil najednou Jack. „Je to taková malá díra u zátoky Copano. Kdysi tam chlapi z Texaského sboru lapli tři mexický lodi. Taky to bejval pirátskej úkryt. Vsadím krk proti sobolí kožešině, že maj namířeno tam, nebo na nějaký místo těsně vedle.“

„Jak to tam vypadá?“

„Nízko položený, porostlý virgínskejma dubama a vrbama. Celej kraj kolem Copana je hustě zalesněnej. No, možná že bych měl říct, že byl zalesněnej. Nebyl jsem tady vod tý doby, co jsem tam doprovázel rodinu jednoho Irčana. Při tom, jak lidi začali kácet stromy a dobejvat pařezy, aby získali kus úrodný země, nikdy nevíte, jak to tam bude vypadat, když se tam za nějaký rok znovu dostanete.“

„Možná že by se něco dalo podniknout tam,“ prohlásil Mac,

„mezi těmi stromy a v houštích?“

„Kdybychom se teď pustili k západu, narazíme na Slanej potok a ten teče přesně do těch míst.“

„Dobře. Tak na cestu.“

Co teď? Co by měli udělat? Co by mohli udělat?

Tři muži proti třiceti! Ale když nic nepodniknou, prodají ti šílenci ženy jako otrokyně a jejich majitelé s nimi budou zacházet hůř než se zvířaty...

Sledovali tok Vrbového potoka zhruba kilometr otevřenou krajinou a pak zahruli k jihozápadu, k pásu stromů.

Šťastný Jack ukázal na rozrytou zem pod mohutným dubem. „Javelinas,“ zabručel. „Divoký prasata. Hledaly tady v zemi kořínky a žaludy. Muselo jich bejt pěkný stádo.“

Pustili se do lesa po nezřetelné stezce, která se proplétala mezi stromy. Vůně moře už se vznášela ve vzduchu neustále a teď se začala mísit s pachem hniјící vegetace. Bylo naprosté ticho, které rušily jen tiché zvuky podkov dopadajících do měkké půdy a šumot listů rozhrnovaného koňskými boky.

„Měli bychom si najít nějaký dobrej úkryt,“ nadhodil Jack. „Taky nezapomínejte, že jestli se nám ty ženské podaří osvobodit, budem potřebovat buď vůz, nebo nějaký koně.“

„Nevěřím, že se nám podaří odjet i s vozem,“ prohlásil Dal.

„Jacku? Ty to tady trochu znáš, kterým směrem odsud leží Refugio?“

„Na západ. Možná spíš na severozápad. Určitě je to ale nejbližší město v celým okolí, myslím, až budeme utíkat.“

Místo, které hledali, nakonec našli nedaleko potoka Copano, v hustém dubovém lese. Na malé pasece kdysi stával srub. Jeho stěny už se napůl rozpadly a trámy ležely kolem, ale část střechy držela pohromadě. Na jedné straně ji ještě podpíraly kůly, na druhé se svezla skoro až na zem. Nabízela dostatečný úkryt pro dva tři lidi a v krbu, jehož komín kupodivu zůstal stát, se dalo zatopit.

„Vemte někdo klacek a zašťourejte v tom zbořeništi,“ ušklíbl se Jack. „To místo je jako stvořený pro hady.“

Odtahali jednotlivé trámy k bývalému domu a vytvořili nich jakousi improvizovanou pevnost a současně tak vyčistili místo, na kterém uvázali koně. „Měli bysme se trochu vyspat, mládenci,“ prohlásil nakonec Šťastný Jack. „Něco mi říká, že budem skoro

celou noc na nohách.“

Šťastný Jack se nijak zvlášť šťastně netvářil. Byl unavený a bolelo ho celé tělo. Bylo to po dlouhém čase poprvé, kdy podnikl tak dlouhou cestu v sedle, a nedostatek cviku byl znát.

Dal byl bledý a vyčerpaný, stále ještě se ze svého zranění docela nevzpamatoval a levá ruka se sotva zahojenou ránou mu tuhla.

Všichni tři si vybrali místo pro pokrývky, rozprostřeli tam náruč listí, natáhli se a zanedlouho spali. Když Mac za nějakou dobu otevřel oči, viděl na nebi kroužit několik jeřábů, kteří mířili pomalu na východ k Zálivu. Ležel tiše a poslouchal hlasité oddechování svých společníků. Nakonec vstal, sebral spencerovku opřenou o stěnu a obešel celou mýtinu.

Nenašel žádnou novou stopu, ani lidí, ani zvířat. Několik dní staré stopy medvěda, stopy divokých prasat a něco, co vypadalo jako stopy velké kočky, možná pumy. S těmi si nemusel lámat hlavu, téměř všechna zvířata se nenáviděnému pachu člověka vyhýbala.

Mac pohledem přeletěl mýtinu, a když viděl, že jeho společníci klidně spí, vydal se pomalu do lesa. Něco mu říkalo, že Copano nemůže být daleko. Byl na cestě skoro hodinu a najednou se před ním zableskla vodní hladina. Vyšel z hustých stromů a před očima se mu otevřel pohled na Záliv. Po lodi nebylo ani památky.

Na hladině zahlédl jen několik malých člunů, ale nic víc.

Držel se těsně při okraji lesa, aby se na jeho pozadí ztratil, pomalu postupoval na sever a pátral po stopách. Nic...

Pak to uslyšel. Vzdálené dunění vozových kol, hluk většího počtu jezdců, občasnou nadávku. Z lesa, asi tři sta metrů před ním vyjeli dva jezdci, jeden z nich se postavil ve třmenech a rozhlížel se kolem. Mac zůstal nehybně stát a čekal. Věděl, že pokud se nepohne, nemohou ho na takovou vzdálenost zahlédnout. Už byli skoro na pobřeží, ale aby mohli přebrodit potok Copano, budou se muset vrátit kus do vnitrozemí. a najít mělčí místo, kde by se dalo projet i s vozy bez potíží.

Slunce stálo na obloze za ním, takže se nemusel obávat odrazu světla od čoček dalekohledu, a tak se mu naskytla možnost dobře si celou skupinu prohlédnout. Plukovník Ashford měl na sobě stále ještě blůzu šedé uniformy, teď už pomačkanou a špinavou, ale se všemi označeními své hodnosti. Mezi muži poznal i několik dalších

tváří včetně Franka, se kterým se dostal do konfliktu ve Viktorii.

Jak by je mohli zdržet? Jakým způsobem by se daly ženy osvobodit? Co třeba ve chvíli, kdy budou přecházet Copano?

Nebo by je měli oslabit střelbou ze zálohy? Zabíjet je jednoho po druhém? Myšlenka na to, jak střílí lidi ze zálohy, se mu vůbec nelíbila, ale vždyť oni se sami postavili mimo jakoukoliv poctivou hru tím, že unesli ženy s úmyslem prodat je jako otrokyně.

Údolí, do kterého výprava mířila, bylo prázdné. Od úbočí tu a tam vybíhaly do údolí písečné pahorky naváté vichřicemi a ty bránily v rozhledu. Hurikány, které se hnaly od moře, tady na pobřeží útočily strašlivou silou, to Mac věděl, i kdyžto nikdy nezažil na vlastní kůži. Nějakou dobu sloužil u Sboru s člověkem, který pocházel přímo z pobřeží Zálivu, a ten mu o vichřicích a jejich síle často vyprávěl.

Naštěstí to na bouři nevypadalo. Nebe bylo čisté a modré a vzduch naprosto čistý.

Karavana zastavila. Kolem Ashforda se shromáždilo několik jezdců a podle pohybů bylo vidět, že se o něčem radí. Co by v té chvíli dal Mac za to, kdyby uměl odezírat ze rtů! V mužstvu míval desátníka, který to uměl dokonale.

Karavana zahrnula stranou. Teď mířila přímo k Macovi, i když po protějším břehu potoka. Pomalu, kousek po kousku, aby plynulým pohybem nepřilákal něčí pozornost, zacouval Mac opatrně mezi stromy a pak ustoupil několik kroků do křoví.

Vrátil se po vlastní stopě a v táboře našel Šťastného Jacka sedět u ohně s hrnkem kávy v ruce. Dal si právě natahoval boty. „Ten oheň bychom měli raději udusit,“ kývl jim na pozdrav, „ale opatrně, aby nekouřil.“

Dal vzal z ohniště konvici a nalil si kávu. „Viděl jsi je, Macu?“

„Jsou pár kilometrů odsud. Budou muset támhle někde přebrodit Copano,“ ukázal prstem. „V zátoce zatím není žádná větší loď, jen pár menších rybářských člunů. Určitě se utáboří na pláži.“

„A co s tím potokem, co budou brodit?“ nadhodil Šťastný Jack. „Jestli je tam máme chytit, měli bysme se pohnout co nejdřív.“

Mac se jim zmínil o tom, jak ho napadlo postřílet je postupně ze zálohy. „To by trvalo strašně dlouho,“ odporoval mu Dal. „Kolik bychom jich dostali, než by zalezli do úkrytů a začali střílet po nás? Dva? Tři?“

Ted' si nalil hrnek kávy i Mac.

Jack vstal. „Připravím koně, i když podle toho, co říkáš, nám moc nepomůžou.“

Mac upřel oči do rozhrabaných zbytků ohně.

Dal je opatrně zasypával prachem a pískem. Jakou měli naději? Mac s trpkým výrazem hleděl do ohně a snažil se najít v mozku nějaký nápad, myšlenku, něco, co by jim pomohlo.

Je jasné, že ženy musí zachránit. A co Zuzančina matka, která nechala svou dcerku doma samotnou a doufala, že se její muž vrátí včas? Co si ted' asi myslí ona? Vrátil se? Co když je mrtev? Co bude Zuzanka dělat? Co když se tam nejdříve objeví Indiáni? Udělala jsem to špatně? Měla jsem ji přece jen raději vzít s sebou?

Kate... Kate byla silná. Hezká a přitažlivá, velice přitažlivá, ale měla současně vnitřní sílu a navíc odmalička vyrůstala na pomezí a tam musela používat nejen svaly, ale především hlavu.

Ženy jsou určitě zoufalé. Ted' už vědí, co je čeká, a je jim jasné, že v okamžiku, kdy se nalodí na palubu lodi, jsou ztracené.

Nevědí nic o tom, že Dal je naživu, nevědí ani to, že jsou Travenové tak blízko. Ale v táboře se přece jen muselo něco povídat. Frank nebyl muž, který si nechává věci pro sebe, takže možná, že Gretchen s Jessem už přece jen vědí, že jsou jejich bratři nablízku.

A jestli je to tak; budou doufat a Mac věděl, že je nesmí zklamat. Trojice Travenů představovala pro zajatce opravdu poslední a jedinou šanci. „Nesmíme je zklamat,“ pronesl nahlas. „Ani kdybychom museli tu sebranku vystřílet do posledního nebo s nimi potopit loď.“

Nikdo nemluvil. Oba jeho společníci cítili totéž, ale otázka zněla, jak to udělat.

„Když jsme jim poplašili stádo,“ pokračoval Mac, „určitě to zajatým dodalo trochu naděje. Když nic, tak alespoň zjistili, že tady v okolí někdo je.“

„Zahlídl jsem stopy divokýho dobytka,“ poznamenal Šťastný Jack. „Támhle v tom křoví se potuluje aspoň tucet dlouhorohejch.“

„To ještě ke všemu! Kam se podíváš, je to samý bodlák nebo trnité křoví.“

U malé stružky pod stromy si vypláchli plecháčky a pečlivě je zabalili, aby při jízdě necinkaly.

„Možná,“ ozval se Dal, „že bychom to vážně mohli zkusit ve chvíli, kdy budou brodit ten potok.“

Mac si znovu zkontroloval zbraně. V ústech měl sucho a srdce mu bilo pomalými, těžkými údery. Mohlo se to podařit? Na tom vlastně ani tak moc nezáleželo, protože teď byl ten pravý čas. Neměli na výběr.

„Kdyby se nám podařilo osvobodit z nich alespoň jednoho, dozvěděli bychom se víc...“ nadhodil Dal. „Co jestli Jesse...?“

„Nevíme, jak na tom je. Možná že je poraněný hůř, než si myslíme. Možná že ho taky svázali.“

„To nech na Kate. Ta spoutaná nebude a věř mi, že touhle dobou už bude mít nějaký plán. Jenom kdybychom tak věděli jaký.“

„Bude lepší, když tady necháme koně a pak se pro ně jeden z nás vrátí. Stejně bychom je za chvíli museli vést, a kdyby některý z nich zařehl, až ucítí jejich zvířata...“

Podrost byl hustý a větve hustě propletené, byla tam místa, kudy sotva prošel příkrčený člověk. Směrem k pobřeží však křoviny i stromy postupně řídly, takže postupovali snáz a rychleji.

Když dorazili na dohled k potoku, byli už někteří jezdci z výpravy na druhé straně. Seděli na koních na břehu a čekali na karavanu, která se pomalu přibližovala. Zápřahy byly vyměněny a namísto koní teď oba vozy táhla volská spřežení sestavená z ukradených zvířat. Byla pomalejší, ale mnohem silnější a to bude v rozbahněné půdě kolem potoka a v hlubokém písku na pobřeží jistě zapotřebí.

První jel vůz se zásobami, plný potravin, střeliva a táborového vybavení. Volci nemotorně sestupovali po bahnitém břehu k řečišti. Voda jim byla po břicha, ale zvířata postupovala pravidelným tempem kupředu.

Vůz byl uprostřed proudu, když Mac přiložil pušku k rameni a zastřelil prvního volka.

Zvíře hodilo hlavou a zmizelo pod vodou. Jezdci se rychle obrátili směrem, odkud zazněl výstřel. Mac, ukrytý poměrně daleko mezi stromy, sestřelil jednoho z nich ze sedla. Šťastný Jack zasáhl dalšího a Dal zastřelil druhého volka z vedoucího páru.

Listím v místech, odkud se střílelo, proletěla salva výstřelů, ale Travenové se mezitím stačili stáhnout ještě hloub do lesa a tam zalehli k zemi.

Jeden z jezdců vjel do vody, aby odřízl mrtvá dobytčata. Kůň poplašený pachem krve, která barvila vodu, se začal vzpínat a plašit a nakonec se mu podařilo shodit jezdce do vody.

Jack zahlédl druhý vůz s dívkami, ale jezdci jej obklopovali tak těsně, že vystřelit na ně znamenalo ohrozit ženy uvnitř.

Trojice ustoupila ještě hlouběji do lesa. Občas se museli plazit, ale nakonec se dostali zpět na svou mýtinu.

„Takže jsme je zastavili, a co dál?“ zeptal se Jack.

„Ashford teď určitě pošle do lesa kolem hlídky a stopaře a to znamená, že dokud se budou potulovat lesem, nemáme nejmenší šanci dostat se ke karavaně na dostřel.“

„No, zase je jich o dva méně,“ komentoval útok spokojeně Jack, „a než se zbaví mrtvejch dobytčat a vybabrají vůz z řeky, bude jim to trvat dobře hodinu.“

To nebylo moc, ale v současné situaci byla dobrá každá minuta. Tohle zdržení je však k osvobození žen neposunulo ani o krůček blíž.

Mac si sedl na jeden trám a upřel oči do prázdna. Tak co teď? Jakou mají naději?

Jackova tvář vyjadřovala zklamání. Sundal si klobouk a znechuceně ho pozoroval. Potom se podíval na Dala opřeného o nedaleký strom. „Zkusíme to znovu v dunách na pobřeží,“ rozhodl nakonec Dal. „Alespoň že víme, kam mají namířeno.“

Mac vstal. „Kdyby se tak ta loď chtěla opozdit! Potřebujeme čas. Čas!“

„No, myslím, že to je to jediné, co určitě nemáme,“ odpověděl mu trpce Jack.

„Dnes v noci,“ stiskl Mac rty. „Musíme něco udělat nejpozději dnes v noci.“

9. kapitola

Kate Conneryové vířilo hlavou několik myšlenek současně. Tam někde venku je Dal. Takže ta zpráva o jeho smrti byla nepravdivá. Je s ním Mac a ten třetí, kterého letmo zahlédla, nemohl být nikdo jiný než proslulá černá ovce rodiny jejich strýc Jack Traven. No, možná že říkat mu „černá ovce“ je přece jen trochu přehnané. Jenže co mohli dokázat jen tři muži?

Potřebovali by pomoc, a kdyby se tak Jessemu podařilo uprchnout, mohl by jiní pomoci, místo aby ležel bezmocně ve voze a čekal, co s ním bude.

Gretchen a Dulcie udělají, co je v jejich silách, i když to nebylo moc. Stejně by na ně nerada přivolala hněv jejich vězňitelů. Ať už sama udělá cokoli, udělá to z vlastního rozhodnutí a bude připravena nést za to následky.

Cordelie Athertonová... na tu se může zaručeně spolehnout. Je bystrá, rozhodná a nemá strach.

„Cordy,“ obrátila se k ní tichým hlasem, ale ne šeptem, který by mohl vzbudit zbytečnou pozornost ostatních. „Musíme jim nějak pomoci.“

„Celou tu dobu nemyslím na nic jiného.“

„Určitě nás chtějí osvobodit, takže se musíme snažit odhadnout, co udělají, a nějak jim pomoci.“

„Moc toho asi nedokážou.“

„Já Traveny znám. Nepřestanou, dokud nebudeme my na svobodě, nebo oni mrtví.“

Venku kleli muži, kteří se pokoušeli odstranit z potoka mrtvého vola, jenž bránil vozu v cestě. Zvíře bylo těžké a leželo v metrové hloubce, takže se přes něj přelévala voda. Druhý volek, který ještě nebyl mrtvý, se zmítal ve vodě a kopal na všechny strany a tím jim práci ještě ztěžoval.

Po břehu se vracel plukovník Ashford. Těsně před útokem se vydal s malou skupinou dopředu, aby prozkoumal cestu. Seděl na koni a pozoroval muže, kteří se pokoušeli mrtvému dobytčeti stáhnout chomout a odvléci je stranou.

„Vytáhněte je oba na břeh a rozporcujte,“ křikl na ně. „Maso se nám bude hodit.“

„Ztratili jsme dva muže,“ ozval se někdo. „Farrow je mrtvej a Johnson taky.“

Ashford tiše zaklel. Dva schopní chlapi a k tomu právě Farrow! Byl to jeden z mála celkem slušných a spolehlivých mužů, což se nedalo říci o většině ostatních.

„Butlere,“ obrátil se k dalšímu z vojáků, „vezmi si dva chlapy a pohřbi ty mrtvé. Chyťte jejich koně a zbraně dejte do vozu. Budeme je potřebovat.“

„K čemu nám budou koně na lodi?“ zeptal se Frank.

„Ještě na ní nejsme,“ odpověděl mu stroze Ashford.

Než se jim podařilo dostat obě zvířata z vody a rozporcovat, ztratili víc než dvě hodiny. Vzduch ztěžkl a začalo být nesnesitelné, dusné vedro. Odněkud z dálky se ozvalo dunění hromu.

Kate se opřela lokty o kolena a vyhlížela přes zadní část vozu. Šťastný Jack Traven! Tak přezdívali tomu jejich strýci a nebyl tak špatný, jak se o něm říkalo. Byl to prostě mužský, který se pravidelně namácel do různých potíží a nepříjemností, měl podivnou pověst, protože se přátelil s podezřelými lidmi, a jak se zdálo, nijak mu to nevadilo. Pokud se nemýlila, začne brzo bouře a bouře nabízela také určité možnosti. Ale teď musí něco vymyslet. Za žádnou cenu se nesmí nalodit na loď. Jakmile se to stane, nebudou pro ně už Travenové schopni udělat vůbec nic.

Možná že to bylo nadcházející bouří, ale spíš to byla loď a Dalovo příbuzenstvo s Jackem, co ji v myšlenkách přivedlo k jejímu vlastnímu strýci.

Viděla ho jedinkrát v životě, ještě jako malá holčička, ale velice dobře si ho pamatovala. Byl to otcův starší bratr, bývalý námořní kapitán, který, jak se říkalo, jednoho dne „spolkl kotvu“, odešel na souš a pustil se do pěstování dobytka. Nebyl žádná výjimka, protože například Richard King, zakladatel Kingova ranče, byl původně kapitánem parníku.

Martin Connery se stranil rodiny a žil obklopen služebnictvem a muži, z nichž většina kdysi patřila buď přímo k jeho posádce, nebo se alespoň nějaký čas plavila po moři. Každý námořník uměl nějaké řemeslo, a když bylo potřeba, jezdili všichni jako honáci. Connery se kdysi plavil na vlastní lodi, mnoho lidí mělo podezření, že provozoval pirátství, a vědělo se, že to býval drsný muž, kterýsi nenechal od nikoho nic líbit.

Nikdy nebyla na jeho ranči, ale měla představu, kde přibližně leží. Musí být celkem blízko.

Najednou sebou vůz trhl, zašplouchala voda, ozvalo se několik kleteb, vůz se pomalu rozjel a za minutu se prudce naklonil dozadu, když ho volské spřežení táhlo z vody a vzhůru příkrým břehem. Kate vyhlédla ven. Nebe bylo zatažené. Brzo se zvedne silný vítr a Kate věděla, že na pobřeží se vítr často mění v hurikán. Vzpomněla si na sklo z rozbité láhve, kterou našla. Ukryla několik kusů skla přímo ve voze. Teď jeden z nich vytáhla a přesunula se k Jessemu.

Viděla, jak se mu v šeru lesknou oči. Varovně mu položila ruku na rameno a pak se ostrým okrajem střepu pustila do přerezávání řemene z nevydělané kůže, kterým měl spoutané ruce v zápěstí.

Náhle někdo odhrnul plachtu na zadním konci vozu. Byl to plukovník Ashford. Sotva stačila upustit střep na dno vozu pokryté hrubou plachtovinou.

„Jste v pořádku?“ rozhlédl se po nejbližších tvářích ostrým pohledem plným podezření.

„Nestěžujeme si,“ odpověděla mu Cordelie, „i když jsme byly doma šťastnější.“

Kate na sobě ucítila jeho pohled a nebylo to poprvé, kdy si uvědomila jeho zájem. Slabě se na něj usmála a řekla: „Až budete mít chvilku času, plukovníku, musíme si popovídat.“

„Můžeme si popovídat hned,“ odpověděl jí, „právě jsme zastavili a vaříme kávu.“

Pomohl jí sestoupit z vozu. Když se ocitla na zemi, uhladila si šaty a rukou upravila vlasy.

„Musel jste celou tuhle akci plánovat ve spěchu, vidíte?“ spíš konstatovala, než se ptala.

Tím si rázem získala jeho pozornost. „Jak vás napadlo něco takového?“

„Protože je velice nepravděpodobné, že byste byl tak hloupý. Těmi únosy jste proti sobě popudil lidi všude, kudy jste projel. Možná, že jsou trochu pomalí, ale nakonec se seberou a vy už se do těch míst nikdy v životě nebudete moci vrátit.“

Proto se mi zdá, že jste velmi pospíchal, přál jste si co nejdříve uskutečnit své plány a většina toho, co jste udělal, vyplývala spíš z daných možností než z čehokoliv jiného. Jsem přesvědčená, že

muž, který je tak chytrý jako vy, by si jinak podobnou akci naplánoval mnohem pečlivěji.“

„Leeova kapitulace byla naprosto neočekávaná,“ souhlasil.

„Jistě. Ale únos žen je jeden z nejjistějších způsobů, jak vzbouřit celou krajinu, a teď už se muži rozhodli. Určitě máte v patách několik ozbrojených skupin.“

„Jenže ještě dřív budeme na palubě lodi a pryč,“ usmál se.

„Možná. Ale co když vaše loď nepřijede? Zažila jsem boje s Komanči, plukovníku, a jestli je něco, co bych si nepřála, pak to, aby mě nepřátelé zastihli na otevřené pláži, kam by mohli pálit z úkrytu lesa a písečných dun.“

„Jak už jsem řekl, zanedlouho budeme na palubě lodi.“

„Všiml jste si počasí? Žádná loď si netroufne vplout do těch úzkých průlivů během bouře. Bude to trvat možná týden, než tady bude moci zakotvit, a to už bude pozdě.“

„Jste velmi chytrá mladá dáma.“

„Vždyť vy to všechno sám dobře víte a měl jste si se mnou promluvit mnohem dřív. Tak například máte v plánu trmácet se do Mexika, abyste získal zbraně, koně a peníze. Mohla jsem vám poradit, kde byste to všechno mohl dostat mnohem snáz.“

Ashford obrátil pohled k zálivu. Hladina byla temná a neklidná. „Proč mi to říkáte?“

„Vždycky jsem sympatizovala s Konfederací. Nikdy jste se mě na nic neptal. Prostě jste nás sebrali a dali se na útěk. Ani mně se nelíbila Leeova kapitulace a také si myslím, že vítězství ještě není ztraceno.“

„Na otázky nebyl čas a na nějaké plány už teprve ne. Museli jsme si pospíšet. A kromě toho bylo třeba muže nějak zaměstnat, abych udržel jejich kázeň a důvěru.“

„A teď?“

Odmlčel se a zvažoval její otázku. Ta dívka uvažovala velmi logicky. Jednal rychle, příliš rychle a neplánovaně. Musel rozdat karty a nebyl čas namíchat si ty správné.

„A co byste na mém místě dělala vy?“ zeptal se a upřel jí pohled do očí. „Mluvila jste o zbraních koních a penězích?“

„Nedaleko odtud na jih,“ odpověděla mu, „mám strýce. Jmenuje se Martin Connery a je to věrný příznivec Jihu.“ Neměla nejmenší ponětí, jestli je to, co mu povídá, pravda nebo ne. „Nejen to, má

taky hrozně rád peníze. Kdyby se s ním jednalo správným způsobem...”

„Myslíte si, že by nám pomohl?“

„Nemohu vám nic slíbit, ale jestli se za ním vydáte, měl byste to udělat tiše a nenápadně. Zeptejte se, jestli by vám pomohl, nebo mu to navrhněte. Patří mu tisíce koní a spousta dobytka. Jeho ranč leží na jih odsud a málokdy ho někdo navštíví. Přesto by mohl sebrat a vyzbrojit armádu.“

„Martin Connery, říkáte? Mám pocit, že už jsem to jméno slyšel.“

„To je možné. Jako chlapec, to mu ještě nebylo dvacet, bojoval s kentuckými oddíly u San Jacinta.“

„A vy si myslíte, že by nám pomohl?“

„Jsem si tím skoro jistá, pokud s ním promluvíte správným způsobem.“ Odmlčela se a lhala, až se jí od úst prášilo: „Já byla vždycky jeho nejoblíbenější neteř. Kdybyste si se mnou promluvil hned na začátku...”

„No, možná že to byla opravdu chyba. Jak daleko je k tomu vašemu strýčkovi?“

„Ranč leží kousek na jih odsud, nedaleko zátoky Poslání.“

Odvrátil se. „Budu o tom přemýšlet. Možná že to je dobrý nápad.“ Znovu na ni pohlédl. „Proč to vlastně děláte?“

„Už jsem vám to řekla. Jsem stoupenec Konfederace. Když jsem slyšela o tom, že Lee kapituloval, dělalo se mi špatně. Kromě toho,“ odmlčela se a usmála se na něj očima, „mám ráda rozhodné muže. Mám ráda takové muže, kteří dovedou jednat. Vy jste byl pod velkým tlakem a za takových podmínek se člověk nikdy nevyhne chybám.“

„Byla byste ochotná za tím vaším strýčkem za jet se mnou?“

„Samozřejmě.“

Uklonil se a odešel. Nastoupila zpátky do vozu a cítila, jak jí buší srdce. Tak a teď ještě trochu štěstí a...

„Kate, jak můžeš takhle lhát?“ protestovala Dulcie. „Dobře víš, že strýček Martin nás skoro nezná a ani za mák o to nestojí. Nikdy nás neměl rád a myslím, že mu bylo úplně jedno, kdo vyhrál válku. Víím, že nikdy nebyl příznivcem Konfederace a nikdy nevěřil, že Jih vyhraje. Vzpomeň si, jak nám o něm tatínek vyprávěl. Strýc Martin prý vždycky říkal, že všechny továrny na zbraně jsou na

Severu a Jih že proto nemá šanci. A kromě toho je to prý zlý a krutý stařec!“

„Možná, ale pořád je to náš příbuzný.“ Po chvílce Kate dodala: „Je prý taky velice chytrý. Doufám, že nezůstane jen u toho, ale pokusí se nám nějak pomoci.“

„Proč by to dělal?“

Jistě, nebyl tady žádný důvod, proč by jim pomáhal. Jejich otec se s ním setkal během mnoha posledních let jen dvakrát a jejich setkání vřelostí nijak neoplývala. Strýc Martin byl prý opravdu tvrdý a bezohledný starý pán, a jestli pirátem nebýval, rozhodně se jako pirát choval.

Kate zašmátrala po podlaze vozu, našla svůj kus skla a pustila se znovu do práce na Jesseho poutech. Kožený řemen byl silný a tuhý, odhadla, že to je kus uříznutého lariatu.

Vozy se znovu rozjely a na plachtu zabubnoval déšť.

„Měli jsme zůstat v lese,“ ozvala se Dulcie. „Jestli chce v tom dešti vyjet na pláž, je blázen.“

„Jesse? Jak se cítíš?“

„Mnohem líp. Kdybych se zbavil pout...“

„Uteč! Schovej se někde a pak najdi Maca a Dala. Řekni jim, že se pokusím zavést Ashforda k strýčkovi Martinovi, jestli to jenom trochu půjde.“

„Ty ses zbláznila! Ten pro nás nehne ani prstem! Znáš přece svého strýce. Ten nepomůže nikomu! A vašeho otce nikdy neměl rád. To taky dobře víš. Je to obyčejný lump!“

„Přesně takový člověk by mohl na plukovníka Ashforda platit, nemyslíš?“

V co vlastně doufala? Martin Connery se nestaral o nikoho. Byl nepřístupný a bezohledný a asi jim opravdu nepomůže. Jenže, na druhé straně byla přesvědčená, že mu bude Ashford protivný. Martin Connery neuznával „svaté cíle“ a ty, kteří za ně bojovali, jakbysmet. Bojoval jen sám za sebe a možná ještě za své lidi. Necítil žádnou povinnost k jejímu otci, k ní, ani k nikomu jinému.

Byl to proslulý duelant a jak v Americe, tak za hranicemi zabil v soubojích mnoho mužů, několik z nich přímo v New Orleansu a Charlestonu. Taky se o něm říkalo, že byl na ženské.

Jenže návštěva by mohla oddálit jejich nalodění a během té doby se mohlo stát něco, co by je zachránilo.

Vítr začal vát v poryvech, vůz se kýval a plachta se vydouvala dovnitř. Vystrašené dívky se tiskly k sobě. Jestli vítr ještě zesílí, převrátí vůz.

Jesse si sedl a napřáhl ke Kate spoutaná zápěstí. „Buď teď, nebo nikdy,“ zašeptal naléhavě.

„Rychle!“

Se zoufalým úsilím se znovu pustila do napůl přeríznutého řemene. V hukotu bouře a dunění mořského příboje slyšela nezřetelné výkřiky. Ty však postupně umlkaly, jak si muži hledali úkryty před deštěm a větrem.

Řemen náhle povolil, Jesse vytrhl Kate střep z ruky a začal si přerezávat pouta na nohou. Za okamžik byl volný. Zamnul si zápěstí a kotníky.

„Jsou v lese a jistě nebudou daleko.“ „Doufám, že mi bude přát štěstí, protože pochybuju, že bych našel jejich stopy.“

To ji nenapadlo. Samozřejmě že po nich nezůstanou žádné stopy. Jesse vyhlédl mezerou v zadní plachtě vozu, na zlomek vteřiny zaváhal, ale pak zmizel jako stín. V jednom okamžiku tam byl, vzápětí se rozplynul v temnotě.

Rychle zašněrovala řemínky a pevně přitáhla okraje plachty k sobě. Napínala sluch, ale neslyšela nic jiného než hukot moře a dunění bouře. Přisunula se k ostatním, protože i ona měla strach, že se vůz převrátí.

Co kdyby... co kdyby se o to pokusily všechny? Kdyby teď opatrně vylezly z vozu a rozprchly se do lesa? Během minuty by byly promočené na kůži a v těžkých ženských šatech by se pohybovaly velice neohrabaně, ale přece jen...

Rychle se přesunula nazpět k zadní stěně vozu. Začala rozvazovat řemínky, když se zvenčí ozval hrubý hlas: „Nechte toho, paninko, a hezky si zase sedněte! Ted' nikdo ven nepoleze.“

Pozdě! Když začala bouře, tak na ně opravdu na nějakou chvíli zapomněli, ale teď už je zase hlídají.

Odtáhla se od plachty. Jestlipak se to Jessemu podařilo? Nebo teď ležel někde vedle vozu s bajonetem v těle, zmítal se v bahně a umíral?

Byl to dobrý nápad, ale přišel trochu pozdě. A možná že bylo lepší, že utekl Jesse sám, byly by mu jen na obtíž, zpomalovaly by ho a nakonec by je všechny pochytili, nebo dokonce zabili.

Nezbývalo jim nic jiného než čekat...

10. kapitola

Když Jesse vyklouzl z vozu, rychle se rozhlédl kolem.

Nikdo nebyl v dohledu. Viděl jen oba vozy a houf koní, kteří stáli hlavami k sobě, aby se tak alespoň trochu chránili před větrem a deštěm. Tu a tam zahlédl v blátě rozmazané otisky nohou na místech, odkud se muži při prvním divokém náporu bouře rozběhli do úkrytů. Na kraji lesa ležela spleť padlých stromů vyvrácených některou z předchozích bouří. Kmeny byly pokryty napadanými větvemi a listím a tvořily přirozenou stěnu, která nabízela alespoň částečný úkryt.

Ten jediný pohled mu stačil. Jesse se vrhl do lesa a běžel ze všech sil. V jednom místě zakopl o kořeny a padl jak dlouhý tak široký do bahna a mokrého listí. Rychle se vyhrabal na nohy a ohlédl se.

K vozu, ze kterého před okamžikem vylezl, se blížil nějaký muž! Jesse vběhl hlouběji mezi stromy, shýbal se a kličkoval mezi stromy, do obličeje ho švihaly nízké větve a krev ze škrábanců mu vzápětí oplachoval hustý déšť. Znovu upadl, vyskočil, pak zahlédl něco jako mýtinu a rozběhl se přes ni.

Jen kupředu... Potřeboval se od nich dostat co nejdál. Až bude dost daleko, může se zastavit a poohlédnout po nějaké skrýši.

Kde teď byli Dal s Macem? Jsou někde v úkrytu, nebo se i v bouři plíží kolem karavany?

Běžel, až mu mezi zuby unikal sípavě dech, a nakonec na půl oslepený prudkým deštěm klesl u kmene mohutného stromu. Přidržel se ho, vstal a znovu se rozběhl. Zakopával, mokrá zem mu klouzala pod nohama a padal znovu a znovu. Při tom, jak se musel vyhýbat stromům a hustým křovinám, neměl nejmenší představu, jak daleko je od tábora.

Věděl, že v téhle oblasti se to přímo hemží hady všeho druhu, ale věděl taky, že za deště budou všichni hadi zalezli v suchu. Při běhu se mu pomalu vracel klid a začal přemýšlet. Snažil se odhadnout, kde by měl bratry hledat.

Najednou si vzpomněl na starou při, kterou s Dalem a Macem tolikrát vedli. Jestli člověk utíká, protože se bojí, nebo se bojí, protože utíká. Jedno však bylo jisté. Útěk a strach spolu velice úzce

souvisí. Přinutil se zpomalit a začal se rozhlížet kolem, aby viděl, kudy běží.

Potřeboval najít nejen bratry, ale taky přístřeší a alespoň nějakou zbraň. Les nabízel jen dřevěný obušek nebo špičatou hůl, zato jich tady bylo dost. Vítr ohýbal stromy a déšť ještě zhoustl. Když se zastavil, aby chytil dech, měl ústa okamžitě plná vody.

Opřel se zády o obrovský cypřiš a odpočíval.

Musí jim utéci, to byla jediná šance. Dokud byl s dívkami, nemohl jim nijak pomoci a stačilo, aby ho někdo znovu prohlédl, a byl by na tom ještě hůř. Jeho věznitelé by okamžitě zjistili, že zranění má skoro zahojené, a určitě by ho od žen okamžitě oddělili. Ted' byl na svobodě a musí pro ně něco udělat.

Bratři nebudou daleko. Jsou určitě někde v okolí, aby mohli karavanu pozorovat, popřípadě na ni zaútočit.

Pokusil se zorientovat. Mířil stále jedním směrem, alespoň si to myslel, od pobřeží. I když kličkoval a vyhýbal se překážkám, běžel zhruba na západ. Takže ted' se musí pustit na sever, nebo na jih a pátrat po místě, kde se Dal s Macem ukrývají. Lepší bude na jih, protože tím směrem postupuje i karavana.

Kdyby tak měl pušku! Nebo alespoň nůž, kterým by si mohl uříznout silnější větev, vyrobit nějakou primitivní zbraň! Udělal by si luk a pár šípů. Jako chlapec je často používal k lovu malé zvěře. Ted' by mohl udělat luk větší a silnější. Jenže to by zabralo dost času, pravděpodobně víc, než si mohl dovolit.

Co se stane, až zjistí, že utekl? Budou ho pronásledovat? Je to možné, ale ne jisté. Ti lidé spěchali, čas je nutil pokračovat v cestě, nesměli se opozdit na schůzku s lodí.

Setřel si vodu z obličeje, rozhlédl se, zahnul vlevo a pustil se dál lesem. V nerovném terénu se pohyboval namáhavě, zem byla nasáklá deštěm, bahnitá a kluzká a často musel přelézat padlé kmeny.

Najednou si uvědomil, že je strašlivě unavený. Díky zranění ztratil mnoho krve a stále ještě nebyl dost silný. Než bude pokračovat v cestě, musí si někde alespoň chvíli odpočinout.

Zatím šel dál, občas se opřelo mokrý kmen nejbližšího stromu a odhadoval, kudy dál. Byl neuvěřitelně zesláblý. Když ležel ve voze, neuvědomoval si, kolik ztratil sil, protože ze sebe nemusel skoro žádné vydávat. Ale zato ted' byl svobodný! Musí najít bratry

a spolu už najdou způsob, jak ženy zachránit.

Nebe prořízl blesk a zahřměl hrom. Zdálo se mu, že zahlédl jakýsi náznak stezky, otisk mužské boty, takže vykročil tím směrem.

Mac i Dal byli urostlí a oba měli dlouhé nohy. S tou myšlenkou začal pátrat po dalších stopách a zanedlouho našel další otisk napůl smytý deštěm. Pokračoval stejným směrem a už skoro zoufal, že stopu ztratil, když na ni znovu narazil. Tahle byla docela zřetelná a podle toho odhadl, že je stará sotva půl hodiny.

Určitě v bouři nepůjdou dál, najdou si nějaký úkryt nebo si narychlo zbudují přístřešek. V hustém lese to není nic těžkého a pak stačí pokrýt zem vrstvou nalámaných větví.

Nejdřív uviděl zbytky ohrady, kůlny a za ní napůl sesutou střechu.

Zaváhal, měl strach, aby nenarazil na někoho z karavany. Děšť se na okamžik zmírnila a Jesse, přikrčený na okraji mýtiny upřeně pozoroval zbytky srubu. Někde nedaleko zafuněl kůň. Rychle se přesunul k dalšímu stromu a zůstal na místě, kde mezi ním a sesutou střechou ležely zbytky kůlny. Pak prolezl mezi kůly, které zbyly z ohrady, připlazil se ke kůlně a nahlédl škvírou mezi prkny dovnitř.

Okamžitě poznal Bonnie Prince, koně, na kterém odjel Dal do války.

Byli tady! Stejně se ale musí přibližovat opatrně. Co když se mylí? Co když je tady úplně někdo jiný a ty koně jen ukradl?

Věděl taky, že oba jeho bratři jsou rychlí střelci, ale to mu takové starosti nedělalo. Dobře je znal. Nikdy by nevystřelili na cíl, který by pořádně neviděli.

Počkal několik vteřin a pak jako blesk přeběhl k zadní stěně napůl zborceného srubu. Zevnitř zaslechl Dalův hlas.

„Už zase si hraje na Indiány. Řekni mi, proč stojí venku na dešti, když tady uvnitř je sucho. Nevzali ho náhodou ti šílenci něčím po hlavě?“

Jesse obešel srub a otevřenými dveřmi vešel dovnitř.

V krbu hořel malý oheň a na něm stála konvice.

Dal seděl na patách u ohně a prohrabával ho holí. Mac seděl na lavici a Šťastný Jack ležel na holém prkenném kavalci u protější stěny. Srub byl starý, dlouho v něm nikdo nebydlel a taktak držel

pohromadě, ale střecha byla celá a uvnitř bylo sucho.

Dal mu beze slova podal plecháč a Mac mu přehodil přes ramena deku. Mezi doušky horké kávy jim vyprávěl, co se stalo.

„A jak jsou na tom děvčata?“ zeptal se Dal.

„No, zatím jsou celkem v pořádku. Měli byste vidět paní Athertonovou! Je klidná jako chlap, snaží se ulehčit to ostatním a ještě vymyslet něco navíc, a Kate přece znáš.“

„Co je s Kate?“ dotíral Dal.

Jesse usrkl kávu a řekl jim o Martinovi Connerym. Dal při jeho vyprávění tiše zaklel. „Martin Connery? Vždyť je to prachšprostý pirát! Nikomu z rodiny nebyl schopný přijít na jméno!“

Šťastný Jack vstal a přešel k ohni. „Poslyš, chlapče, měl by ses trochu vyspat. Vypadáš dost utahaně. Stejně se odsud až do rána nehnem.“

Jesse se dovlekl ke kavalci a skoro na něj upadl. Jack si dřepl ke krbu a natáhl ruce k ohni. „Teda řeknu vám, tahle Kate, tý holce to fakt myslí. Jestli se jí vážně podaří přemluvit Ashforda, aby zajel ke Connerymu, tak to máme napůl vyhraný!“

„Cože? Vždyť Martin Connery je obyčejný zloděj! Ten starý lump ukradl v Kingstonském přístavu vojenskou pinasu a ujel s ní na moře přímo, pod nosem přístavních hlídek! Kvůli dolaru by si dal vrtat koleno. Říká se, že naposled se plavil pod chilskou vlajkou, prý měl dokonce jejich Kořistný list⁸, nebo co. A taky se říká, že zajal skoro čtyřicet plavidel.

Několik zemí na něj vypsalu odměnu a poslalo za ním lodě, ale on prý najednou zmizel jak pára nad hrcem. Slehlo se po něm moře, jako kdyby přepadl přes okraj světa, jenže to on samozřejmě neudělal. Objevil se najednou tady, v Texasu, koupil si ranč a loď zakotvil v zátoce Poslání. Zná na pobřeží každý kámen a podle toho si taky vždycky vybíral své lodě. Prý dokázal proplout místy,

⁸ Pozn. překl.: Kořistný (Jímací, Korzářský) list uděloval kapitánovi (ne vždy jeho vlastní) panovník. Zmocňoval ho k přepadání nepřátelských lodí a dalším akcím proti nepříteli. Tak se vlastně stala loď jakousi polovojenskou jednotkou. Majitel Listu se musel zavázat, že bude do královské pokladny odvádět část (a nemalou) kořisti. Odvážný muž mohl s jeho pomocí rychle zbohatnout a v případě, že byl zajat, se s ním většinou zacházelo jako s válečným zajatcem, ne jako s pirátem. Pirát přepadl bez rozdílu všechny lodi s úmyslem obohatit sám sebe, a když padl do zajetí, bylo běžné pověšit ho i s posádkou.

kde by drhnul o dno i šálek na čaj, a proto si ho nikdo netroufl pronásledovat.“

„Chytili ho?“ zeptal se Mac.

„Nikdy. Byli by ho pověsili na nejbližším ráhně, ale zatímco ho honili po všech mořích, on už si klidně hospodařil na svém ranči v Texasu!“

„Sympatizoval s Konfederací?“

„Ten? Nikdy by zadarmo nehnul ani prstem. Nad Jihem se jenom ušklibal. Zdálo se, že lidi z Jihu má rád, ale netajil se tím, že důvody, pro které vedou válku, považuje za nesmyslné. Slyšel jsem sice, že několikrát proplul bloádou, ale kdo ví?“

Mac se podíval na Šťastného Jacka. „Proč si myslíš, že Kate udělala dobře, když se pokouší dát ty dva dohromady?“

„Mysli! Martin Connery by dokázal Ashfordovi ukrást i kšandy a ten by si ani nevšiml, že jsou pryč! Jednou se na něj podívá a bude přesně vědět, co je Ashford zač. Ashford může mluvit jako vlastenec, a možná si to o sobě dokonce i myslí, ale ve skutečnosti je to obyčejný zloděj a podvodník, jenže zdaleka není v Conneryho třídě.

Connery ho snadno prohlídne a Ashford bude moci mluvit o štěstí, když mu zůstanou gatě. Dej na mě. Ashford používá svou věrnost Konfederaci jako zástěrku k tomu, aby mohl krást a podvádět. Copak nějaký slušný chlap by prodal ženskou do otroctví? Connery je rváč a pirát, ale žádná nula. S každým kartama, který mu osud dal, dokázal uhrát dobrou hru, a co teprve, když je sám namíchal a rozdál ze spodku paklíku!“

Jeden po druhém se zabalili do přikrývek a zatímco venku neúnavně šuměl déšť, spali. Mýtinou se točil vítr, do šindelové střechy narážela zlomená větev a dveřmi dovnitř občas vletěla sprška dešťových kapek.

Na okraji paseky padl vysoký strom, který vítr po dlouhé snaze nakonec vyvrátil z kořenů, ale jeho praskot nikoho nevzbudil.

Probrali se teprve ráno při prvním záblesku denního světla. Mac vyklouzl z dek a rozdělal oheň, přidal do konvice vodu a přistrčil ji nad plameny.

Po špičkách přešel ke dveřím a vyhlédl ven. Pořád ještě přšelo, ale bylo to spíš drobné mrholení než skutečný déšť. Dveře polorozpadlé kůlny, kde stáli koně, byly stále zavřené, ale Mac

najednou ucítil podivnou nejistotu. Vrátil se k ohni, natáhl si boty a připnul si nábojový opasek s remingtonem v pouzdře.

Naběračkou z dýně si nalil trochu vody do rezavého umyvadla, opláchl si obličej a ruce, utřel se do košile a tu si pak oblékl.

Znovu se vrátil ke dveřím. „Dale?“ promluvil přes rameno. „Raději bys měl vstát, něco se mi tady nelíbí.“

Šťastný Jack přešel k ohni a natáhl si boty.

„To kafe ale voní, co? Byl ses podívat na koně?“

„Jdu je osedlat.“ Oblékl si kabát, sebral spencerovku opřenou o zeď a přes rameno si přehodil urychlovač střelby.

Nevelké zásoby, které si přivezli na Athertonově koni, už byly skoro pryč. Ted' rozdělili zbytek do čtyř balíčků a Jesse si narychlo udělal provizorní sedlo z dek a náhradních popruhů.

Děšť hodně zeslábl, ale zem byla promáčená a ze stromů stále ještě stékaly proudy vody. Mac si zastrčil náhradní revolver za opasek a znovu upřel oči k okraji mýtiny.

Celá situace mu dělala starosti. Nerad zůstával dlouho na jednom místě, měl strach, že je někdo náhodou objeví nebo najde podle stop. Samozřejmě bylo nepravděpodobné, že by někdo zahlédl kouř z ohně, ale i to se mohlo stát.

Nasedli a Mac je vedl lesem k jihu. Jack ho dohonil a za jízdy se k němu obrátil. „Musíme bejt opatrní, někde v těchhle místech vybíhá do zálivu nějaký poloostrov, a kdybysme se dostali na něj, jsme v pasti.“

Přestalo pršet a všude se rozhostilo ticho rušené jenom tichým zvukem koňských kopyt. Mac se neustále snažil myslet o něco dopředu, najít v Ashfordových úmyslech nějakou slabinu, možnost, jak zachránit ženy a přitom zůstat naživu. Věděl, že když se jim to nepodaří, jsou všechny zajatkyňě odsouzeny k životu plnému bídy, krutosti a pokoření.

Předpokládejme, že Ashford skočí na možnost, kterou mu Kate předhodila. Předpokládejme, že vozy s většinou mužů a žen nechá na jednom místě a sám se vydá na Conneryho ranč. Jistě by vzal Kate s sebou, ale ostatní nechá čekat v táboře. Jenže může Ashford věřit svým mužům natolik, aby je ponechal se ženami samotné?

Kolik lidí by si vzal jako doprovod?

Šťastný Jack se vrátil na konec řady, protože byli zvyklí jezdit za sebou jako Indiáni. Ted' tlumeně zavolal: „Macu, dej pozor, ty keře

támhle řídnou!“

Mac přitáhl koni otěže a naslouchal. Odněkud k nim dolehl výkřik a zapráskání biče, které se v tichu po bouři rozlehlo jako výstřel z revolveru. Mac zůstal na místě, poslouchal a neodvažoval se pohnout, aby na sebe náhodou nepřilákal něčí pozornost. Les před nimi řídł a mezi kmeny bylo možno občas zachytit nezřetelný pohyb. Byla to karavana, která se pomalu posunovala rozlehlým holým prostranstvím k pláži. Mac zvedl dalekohled. Ashford se čtyřmi dalšími muži jel kus před skupinou a zdálo se, že vyhledávají nejsjízdnější cestu pro vozy. Mac si je pozorně prohlížel, protože jeden z nich musel být pravděpodobně Ashfordův zástupce, kterého se budou muset zbavit hned po plukovníkovi.

„Jacku? Jak daleko je to na Conneryho ranč?“

„No, já bych řekl, že sotva dva kiláky. Možná míň. Rovnou před námi je zátoka kulatá jako měsíc v úplňku. Dneska jí říká každej jinak, ale všeobecně se používá jméno zátoka Poslání. Conneryho ranč je hned za ní. V tý zátoce má zakotvenej svůj škuner pro případ, že by musel znovu na moře.“

Jestli je to tak, mohl by se Ashford utábořit na břehu a čekat na loď a přitom by nic neztratil tím, kdyby si zajel ten kousek na jih a navštívil Conneryho ranč.

„Zastavuj,“ pokýval hlavou Jack. „Ženské vystupují z vozu.“

11. kapitola

Když Kate Conneryová vyhlédla ze stojícího vozu, uviděla bílou pláž, která pomalu klesala k zátoce. Měla jen mlhavou představu, kde se nalézají, a okolí samozřejmě vůbec neznala. Martin Connery žil směrem na jih, ale jak daleko, to nevěděla.

Viděla ho jen jednou, když byla docela malá, a pamatovala si ho jako trochu strašidelnou, ale romantickou postavu, muže, který netrpěl ani váhavostí, natož neposlušností, jehož rozkazy zněly jako práskání biče.

Vyzařovala z něj autorita a kamkoliv přišel, choval se, jako by krácel po své vlastní palubě.

K vozu přijel muž jménem Butler a zaškrabal nehtem na plachtu. „Kdo chce, může vystoupit,“ oznámil. „Neuškodí vám, když si trochu protáhnete nohy. Zdá se, že tady nějakou chvíli pobudem.“

„Děkujem.“ Butler byl muž kolem pětatřiceti a budil dojem člověka, který pamatuje lepší časy a umí se podle toho i chovat. „Až uvaříte kávu, mohly bychom nějakou dostat?“

„Jistě, madam, postarám se o to.“

Pobídl koně dál a ženy jedna po druhé vystupovaly z vozu. Stály na břehu nevelké zátoky. Dva až tři kilometry za jejím ústím bylo vidět další písečný pás oddělený vodní hladinou od pevniny, na které stály. Vzdálený břeh byl nízký a jen tu a tam se na něm zelenalo pár stromů.

„Držte se blízko vozu,“ radila Kate ostatním. „Nemohly bychom sejít dolů k vodě? Ráda bych si pořádně umyla ruce,“ zeptala se Gretchen.

„Počkejte. Možná, že nás tam pustí, ale čím méně na sebe budeme upozorňovat, tím líp.“

„Tak si říkám, kde jsou asi naši kluci?“ vzdechla Gretchen.

„Alespoň že se Jessemu podařilo utéct,“ usmála se Kate. „Skoro si myslím, že se ho docela rádi zbavili.“

„Myslíš, že je najde?“

„Určitě.“

V duchu si tak jistá nebyla. Jak by je mohl najít v temném a vlhkém lese? Jak daleko mohl dojít bez koně, vysílený po zranění?

Věděla, že pokud Jesse neměl štěstí, mohl teď ležet někde v lese

a umírat. Vypadalo to, že se mu útěk podařil, ale dalo se tomu věřit? Jestli ho některý z těch surovců zabil, pravděpodobně by se o tom ani nezmínil. Kate věděla, že zabití člověka je pro ně dost běžná věc, a pomalu začínala věřit, že Ashford za svou maskou nebude jiný než oni. Považoval se za vlastence a gentlemana, ale který gentleman by se snížil k tomu, aby unesl několik žen a dívek s úmyslem prodat je do otroctví.

Jenže dokud bude nosit masku gentlemana, bude se tak i chovat a bez něj už by je nechránilo nic.

Butler? Viděla ho jen několikrát. Pomohl by jim? Byl věrný Ashfordovi nebo jejich Věci? Nebo by na sebe vzal to riziko a pomohl jim k útěku?

K útěku kam? Kam by mohly jít? Byly desítky kilometrů od svých domovů, na ploché písčné pláži, za kterou rostly jen řídké skupinky stromů a keřů. Široko daleko nebylo jediné místo, kde by se mohly ukrýt, jediný člověk, kterého by mohly požádat o pomoc.

Martin Connery. Předpokládala, že Connery bude Ashfordem pohrdat, ale nebyla si jistá. Samozřejmě ani nevěděla, kolik má mužů a jestli jí bude ochoten pomoci.

Proč by to dělal? Nikdy se o jejich rodinu nezajímal a oni se samozřejmě nestarali o něj. Podle nich byl černou ovčí, mnohem horší než v Travenovic rodině strýc Jack. Jednou se od nich odtrhl, žil si po svém a nikdo nestál o to, aby se to nějak změnilo.

Jenže co když...

Byla to velmi slabá naděje, ale jediná, kterou měla. Tohle a potom bratři Travenové – ukrytí někde v okolí.

Slunce příjemně hřálo a jeho zář se oslnivě odrážela od bílého písku. Na pláži, mezi dívkami a mořem seděli dva muži s puškami na kolenou. Jiní vypřáhli voly a odstrojili koně a teď je vedli k travnatému pásu u nedalekého houští. Rozhořelo se pár ohňů a vzduchem se nesla vůně kávy. Blížil se Ashford.

Vstala, oklepala si prach ze šatů a upravila uvolněný pramen vlasů. Zastavil se před ní na rozkročených nohou a chvíli si ji prohlížel. „Jste krásná žena, Kate, a ještě k tomu chytrá. Myslím, že bychom spolu dokázali skvělé věci.“

„Já nejsem voják.“

Spokojeně se ušklíbl. „To není důležité, ale umíte myslet.“

Úsměv mu zmizel z tváře. „Poslyšte, ten váš strýc, o kterém jste

mi, vyprávěla, skutečně sympatizoval s Jihem?“

„Jsem si jistá, že ano,“ odpověděla. Aby Ashforda ještě víc navnadila, dodala: „Vím, že několikrát prorazil blokádu.“

„Vážně?“

Byla to divoká hra, blufovala, neměla v ruce jedinou slušnou kartu a věděla, že její protivník má většinu trumfů. Když se Martin Connery o jejich rodinu nikdy nezajímal, proč by s tím měl právě teď začínat? Může se dokonce stát, že když k němu přivede tuhle soldatesku, ohrozí jeho majetek, nebo dokonce jeho život, ale něco přece pro záchranu svou i ostatních udělat musí.

Nabízela vlastně Ashfordovi možnost spojení a kdyby to nevyšlo, tak naději na bohatou kořist, Byla si jistá, že v duchu zvažoval obě možnosti, a podle toho, co si o strýci pamatovala, věděla, že by si s Ashfordem jistě poradil.

Měla právo riskovat život svého strýce v zájmu svém a ostatních? Asi ne, Ale neměla na vybranou.

Ashford upíral oči přes zátoku a přemýšlel. Zdálo se jí, že na něm vidí jakousi nejistotu. Souviselo to jistě s očekávanou lodí. Pochybovalo jejím příjezdu? Nebo snad nedůvěřoval těm, se kterými měl jednat? Ona mu nabídla další možnost.

„Plukovníku? Děvčata by si ráda opláchla ruce a nohy. Mohly bychom sejít k vodě?“

„Samozřejmě. Ale žádné hlouposti, rozumíte? A prosím, dejte pozor, abyste mé muže nevystavovaly žádnému pokušení, ano? Ted', když skončila válka, je disciplína dost křehká záležitost. Musíme být opatrní.“ Pak se slabě pousmál. „Kdyby k něčemu takovému mělo dojít, nechte to na mne. Jistě bych si s tím poradil lépe než vy.“

„Děkuji vám.“ Poodešla k hloučku žen a tlumočila jim jeho slova. Ashford zavolal na strážné a řekl jim, ať pustí ženy po kolena do vody, ale ani o krok dále. A nerozbíhat se vpravo ani vlevo.

Když se na kraji zátoky umyly, shromáždila je do skupinky mimo doslech strážných. Krátce a přesně jim vysvětlila, co udělala, a objasnila podrobnosti, kterým předtím nerozuměly.

„Možná že bude trvat na tom, abych jela na návštěvu k strýci Martinovi s ním...“

„Maminka vždycky tvrdila, že je to sám ďábel!“ vedla si Dulcie

svou.

„Já doufám, že je to alespoň náš rodinný d'ábel. Jinak nám moc naděje nezbývá. Víte, že Travenovi mládenci se nám snaží pomoci, ale je jich málo...“

„Kdy pojedete?“

„Nevím. Může se nakonec rozhodnout, že tam vůbec nepojede, nebo taky vyrazit za půl hodiny. Něco se mu na té lodi, na kterou čeká, nelíbí. Možná že nevěří její posádce.“

„Přála bych si, aby tady byli Mac s Dalem,“ ozvala se plačtivým hlasem Gretchen. „Už toho mám dost! Chci domů!“

„To chceme všechny, ale s tím se zatím nedá nic dělat.“

„Proč se to muselo stát právě nám?“ Gretchen měla slzy na krajíčku.

„Byly jsme prostě na cestě, nic jiného. Pochybuju, že měli původně něco takového v plánu, ale když už jeli na jih, rozhodli se přepadnout váš ranč a tam našli nás. Zatím mají v úmyslu prodat nás do otroctví, ale to všechno se stále ještě může změnit a potom by s námi mohli naložit podle svého už tady na pláži. S tím nebezpečím musíme počítat a říkám. vám to proto, abyste na to byly připraveny. Na druhé straně si ale uvědomte, že někde nedaleko jsou ukryti Travenovic mládenci, a buďte si jisté, že i v téhle chvíli nás některý z nich pozoruje. Kdyby došlo na nejhorší, věřte tomu, že by nám přišli na pomoc bez ohledu na to, jak by to s nimi potom dopadlo.“

„Oni by je zabili!“

„Myslím, že s tímhle rizikem Travenové počítají. Nezbyvá nám nic jiného než čekat.“

Sluneční žár rozpaloval pláž, nebe bylo modré s našedlým odstínem způsobeným horkým vzduchem. Když se dívky ze svého místa od moře ohlédly, viděly stát na vrcholku nedalekého pahorku vozy, které se temně rýsovaly proti modrému nebi.

Kate věděla, že si musí zachovat klid a myslet, myslet! Musí přece existovat nějaké řešení, nějaká cesta! Musí!

„Kde jsou asi Dal s Macem,“ ozvala se Dulcie. „Hrozně bych chtěla vědět, kde jsou zrovna teď.“

Mac ležel na břiše v nízkém křoví těsně pod vrcholem nízkého písečného pahorku nad pláží. Zdálo se, že je to velmi špatný úkryt,

ale právě tím se měnil v úkryt dobrý. Potřeboval výhled do Ashfordova tábora a ten tady měl.

Nebyl to zvláštní tábor. Vypřažené vozy stály na písku a koně byli uzavřeni v provizorní ohradě z provazů kousek dál. Voly odvedli na kus trávy necelých šedesát metrů od místa, kde se Mac ukrýval.

Na pláži bylo vidět skupinku sedmi žen a dívek. Mac zahlédl Kate, potom Dulcii, Gretchen, paní Athertonovou a tři další, které neznal. Sešly k vodě a myly si ruce a tváře. Několik se jich pokoušelo učesat si vlasy, které se jim cestou umastily a zacuchaly. Kate seděla vedle paní Athertonové. Alespoň Mac odhadoval, že ta žena je paní Athertonová. Věkem by to odpovídalo.

Třicet metrů od žen byli na pláži dva strážníci. O kus dál seděla skupina mužů kolem rozprostřené pokrývky a hrála karty. Dvojice kuchařů připravovala jídlo. Celkem napočítal patnáct mužů. .. Mělo by jich být víc.

Že by mu někteří z nich unikli? Potulovali se v téhle chvíli lesem a pokoušeli se vystopovat Traveny? Nebyli schopni pozorovat Ashfordův tábor nepřetržitě. Například během bouře se na nějakou dobu ukryli před deštěm a občas si museli připravit něco k jídlu.

Mac si pomyslel, že tohle jim už život komplikovat nebude, protože ze skromných zásob jim zbývala poslední trocha kávy.

Nejbližší město bylo Refugio, ale každou chvíli už se musí něco stát a ani jeden z nich by neriskoval cestu pro zásoby, která by zabrala skoro celý den.

Kdyby se byl Mac, pozorující hemžení na pláži, na své místo doplazilo něco dříve, byl by zahlédl Sama Halla, který vyšel z tábora a zmizel v křovinách.

Sam byl velký, hřmotný člověk a sbíral dřevo na oheň. S plnou náručí suchých větví se vracel zpět k vozům. Šel po úzké stezce zvěře, která vedla souběžně s pláží, a najednou si všiml úplně čerstvého otisku boty.

Bylo jisté, že stopu tady zanechal někdo až po dešti, protože bylo vidět, jak se přišlápnutá tráva pomalu narovnává. Sam věděl, že to může trvat necelou hodinu, ale ne déle. Spíš méně. Sam Hall opatrně odložil dřevo na zem a byl velice opatrný, aby nezpůsobil žádný hluk.

Když se zbavil svého nákladu, pomalu se narovnal. K vozům to

bylo necelých sto metrů. Ten, po kom stopa zůstala, k nim byl ještě blíž. Ashford se netajil svou obavou z Travenů. No, takže za pár minut bude mít o jednu starost míň.

Sam Hall byl z Ohia, a protože ho tam stíhali pro vraždu, utekl na jih a přidal se ke Konfederací. Patřil k lidem, pro které bylo násilí a zabíjení zcela přirozené. Kdyby bylo po jeho, užili by si s těmi ženskými hned na místě a ani by ho nenapadlo vláčet s sebou to raněné Travenovic štěně. Rozbil by mu hlavu sekerou, škoda plýtvat střelivem.

Ted' mu však kulky líto nebylo a byl rozhodnut neminout. Opatrně zvedl klopou vojenského pouzdra a vytáhl revolver. Nejdřív chtěl natáhnout úderník, ale pak si to rozmyslel. Cvaknutí kohoutku by mohlo ukrytého muže varovat.

A co když tam není sám? Ta stopa tam byla jen jediná a těžko by mu unikla druhá. Kromě toho taky začne střílet dřív, než ho uvidí. Bude v jasné výhodě.

Sam byl uprostřed hustého křoví, kudy se klikatila úzká stezka. Kousek před sebou měl padlý kmen, z něhož se už pomalu loupala zpráchnivělá kůra, a o třicet kroků dál se zvedal nízký písečný pahorek pokrytý řídkým křovím. To je ono, pomyslel si, tam bude Traven ukrytý.

Opatrně postoupil o krok a pak ještě o jeden. Potil se. To bude samozřejmě tím sluncem. Otřel si čelo rukou s revolverem a na dlouhé hlavni se zalesklo sluneční světlo.

Mac Traven ukrytý v houští sice za sebou za chytil koutkem oka jakýsi záblesk, ale nevěnoval mu pozornost. Mohla to být kapka vody, která se zachytila někde v prohlubni listů, mohlo to být...

Sam Hall překročil padlý kmen a opatrně pokládal nohu na druhou stranu. V okamžiku, kdy se dotkl země, uviděl Maca Travena, který ležel na břiše v písku, necelých dvacet kroků před ním. Zvedl zbraň a došlápl nohou na zem. Pod pískem se ukrývala neviditelná suchá větévka. Ta pod jeho vahou zapraskala a Mac Traven se obrátil jako kočka. Sam Hall právě namířil a natahoval palcem úderník, když ho něco strašlivou silou udeřilo do prsou. Pak zaslechl ozvěnu výstřelu.

Revolver vybuchl Samovi v ruce a zpětný náraz ho postrčilo krok dozadu. Kulka vykopla písek necelý metr před Travenem. Sam se pokusil znovu zvednout zbraň, ale prsty měl ochrnuté.

Když k němu Mac došel, cítil Sam, že mu revolver klouže z ruky. „Řek bych, žes mě trefil.“

„Řekl bych, že máš pravdu,“ přikývl Mac, obešel ho a zmizel v křovinách. Za pár minut se to tady bude hemžit chlapy, kteří ho budou pronásledovat jako divou zvěř.

Když se ocitl v krytu stromů, ohlédl se. Běželo sem několik mužů, ale ten, kterého střelil, stál pořád ještě na stejném místě. Než Mac odvrátil hlavu, muž se zřítil na zem.

Sam Hall cítil na obličejí písek. Dusil se, ale to nebylo pískem. Pokusil se zakašlat a na bradu mu vyhrkla krev. Snažil se posadit.

„Same! Same, co se stalo?“

„Ohio,“ zamumlal Sam, „celou tu dobu jsem si říkal, že se tam jednou vrátím. Touhle dobou už na toho chlapa určitě zapomněli. Já...“

Naklonil se kupředu, hlava mu klesla na prsa a ruce si opřel o kolena.

„Same...?“

Butler ho vzal za rameno „Same?“

Sam Hall se zvrátil na bok do písku. Frank se na něj chvíli díval a pak se obrátil k Butlerovi: „Už je tam, a ať je kde je, Butte, rozhodně to není Ohio. Na to můžeš vzít jed.“

12. kapitola

Štíhlý šedovlasý muž si s díky vzal sklenici s nápojem a spustil se do hlubokého křesla potaženého kůží. „Bylo to už před několika dny,“ pokračoval v hovoru, „ve Victorii. Jenže mi to nějak nedalo spát, a tak jsem raději zajel sem. Měl jsem pocit, že byste o tom měl vědět.“

„Říkáte, že byli tři?“

„Správně. Znáám jen jméno toho, se kterým jsem mluvil. Řekl jim, že se jmenuje major Mac Traven, a znělo to, jako by čekal, že to pro některého z nich bude něco znamenat.“

Byl vysoký, vysoký jako vy, řekl bych, a široký v ramenou. Velmi klidný a výkonný. Způsob, jakým použil ty pytle – to byla nejdokonalejší finta, kterou jsem viděl. Ten chlap neměl nejmenší šanci, musel o ně zakopnout, a když se zvedal, mířil na něj Traven bouchačkou.

Dělal na mě dojem člověka, který sice nepříjemnosti nevyhledává, ale když je třeba, tak si s nimi poradí. Jasně, a zřetelně je varoval a odjel z města.“

Martin Connery přešel napříč pokojem a sedl si naproti svému hostu do druhého křesla. Upil ze sklenice, ve které se mu hnědě leskl rum s citronem. „Třicet mužů? Patrně vojenští uprchlíci. A ten Traven vám řekl, že unesli nějaké ženy? Rád bych věděl, proč se o to tak zajímá.“

„Měl jsem pocit, že jedna z nich byla Travenova příbuzná. Už si nevybavuju, jestli něco takového řekl, nebo ne, ale jsem si tím skoro jist. Ta skupina mířila na jih.“

Šedovlasý muž se zahleděl do sklenice. „Kapitáne, říkám to nerad, ale víte to stejně dobře jako já, že když se tady v okolí něco semele, většina lidí se ohlíží po vás. Tím chci říci, že přemýšlejí, jak moc jste v tom namočený.“

„No tak v tomhle tedy prsty nemám!“

„Ten muž tvrdil, že se jmenuje Traven.“

„Ke všem čertům, Nicku, já přece nemůžu za to, že mají namířeno zrovna sem. V životě jsem neznal jediného Travena.“

Najednou se zarazil. „Počkej, počkej! Když o tom teď přemýšlím, mám na severozápad odsud nějaké příbuzné. Setkal

jsem se s nimi snad dvakrát a pak jsem se od nich držel stranou. Nebyl jsem jim po chuti a já samozřejmě nestálo to mít kolem sebe příbuzné. Už tak jsem měl dost potíží, však víš.“

Chvilí bylo ticho, jen velké stojací hodiny hlasitě odtikávaly čas. „Poslyš, abys tomu rozuměl. Conneryové mě vždycky považovali za černou ovci. Byla to taková ta slušná rodina, co chodí pravidelně do kostela, tvrdě pracuje, chodí brzo spát a hospodu ve vedlejší vsi považuje za semeniště všeho hříchu. Pokaždé, když někdo z nich zakotvil na místě, kde se mu už už mohlo vést trochu líp, sebral se a táhl dál na západ.

A co se týče Travenů, nevím o nich vůbec nic, jenom to, že starší z těch Conneryových děvčat chodilo s jedním z nich. Vlastně ani nevím, kdy jsem ti o tom vyprávěl, Nicku.“ Kapitán upil rumu a usmál se. „Máš neuvěřitelnou paměť, muselo to být před několika roky.“

„Není to zase tak běžné jméno.“ Nick vytáhl z pouzdra doutník. „Kapitáne, přátelíme se už celé roky, ale kromě toho, máte podíl i na velké části mých obchodů a podnikání. Byl bych nerad, kdyby se vám něco stalo, a tamto je opravdu bezohledná smečka.“

Connerymu přeběhl po tváři zvláštní úsměv. „I já mám v mužstvu pár ostrých mládenců.“

„Jenže byste na to nebyl připravený, jsem rád, že vás mohu varovat. Teď o tom víte.“ Nick vstal. „Musím ještě něco vyřídit v Refugiu a pak se vracím do Victorie.“

Zaváhal. „Kapitáne? Zamyslete se nad tím trochu. Proč taková banda táhne zrovna sem? Kdyby chtěli jenom utéci přes hranice, jak to ostatně udělalo tolik konfедераčních vojáků, vede do Mexika mnoho kratších a jednodušších cest. Podle mě na to jsou jen dvě odpovědi: chtějí přepadnout nějaký bohatý ranč, nebo na ně má čekat u pobřeží loď.“

„Taky už mě to napadlo.“

„Vzpomeňte si, že v zátoce Copano vždycky otrokáři vykládali otroky. Víte to stejně dobře jako já. Vzpomeňte si jenom, kolikrát je tady vyložil Laffite, když je nemohl dostat přes mělčiny do New Orleansu. Když ho nakonec vyhnali z Galvestonu, používal tu zátoku dokonce pravidelně.“

„Jeden z jeho mužů mi dělal lodivoda tenkrát, když jsem sem plul poprvé,“ přikývl Connery.

„Kapitáne? Co ty vaše příbuzné na severu? Říkal jste, že tam byla nějaká děvčata?“

Connery odtáhl sklenici od rtů a najednou zuřivě zaklel. „Samozřejmě že tam byly holky. Ta první tenkrát byla ještě docela malá, ale teď už z ní bude dospělá dívka. A potom myslím ještě jedna, ta už by dneska byla taky skoro dospělá. Moc toho o nich nevím. No, mně se zdá velice nepravděpodobné, že by se to stalo tak, jak naznačuješ. Byla to taková slušná rodina, ti by se k něčemu takovému těžko připletli.“

„To se může stát každému. Představte si, že se jim ta děvčata nějak připletla přímo do cesty?“

Když Nick Chandler odešel, přešel kapitán Connery k malému stolk u stěny a odložil na něj prázdné sklenice.

Do místnosti vešel štíhlý Číňan. „Ještě něco, pane?“

„Ano. Požádej Ephraima, aby za mnou zašel, buď tak laskav.“

Vrátil se zpět a usedl do křesla. Bylo to nepravděpodobné, ale Nick měl pravdu, když ho upozorňoval, že podobná skupina by mohla znamenat určité nebezpečí. Budou se z větší části živit tím, co najdou cestou, ale to neznamená, že to musí být jeho dobytek, nebo že mu ukradnou koně. Jestli míří do Mexika, ať si jdou, nikdo je nebude zdržovat. O zbytečné nepříjemnosti nestál.

Ephraim Calder byl skoro stejně široký jako vysoký, ale nebyl to přebytný tuk. Byl mohutný, svalnatý a s Connerym sloužil skoro dvacet let.

„Ephe, chtěl jsem tě požádat, abys poslal tři chlapy pročesat krajinu na sever odsud. Pošli někoho, kdo se v tom opravdu vyzná a dokáže se držet z dohledu. Chtěl bych vědět, co se tam děje.“

Rychle nastínil, co se dozvěděl a k jakému došel závěru.

„Kapitáne, jeden z našich mužů, který projížděl nedaleko severního okraje zátoky, slyšel výstřel. Tvrdil, že to spíš byly dva výstřely těsně po sobě. Byl od zátoky několik kilometrů, hledal tam zaběhlé kusy.“

„Dobrá, takže stopaře a taky hlídky, připravené a ozbrojené. Těžko říci, co se může stát.“

„Rozumím, pane.“ Ephraim došel ke dveřím, tam se otočil a usmál se na Conneryho. „Skoro jako za starých časů, kapitáne, co?“

Když Ephraim odešel, přešel Connery ke stolu a ze zásuvky

vytáhl revolver Remington Navy. Na okamžik sevřel pažbu v ruce a vychutnával ten známý pocit a pak si zbraň zastrčil za opasek, takže ho zakrývala krátká kožená vesta, kterou měl na sobě.

Z další zásuvky vytáhl podrobnou, ručně kreslenou mapu pobřeží, která zachycovala úsek od zátoky Tres Paglacios po Corpus Christi, a zamyslel se nad ní. Tou oblastí projel nesčíslněkrát a mnohokrát se kolem pobřeží plavil na své lodi. Přesto si chtěl obnovit některé podrobnosti. Mapa je mnohem přehlednější a všechno vypadá jinak, než když se pak člověk ocitne přímo v krajině. Jenže jedno se bez druhého neobejde.

Mapa poskytuje člověku celkový pohled, umožňuje mu vidět všechno z nadhledu, zatímco osobní přítomnost poskytuje údaje o členitosti krajiny, zvěři a vegetaci, o překážkách a mnoha dalších důležitých věcech.

Přikápl si do rumu trochu citronu a vrátil se do křesla. Ta jeho neteř... jak se jmenovala?

Kate... to je ono. Kateřina, samozřejmě, ale říkali jí Kate, bylo to takové neohrabané stvořeníčko s velkýma očima.

A ten voják? Plukovník Ashford? Co tady hledá? Určitě čeká na loď. Kapitán lodi bude pašovat otroky nebo zbraně, ale nejspíš oboje. Zátoku v minulých časech používala jako přístav celá řádka proslulých otrokářů. On se toho neúčastnil.

I kdyby byl na moři už v době, kdy byl dovoz otroků povolen, byl by se toho neúčastnil. A oficiálně byl dovoz otroků do Spojených států zakázán roku 1808.

Takže se chce setkat s lodí, ale především bude pátrat po nějaké kořisti. Osamělé farmy a ranče poblíž pobřeží byly vždycky velmi zranitelné. On sám často připlul k pobřeží, vyhodil kotvu a jeho muži ukradli několik krav nebo ovcí do lodní kuchyně.

Třicet mužů? On jich měl sotva polovinu, ale znal své lidi a neměl strach.

Když ráno při východu slunce snídal na terase, přijel jezdec a chvíli mluvil s Ephraimem Calderem. Pak se oba vydali přes dvůr ke Connerymu. Ukrojil si plátek melounu a pozorně je poslouchal.

Na tomhle břehu potoka Copano jsou na pláži dva vozy a táboří tam větší počet lidí. V okolí došlo ke střelbě a zvěd viděl dalekohledem, jak lidé z tábora někoho pohřbívají.

„O jednoho míň,“ dodal.

„Deset se jich vypravilo sem. Vyjeli z tábora krátce před svítáním a budou tady kolem poledne. Je mezi nimi jedna žena. Jede vedle muže, který vypadá na jejich velitele.“

„Dobrá. Až dorazí, můžete ke mně přivést čtyři, a to včetně té ženy, pokud o to bude stát. Ostatní usad'te ke stolu pod verandou u sýpky a ať si je vezme na mušku deset střelců v čeledníku. Nesmí vědět, že je má někdo na mušce, rozumíte? Kdyby projevili nějaké nepřátelské úmysly, postřílejte je. Bez zaváhání.“

Vybral si doutník, chvilku ho zamyšleně pozoroval a pak dodal: „Ne, uděláme to ještě trochu jinak. Ať je ke mně přivede Fraconi a ty si vezmi na starost muže v čeledníku. Na tvůj úsudek se mohu spolehnout.“

Když Calder odešel, objednal si Connery kávu a usadil se v křesle s knihou. Bude to ještě nějaký čas trvat, než přijedou. Zamyšleně se rozhlédl po pokoji. Na několika místech měl nenápadně položeny zbraně a byl připravený na všechno.

Kate Conneryová neměla nejmenší představu, co se může stát, až přijedou na raně. Jejich rodina ho neměla ráda, ale ona ho tenkrát viděla jako romantickou a vzrušující osobu vonící dalekými kraji a dobrodružstvím. Pamatovala si ho jako velmi vysokého, štíhlého a dokonale oblečeného muže.

Budovy byly nízké s plochými střechami, postavené z omítnutých vepřovic. Jedna vypadala jako skladiště nebo sýpka a druhá jako čeledník. Stáje a ohrady začínaly o něco dál. Podél cesty vedoucí k domu se po obou stranách táhla uzavazací břevna.

Odněkud vyšel podsaditý mohutný člověk a zůstal stát uprostřed cesty. Když k němu dojeli, podíval se nejdříve na ni a pak na Ashforda.

„Přejete si něco?“

Ashford zastavil. Vypadalo to, že je ten muž sám, ale vyzařoval z něj klid a sebevědomí a nezdálo se, že by ho skupina deseti jezdců nějak znervózňovala.

„Jsem Henry T. Ashford, plukovník konfederační armády. Rád bych si promluvil s Martinem Connerym.“

„S kapitánem Connerym.“ Calder ukázal na přístřešek připojený k budově, která vypadala jako skladiště. „Vaši muži si mohou sednout támhle.“

„Rád bych je vzal s sebou.“

Calder se na něj beze slova podíval. „Necháte své muže tady, plukovníku. Kapitán přijme čtyři z vás. Jestli se vám to nelíbí, můžete odjet.“

Ashford zuřil. Co si o sobě ten chlap myslí!? No, to zatím počká. Koneckonců, kdyby se mu podařilo získat Conneryho pomoc, ušetřilo by mu to mnoho cestování a poskytlo silné zázemí v okamžiku, kdy loď připluje.

„Dobrá.“

Jeho lidé zaváhali, ale pak se přece jen přesunuli k přístěnku, sesedli s koní a uvázali je k břevnům.

Ashford se otočil v sedle, rozhlédl se na všechny strany a pak sesedl i on. V okolí zahlédl jediného muže, ale ranč o takové rozloze bude mít dost velké mužstvo. Kde všichni jsou? Měl nepříjemný pocit, že nebudou daleko.

„Haydene, a vy, Cutlere, půjdete se mnou.“ Pak se obrátil ke Kate. „Vy také. Doufám, už ve vašem vlastním zájmu, že nám váš strýc pomůže.“

„Nic takového jsem vám neslíbila.“

Přešli po udupané nažloutlé hlíně dvora ke schodům na verandu domu. Vyšli nahoru, ale vchod byl prázdný.

Cutler se opatrně přisunul blíž a zašeptal: „Plukovníku? Měli bychom být opatrní, mně se to vůbec nelíbí.“

Ashford zaklepal. Za několik minut se ve dveřích objevil štíhlý Číňan, celý v bílém, jen kolem pasu měl šerpu z rudého hedvábí.

„Jsem plukovník Henry T. Ashford a rád bych mluvil s kapitánem Connerym.“

„Pusť pány dovnitř, Li.“

Číňan ustoupil a čtveřice vešla do rozlehlého, chladného pokoje, který byl velmi vkusně a elegantně zařízen. Vůbec se nepodobala těm těsným místnostem přeplácaným sametovými závěsy a květovanými přepážkami, které Kate znala od bohatších sousedů.

Kapitán Connery stál. Přesně jak si pamatovala, byl vysoký, měl pohublý obličej, vysoké lícni kosti a štíhlou, ale svalnatou postavu. Uvědomila si, že mu musí být alespoň šedesát. Vypadal na čtyřicet.

„Plukovník Ashford?“ Kapitán napřáhl pravici ke Cutlerovi.

„Já jsem plukovník Ashford,“ ozval se popuzeně Ashford.

„Teď to vidím! Opusťte, to ode mne bylo hloupé!“ Conneryho tvář byla bez jakéhokoliv výrazu. „Sednete si? Jistě vám bylo

cestou horko.“

„Kapitáne Connery, budu stručný. Generál Lee kapituloval. Já ne. Někteří z nás věří, že naše věc může stále ještě zvítězit, a míříme do Mexika, abychom shromáždili a přeskupili síly, sehnali výzbroj a připravili se k vítěznému tažení na sever.“

Odmlčel se. „Vaše neter, slečna Conneryová byla velmi laskavá a slíbila mi, že mě s vámi seznámí.“

Connery se usmál a podal Kate ruku. „Jsem rád, že tě zase vidím, Kate. I když by mě ani ve snu nenapadlo, že přijedeš s vojenskou eskortou.“

„Plukovník Ashford byl dokonce tak laskav, že poskytl stejný doprovod ještě několika dalším mladým ženám včetně jedné z Travenovic dívek. Pravděpodobně se domníval, že kdyby nás nechal doma, mohlo by nám hrozit nějaké nebezpečí, a proto nás vzal s sebou, aby nás mohli chránit jeho lidé. Myslím si,“ srdce jí divoce bušilo, „že má v úmyslu poskytnout nám svou ochranu až na mexické území.“

Ashfordova tvář ztuhla vztekem, ale než mohl říci jediné slovo, ozval se přátelským tónem Connery. „Nic mě nepotěší víc, Kate, než když u mě na nějakou dobu zůstaneš.“ Obrátil se k Ashfordovi. „Uděláte mi radost, když sem přivezete ty ženy všechny. Mohou tady zůstat tak dlouho, dokud se nebudou moci bezpečně vrátit do svých domovů.“

„Cestují se mnou a se mnou také zůstanou.“

„Hm?“ Connery se tvářil nezúčastněně. „Víte, já tak docela nerozumím tomu, jaký důvod může mít gentleman z Jihu k tomu, aby odvedl několik mladých žen z jejich domovů. Sám víte, že v každé vojenské akci jsou ženy jen na obtíž.“

Bylo vidět, jak Ashfordem lomcuje chladná zuřivost, ale nakonec se mu ji podařilo ovládnout. „Nepřišel jsem s vámi diskutovat o ženách. K dalšímu přesunu bych potřeboval pro své muže koně. Pokud vím, vy máte koní dost a měl jsem důvod domnívat se, že jste oddán naší Věci.“

„Aha. A kdo velí celé té akci?“

„Já.“

„A zvažoval jste celý podnik v širším měřítku z vojenského hlediska? Máte představu o počtech zbraní a množství munice, které musíte získat a přepravit? Zvažoval jste, jakým způsobem

budete tak početnou armádu zásobovat? Obávám se, že jste si celou věc poněkud zjednodušil, plukovníku.

Nebudete potřebovat zásoby jen momentálně, ale musíte si zajistit plynulé dodávky. Zapomínáte, že to byl největší problém, který Jih za války měl. Většina zbrojovek a muničních továren je na Severu. Jih měl na začátku války vojenské sklady, ale tam už nezůstaly ani potraviny, ani zbraně potřebné k vedení další války.“

Plukovník Ashford byl dobrovolník, kterého, si za velitele zvolili vojáci jeho vlastní jednotky, jak bývalo častým zvykem jak na Jihu, tak na Severu. Samozřejmě, že jeho vojenské znalosti byly dost zanedbatelné. Téměř celou válku byl se svými muži naprosto závislý na zásobovacím systému armády Jihu. Teprve před koncem války začal s jednotkou vést, partyzánský boj a živil mužstvo tím, co získali od dobrovolných dárců nebo ukradli civilnímu obyvatelstvu.

„To není žádný problém. Bude nás zásobovat obyvatelstvo.“ Ashford se cítil nejistě, byl by se rád tomuto ožehavému tématu vyhnul. Proč sem vlastně vůbec jel? Ten chlap jim určitě nepomůže. Jestli od něj něco budou chtít, budou si to muset vzít sami.

„Udivujete mě,“ odpověděl mu chladně Connery a po tváři mu přeběhl letmý úsměv. „Chcete obírat tytéž lidi, za které, jak říkáte, budete bojovat? Nemyslím, že by se jim to líbilo, plukovníku Ashforde. Obávám se, že narazíte na silný odpor. A pokud se mohu zmínit ještě o něčem, pochybuji, že by se v celém východním Texasu našlo dost střeliva na jednu jedinou větší bitvu. Vy jste snílek, pane.“

Ashfordovi sjela ruka k pažbě revolveru. „Už toho bylo dost!“ prohlásil ostře. „Máte koně a máte zásoby. Potřebuju je. Jestli nám je nevydáte dobrovolně, vezmeme si je sami!“

13. kapitola

Connery si zastrčil doutník mezi zuby. Usmíval se. „Myslím, že ne, plukovníku.“ Mluvil klidně a potichu. „A nepokoušejte se na mě vytáhnout tu zbraň. Krev mi dělá ošklivé skvrny na podlaze. Přímo za vámi, pánové, stojí Carlo Fraconi. Už několik minut vás má, plukovníku, na mušce.“

„Venku sedí moji muži,“ zamračil se Ashford, „a během minuty bych je mohl...“

„Obávám se, plukovníku, že svou pozici neustále přeceňujete. Vaši muži sedí pěkně pohromadě pod stříškou mé sýpky. Proti nim v čeledníku jsou mí lidé a na každého z vašich mužů míří puška. Stačí, aby se odsud ozval jediný výstřel, a vteřinu na to už nebudete mít jediného muže.“

Martin Connery pomalu zatáhl z doutníku.

„Navrhuju vám, plukovníku, abyste se stáhl z bojiště. Seberte si tu svou malou armádu a odjeďte.“

Aniž pohnul hlavou, dodal: „Kate, můžeš tady zůstat až do doby, dokud tě nebudu moci poslat s doprovodem domů.“

„Nemohu, strýčku Martine. Musím se vrátit nazpět, ty ostatní dívky mě potřebují.“

„Ashforde, žádám vás, abyste ta děvčata propustil. Okamžitě.“

„Táhněte ke všem čertům!“ Ashford se třásl vztekem. „Teď máte navrch, ale počkejte! Jen počkejte!“

„Mám ho zastřelit, kapitáne?“ zeptal se konverzačním tónem Fraconi.

„Ne! prosím vás, ne!“ vykřikla Kate. „Je to jediná ochrana, kterou ta děvčata ještě mají. Nezabíjejte ho!“

„Dobrá,“ Connery oklepl popel z doutníku. „Můžete odjet, Ashforde, ale jestli těm děvčatům nebo Kate Conneryové zkrívíte jediný vlas, osobně dohlédnu na to, aby vás stáhli zaživa z kůže. A to doslova! A teď zmizte! Zmizte z mých pozemků a vyhýbejte se jim jako čert kříži!“

Když skupina došla ke dveřím, prohlásil: „Radil bych vám, abyste ty ženy okamžitě propustil. Tady v Texasu nemáme rádi lidi, kteří páchají násilím na ženách.“

Fraconi se díval za odcházejícími. „Měl jste si jich pár nechat

jako rukojmí.“

„Ne, Carlo, on by je klidně obětoval. Nevšiml sis? Nemá ani čest, ani osobní sympatie ke komukoliv. Ten slabý nátěr lepších vlastností se z něj za války docela sloupł. Je to muž bez morálky, a dokonce i beze smyslu pro humor. Jistě sám sebe pokládá za důstojníka a gentlemana. Je to jen maska, protože není ani jedno, ani druhé.“

„Co myslíte, že udělá teď?“

„Chci, aby ses vypravil do lesa a našel Traveny. Zdá se, že jsou to slušní zálesáci a taky opatrní lidé, takže si dej pozor. Možná že se nám dohromady podaří nějak se s Ashfordem vypořádat.“

Fraconi odešel, Connery přešel k servírovacímu stolku a nalil si pití. Kdysi přišel na chuť rumu, ale i když ho pil téměř denně, nepil ho mnoho. Byl přesvědčený, že ve střízlivém stavu si poradí s každou situací a posledních deset let nebyl opilý.

Existovala velká pravděpodobnost, že se Ashford pokusí ukrást dobytek buď na jeho, nebo na jiném ranči v nejbližším okolí.

Ale... co když opravdu čeká na loď? Co když chce odvézt ženy po moři?

V Zátocě Poslání měl Connery vlastní loď, rychlý škuner s osmi děly a ten byl neustále připraven k vyplutí. Koneckonců, člověk by měl mít vždycky připravenou ústupovou cestu. Žil tady už dlouho, měl ranč rád a nerad by ho opouštěl, ale přece jen ležel škuner pro všechny případy připravený v zátocě. Nazval jej podle staré mořské balady Zlatá pomíjivost. Na celém americkém pobřeží nebyla loď, která by byla rychlejší nebo lépe ovladatelná.

Jestli Ashford skutečně ženy nalodí, vytáhne Connery kotvu a pár plachet a během několika hodin přirazí k prchající lodi.

Ashford zachmuřeně krácel ke koním. Beze slova nasedl a vyjel z brány. Ostatní ho následovali.

Kate se držela zpátky, jela až za Ashfordem, snažila se oddálit to, co muselo přijít, a cítila jeho vztek a stud.

Martin Connery z něj udělal dokonalého hlupáka, zostudil ho před jeho vlastními lidmi, jasně jim naznačil, že je Ashford neschopný. V jízdě se snažila myslet dopředu. Historka o tom, co se stalo na ranči, se poměrně rychle rozšíří. Jeden z těch dvou bude určitě mluvit a Ashford pravděpodobně ztratí kontrolu nad svými

lidmi.

Na zlomek vteřiny zoufale zalitovala, že nezůstala na ranči, protože až Ashford padne, muži, kterým velel, se změní v obyčejnou lůzu. První, na co se vrhnou, budou ženy ve voze.

Musí je dostat na svobodu. Musí uprchnout. Nemají ani minutu navíc. Budou to muset podniknout při první příležitosti a doufat, že jim Travenovi mládenci pomohou.

Najednou se jí zdálo, že jedou strašně pomalu.

Chtěla se vrátit co nejrychleji. Co všechno se mohlo v táboře stát v době, kdy byli pryč? Co když...

Nechtěla myslet na žádné „co když“. Chtěla být co nejdřív nazpět, vidět ostatní děvčata, plánovat.

Teď už jim opravdu nic jiného než útek nezbývá. Všimla si, jak se Cutler a Hayden opozdili a něco si šeptají. A když se ohlédla znovu, uvědomila si, že ji pozorují. Předpokládejme, opravdu jen předpokládejme, že by se jeden z nich rozhodl opustit Ashforda teď, v této chvíli.

Při prvním náznaku hádky byla připravena zabodnout koni ostruhu a dát se na útek.

Mezitím se přiblížili k písčitému pobřeží zátoky Poslání a pustili se obloukem kolem ní. Když se podívala směrem k zálivu ležícímu v modravém oparu na východě, uviděla loď!

Rychle se podívala na ostatní. Hayden a Cutler jeli úplně vzadu a tlumenými hlasy se o něco přeli. Cushing jel skoro vedle ní, ale byl přece jen blíž k Ashfordovi. Nezdálo se, že by některý z nich lodní stěžně zahlédl. Byly ještě dost daleko a navíc z nich nad vrcholky stromů vyčnívaly jen špičky.

Rychle odvrátila oči a modlila se, aby nikdo z nich loď nespatrił. Byla si jistá. Musí se z toho nějak dostat. Musí se dostat k děvčatům a okamžitě něco podniknout! Při nejbližší příležitosti, dokonce i když se žádná příležitost nenaskytne, musí utéci!

Kde byl Dal? A Mac?

Najednou si uvědomila, jaký má strach; byla tak vyděšená, že měla co dělat, aby nezačala vzlykat. Do tábora jim chybělo ještě několik kilometrů a jejich koně šli krokem!

Zoufale se snažila ovládnout, zachovat si klid a nedovolit, aby se jí cokoliv z jejího duševního stavu objevilo na obličeji. Kdyby tak...

Mac Traven se rozhodl, že dál už čekat nemohou. Teď všichni leželi v písku na okraji lesa a pozorovali vozy. Ve chvíli, kdy Ashford odjel z tábora, se kázeň uvolnila. Dva z mužů byli po kolena ve vodě a rybařili. Jeden z nich stál na vysokém kameni, nahazoval rybářskou šňůru a soustředěně ji přitahoval k sobě. Dva další spali ve stínu pod vozem se zásobami. Ostatní se jen tak povalovali kolem ohně nebo hovořili mezi sebou.

„Jacku,“ navrhoval Mac, „vy s Jessem nemůžete běžet tak rychle jako my dva s Dalem. Kryjte nás a my se pustíme do tábora.“

„A jak se chceš s těma ženskejma dostat pryč? To bys mi neřekl?“ protestoval Jack. „To je přece, pitomost!“

„Víš, mám pocit, že už nám nezbyvá čas. Musíme to udělat hned, než se vrátí ostatní. Jestli začnete střílet, střílejte tak, abyste zabili. Nemáme na výběr a ti chlapi tam dole, to je sebranka zlodějů a vrahů.“

Znovu si prohlédl tábor na pláži dalekohledem. Najednou něco zachytil koutkem oka. Vrátil se k tomu místu a maličko pozvedl dalekohled.

Špičky lodních stožárů!

Mlčky podal dalekohled Dalovi a pak Jackovi a Jessemu. Slova byla zbytečná. Museli to udělat.

„Počkejte chvíli,“ požádal Dal. Z vnitřní kapsy blůzy vytáhl malé zrcátko. Podíval se ke slunci a nastavil zrcátko tak, aby odražené světlo padalo otvorem v poodhrnuté plachtě přímo do vozu. Modlil se, aby některá z žen světlo zahlédla.

Téměř vzápětí z vozu vystoupila paní Athertonová. Poslal jí jeden záblesk přímo do očí a pak znovu do vozu. Ženy jedna po druhé vystupovaly ven.

Nebyly příliš daleko, takže v tichu a čistém vzduchu se hlas paní Athertonové donesl až k ukrytým bratrům. „Uvařím trochu kávy. Dulcie, vy s Gretchen běžte nasbírat nějaké dřevo.“

„To je ženská!“ prohlásil Jack. „Ta má, pane, hlavičku! Za takovou bych dal klidně i svůj klobouk!“

Obě děvčata se pomalu vydala k lesu a cestou sbírala suché větve. Nikdo jim nevěnoval pozornost. Pak se jeden z obou mužů pod vozem posadil, objal si rukama kolena a pozoroval je.

Mac odložil dalekohled, vytrhl náhradní revolver, který měl za

opaskem, a podal ho Jessemu. „Tohle se ti bude hodit. Pamatuj, že je musíme osvobodit za každou cenu!“

Všechny ženy se pomalu rozptýlily po okolí a sbíraly dřevo.

Muž pod vozem, který je pozoroval, vylezl a vstal. „Už máte toho dřeva dost. Vraťte se!“

„Nechcete taky nějaké topivo na večer?“ zeptala se Dulcie. „Když ho nanosíme my, nebudete to muset dělat vy.“

Jeden z mužů u ohně se zvedl do kleku. „Třeba by si dala líbit malou procházku lesem, Charlie! Copak to nevidíš?“

„Nech toho, plukovník se musí každou chvíli vrátit. Víš, co by udělal?“

„A co má bejt? Už mě nebaví jen se tak koukat, když máme vůz plnej ženskéjch. Myslím si, že...“

Začal vstávat a Dulcie na něj mávla rukou. „Jen sed'te, já se hned vrátím.“ Vešla do lesa, jako by si potřebovala odskočit, a Gretchen ji následovala.

Dulcie uviděla Jesseho, když byla ještě několik metrů od lesa. „Tak pojd',“ řekl jí tiše, „už je nejvyšší čas.“

„Hej, ty, slyšíš! Okamžitě se vrať!“

Jedna z dívek náhle podlehla panice a rozběhla se. Druhý muž ležící pod vozem se rychle hrabal ven a při tom bolestivě narazil do podvozku. S hlasitými nadávkami si oběma rukama sevřel hlavu.

Muž, který na začátku na Dulcii volal, se za ní teď rozběhl. Šťastný Jack čekal. „Toho nechte mně,“ ucedil koutkem. Když se muž k Dulcii přiblížil téměř na dosah, Jack se ozval: „Haló, mladej, tady!“

Mluvil dost tiše, takže muž sice ztuhl na místě, ale k ostatním se Jackův hlas nedonesl. Podíval se na Jacka a sáhl k pasu. Jack vystřelil, muž se ohnul jako zavírací nůž a v táboře zavládl zmatek.

Mac Traven se svou spencerovkou ráže .52 stál a pozoroval běžící dívky, které se k němu rychle přibližovaly. Muži z tábora už se vzpamatovali a několik se jich rozběhlo za ženami. Jackův výstřel je zastavil, protože v té chvíli si uvědomili, že ženy neutíkají jen tak, ale že se děje něco víc.

Mac zvedl spencerovku k rameni a zastřelil nejvzdálenějšího muže, který se vracel k vozu, aby si tam vzal pušku. Pak, aniž změnil polohu, pomalu a klidně zamířil a třemi výstřely zasáhl další tři.

„Jesse!“ vykřikl Dal. „Seber všechna děvčata a zmiz s nimi do lesa! Odved’ je tam, kde jsme naposled tábořili.“

Dal střílel v pravidelných intervalech a po šestém výstřelu nahradil bubínek zásobním.*⁹

Mac ho pohybem ruky posílal dozadu. „Zpátky do lesa!“ Střelba rychle houstla. „Jacku! Přiveď koně!“

Mac se přesunul podél okraje lesa. Oba rybáři zmizeli. Protože nechtěli zůstat na otevřené pláži bez jediného úkrytu, rozběhli se k lesu a na cestě využívali sebemenší úkryt, který se jim naskytl. Vyšší návěje písku, kola vozů, chomáče trávy.

Stále ještě jich zbýval přinejmenším tucet a byli to zkušení vojáci. Bez pobízení vytvořili nepravidelnou obrannou linii a začali pomalu postupovat k lesu.

Šťastný Jack zůstal na okraji porostu a pozoroval situaci. Ashfordovi koně byli v provazové ohradě natažené od jednoho vozu k zakrslé borovici, pak k druhému vozu a nazpět k vozu prvnímu. Když se oči mužů na pláži zaměřily k lesu, vrhl se s nožem v ruce kupředu a přerízl oba provazy natažené necelý metr nad sebou. Okamžitě potom se vyšvihl jednomu zvířeti na hřbet a bez sedla jako Indián hnal s hlasitým jekotem a střelbou ostatní koně do lesa.

Dal chytil jednoho koně a Jesse dalšího. Mac mezitím ustoupil a zastavil se jen na tak dlouho, aby vytáhl prázdný zásobník a zasunul další trubici z Blakesleeho rychlonabíječe do pažby spencerovky.

Pak se rozběhl do hustšího lesa. Kličkovat mezi stromy a s několika koňmi, které hnal před sebou, zamířil k poslednímu tábořišti. Ted’ záleželo na každé vteřině. Všechny ženy musí na koně a odsud, dřív než se Ashfordovi lidé pustí po jejich stopě.

Ted’ už se nedá počítat s žádným milosrdenstvím. Každý Traven bude zastřelen na potkání a ženy znásilněny na místě, kde je rozzuření vojáci dopadnou.

Mac se obrátil a rychle mizel v hloubi lesa. Jenže co je s Kate? Co se stane s ní?

⁹ Pozn. překl.: Výměna bubínků byla celkem běžná praxe. Aby se střelec nezdržoval poměrně zdlouhavým nabíjením jednotlivých komor, vytáhl ze zbraně celý bubínek a nahradil ho nabitým zásobním. Výměna zabrala jen pár vteřin, rychlost závisela na typu revolveru.

14. kapitola

Katin kůň vycítil její nervozitu a neustále se snažil protlačit dopředu. Byli skoro u malého potoka, který vytékal z jezera a vléval se do zátoky Poslání. Za potokem kus vpravo začínal poměrně hustý les. Najednou se v dálce před nimi ozvalo současně několik výstřelů.

Kate ukázala přes zátoku Poslání k vodní pláni zátoky Copano: „Podívejte!“ vykřikla.

Ashford otočil hlavu, uviděl lodní stěžně s napůl skasanými plachtami, slyšel střelbu a jeho pozornost byla na okamžik rozptýlena. Kate bodla koně ostruhami, vehnala ho do vody, na druhé straně zahrula v pravém úhlu po břehu potoka a pobízela zvíře k lesu.

Jeden z mužů zvedl pušku. „Ne! Ne! Chyťte ji živou! Nestřílejte!„

Cushing chytil Ashforda za rukáv. „Plukovníku! To je v táboře! Napadli nás!“

„To jsou určitě ti zatracení Travenové! Rychle do tábora, musíme je dostat!“

Pobídlí koně do běhu a hnali se přes pláž směrem k vozům. Provizorní ohrada pro koně byla prázdná. Na zemi leželi čtyři mrtví a další tři muži byli ranění, jeden z nich hlasitě křičel o pomoc.

Z hloubi lesa občas zazněl ojedinělý výstřel.

Ashford zastavil u vozů. „Cushingu, běžte se podívat, jestli byste nemohl udělat něco pro toho muže. Haydene, Cutlere... chyťte pár koní. Někdo je poplašil a vyhnal z tábora.“

Jediným pohledem do druhého vozu zjistil, že ženy jsou pryč. No, daleko se nedostanou, mužů má pořád ještě dost.

Ashfordovi průvodci se pustili k lesu, ale plukovník je zavolal nazpět. „Zatím je tam chlapů dost. Uvařte kávu a připravte něco k jídlu. Teprve jestli se vrátí s prázdnou, budeme muset vyrazit všichni.“

Příběhl Butler a vysvětloval: „Bylo to, jako by spadli z nebe, plukovníku. Naprosto nečekaný útok. Pár mládenců se vypravilo na ryby a...“

„Určil jsem vás jako velitele, Butlere. Spoléhal jsem na vás.“

„Rozumím, pane. Velmi lituji, pane, ale někteří muži začali najednou dělat potíže. Chtěli ty ženy.“

Kate... Ta zatracená Kate! Neměl jí věřit jediné slovo! Přitom jí vlastně ani nevěřil, byl jenom trochu neopatrný.

Seskočil s koně a rozhlédl se kolem s náhlým pocitem prázdnoty a ztráty. Nešlo jen o Kate. Měl pocit, že mu všechno utíká pod rukama a ten prokletý Connery to okamžitě poznal. Co si o sobě ten chlap vůbec myslí, že je tak sebejistý? Co kdy v životě dokázal?

Jeden z vojáků přitáhl k ohni silný špalek a Ashford si s úlevou sedl. Sundal klobouk a prsty si prohrábl řídnoucí vlasy. Co ho to vlastně posedlo, že unesl ty ženy? Vždyť mu nepřinesly nic jiného než starosti, nepříjemnosti a potíže. Potíže s jeho vlastními muži, potíže s Traveny, kteří mu šli v patách, a nakonec i potíže s Connerym, který z něj udělal hlupáka.

Co by měl dělat teď? Má klobouk a někde musí být ten příslovečný králík, kterého z něj potřebuje rychle vytáhnout. Vymyslet něco, co by mu pomohlo k vítězství. Musí vyhrát!

Přistoupil k němu Butler s šálkem kávy. „Tu máte, pane. Jste jistě unavený, pane, a ještě jste nejedl.“

Přijal kávu. „Díky, Butlere, jste hodný.“

Butler se rychle otočil a na okamžik zaváhal.

Ne, k sakru, pomyslel si, vůbec není hodný. Věrný, to možná, ale v tomhle mužstvu nebyl jediný hodný a slušný člověk!

Byl dobrý voják. Účastnil se těžkých bojů a bojoval ze všech sil, ale když Konfederace prohrála, prohrál i on. Tehdy se měl vrátit domů jako většina ostatních, a ne se nechat zlákat na tuhle marnou honbu za přeludem. A tady se znovu projevila jeho věrnost, která ho dovedla až sem. Být věrný, to není všechno. Člověk by měl být oddaný správné věci a správným lidem. Kolik lidí, pomyslel si Butler, mužů i žen, se dostalo do nepříjemností, nebo dokonce spáchalo zločin jen proto, že byli věrní a oddaní.

Nebo to snad byla neschopnost rozpoznat zlo ukryté ve vlastních přátelích?

Vzpomněl si na jednu příhodu z dětství. Mladík, který byl považován za vůdce jejich klukovské party, je navedl, aby ztýrali slabšího chlapce. Butler to udělat nechtěl, ale nenašel dost odvahy,

aby to řekl nahlas. Ted' se mu zdálo, že se všechno opakuje.

Butler sešel k moři a pozoroval loď, která se pomalu blížila. Co jsem to vlastně za člověka, pomyslnil si Butler.

A co se vlastně stalo na Conneryho ranči? Ať už to bylo cokoliv, Ashfordem to dost otrásl a bylo jasné, že výprava neuspěla. Cushing mu to řekne, musí se ho zeptat.

Má se vůbec ptát? Změní to něco na jejich situaci? Vždyť je vlastně po všem. Vsadili všechno na jednu kartu a prohráli.

Kůň... jediné, co teď bude potřebovat, je kůň!

Tři kilometry od pobřeží se právě Dal a Mac sešli s Jackem a Jessem, kteří se starali o osvobozené ženy. „Pokračujte v cestě,“ přikazoval Mac. „Nezůstávejte tady už ani minutu. Táhle napravo je Refugio. Ty to tam, Jacku, znáš. Doprovod' ženy a najdi jim nějaké přístřeší – dům nebo hotel, někoho, kdo je vezme k sobě.“

„A co vy?“

„My s Dalem se vrátíme a poohlédnem se po Kate. Musí být někde kolem. Ta parta je teď jako hejno rozzuřených sršňů, nebude trvat dlouho, rozutečou se na všechny strany a pak budou ještě mnohem nebezpečnější.“

„Neplýtvejte časem, Jacku. Nedaleko odsud je řeka Poslání. Nejezděte podél ní, je hrozně klikatá. Stačí, abyste ji neztratili z dohledu, a dovede vás bezpečně až do Refugia.“

„Šetři slova, hochu, já Refugio znám.“

Mac se na něj najednou upřeně podíval. „Jacku? Neudělal jsi tam nějaký malér, co? Víš, jak to myslím? Můžeš se objevit ve městě?“

„Ty toho naděláš! Mluvíš, jako kdybych vyváděl v každém městě, do kterýho jsem kdy přijel. Nic takovýho. Naopak, mám v Refugiu pár kámošů a je to moc pěkný malý městečko.“

Když odjeli, vrátil se Dal ke svému koni. Došel skoro až k němu, sedl si na padlý strom a začal čistit revolver. „Kate je bezvadné děvče, Macu. Nejlepší, které znám.“

„Dej si kvér do pořádku a vyrazíme. Neboj se, najdeme ji.“

Sám si na chvíli sedl a opřel se zády o kmen stromu. Kdyby si tak mohl alespoň na chvíli zdřímnout. Aspoň minutku...

Kate Conneryová objela močálovitou mýtinu a zjistila, že ji členitá krajina nutí pokračovat k severozápadu. Kůň pomalu postupoval stále dál do pralesa a dívka hledala nějaké příhodné

místo, kde by se mohla ukrýt. Byla přesvědčená, že ji budou pronásledovat, i když... z dálky od tábora se k ní donesla ozvěna střelby.

Našla malý pahorek, vyjela nahoru a mezi stromy pozorovala krajinu směrem, odkud přijela. Stačila ještě zahlédnout, jak poslední člen Ashfordovy doprovodné skupiny přejíždí písečný okraj lesa nad pláží.

Takže je sama. Ale může si být jistá? Co když za ní někoho poslali?

Sesedla, vzala koně za uzdu a vedla ho do nejhustšího pásu lesa.

Co teď? Travenové nemohou být daleko a Dal je s nimi. Když uvěřila, že Dal zahynul, téměř rok se nepodívala na jediného muže. Pak se jí začal dvořit Frank Kenzie, poctivý a slušný mládenec, občas ji navštívil a nesměle, s kloboukem v ruce, s ní rozmlouvalo ničem. Zdaleka nebyl jako Dal, ani tak přitažlivý, ani tak silný, ale co měla dělat? Dal byl přece mrtvý, alespoň ona tomu věřila.

Skoro.

V duchu si to stále odmítala připustit a to byl taky důvod, proč hledala všemožné záminky, jak oddálit sňatek s Frankem. Teď se Dal vrátil a možná že už ho ztratila. Jistě se o Frankovi dozvěděl. Střelba v dáli utichla a rozhostilo se ticho.

Co teď? Zastavila se, hladila zvíře po krku a pokoušela si představit, co se asi stalo. Střelba v táboře mohla znamenat jenom jedno – Travenové zaútočili nebo z nějakého důvodu útok aspoň předstírali. Vrátit se k táboru by znamenalo vracet se do nebezpečí. Travenové budou mít plné ruce práce a ona by jim nemohla ani v nejmenším pomoci. Kdyby tak měla zbraň!

Stejně jako většina žen žijících na západě používala střelné zbraně odmalička a často se vydávala na lov, aby rodině přilepšila kusem masa. Obchody, kde by se daly koupit základní potraviny, v té době neexistovaly. V místech, kde žila, si museli lidé vypěstovat vlastní obilí a namlít vlastní mouku, vyráběli si vlastní cukrový sirup a sbírali lesní plody stejně jako Indiáni. Několikrát také pomáhala bránit svůj dům se zbraní. v ruce, když je rudoši přepadli.

Jenže teď žádnou zbraň neměla. Dal jí kdysi řekl, že když chce člověk někoho zabít, nezabrání mu v tom taková maličkost, jako že nemá střelnou zbraň. Tvrdil, že všude kolem domů a ohrad leží

dostatek jiných zbraní.

Rozhlédla se pozorně po okolí a našla si silnou hůl dlouhou zhruba jeden metr. Byla to část ulomené větve a Kate pečlivě olámala zbytky slabších větviček. Když hůl sevřela v ruce, cítila se o něco lépe.

Co se tam stalo? Byla neklidná, cítila obavy, a nebyla zvyklá nečinně přihlížet. Vždycky se snažila udělat alespoň něco, nečekat na jiné.

Tak myslí... co se tam mohlo stát. Travenové se pokusili osvobodit zajatkyň. To bylo nejpravděpodobnější. Buď se jim to podařilo, nebo ne. Mohli být pobiti. Na druhé straně mohli také uniknout.

Dobrá, předpokládej, že se jim podařilo ženy osvobodit. Co udělali potom? Ani Mac, ani Dal by neriskovali tolik, aby osvobozené zajatkyň ukryli jen tak v lese, kde by je mohli Ashfordovi lidé najít a znovu je zajmout. Takže je poslali na bezpečné místo.

To znamená Refugio nebo Victoria, ale Refugio bylo mnohem blíž. Jesse stále ještě trpěl následkem svého zranění, takže by je určitě doprovázel on.

Jakmile by měli Travenové jistotu, že ženy jsou s Jessem nebo Jackem na cestě do bezpečí, vypravili by se ji hledat.

Děvčata jistě řekla Dalovi, že Kate odjela s Ashfordem na Conneryho ranč. Když začala střelba v táboře, zasáhl nakonec do boje i Ashford se svými muži. Ona s nimi nebyla. Co si o tom budou Travenové myslet? Mohli si myslet jen dvojí. Buď zahynula cestou, nebo zůstala na ranči. Byla však ještě třetí možnost a právě ta byla správná. Podařilo se jí cestou uprchnout.

Bývalí vojáci se pokusí vystopovat v lese jak oba bratry, tak ji. Travenové hledají ji, ale přitom se musí vyhýbat Ashfordovým lidem.

Budou postupovat směrem k zátoce Poslání a ona se s nimi musí spojit.

Okolní kraj kdysi obýval kanibalský kmen Karankawů a hluboko v lese se stále ještě nacházely zbytky prastarých ohňů a ohořelé lidské kosti, i když karankawští Indiáni se živili především rybami.

Les, nebo spíš prales, pokrýval tisíce akrů země a bouře, které se občas přehnaly nad ostrovem Sv. Josefa a písečnými poloostrovy a

pustošily pobřeží, v nich vylámaly rozsáhlé polomy. Vývraty rychle zarůstaly novou vegetací, les houstl a byl stále neprostupnější.

V místech polomů byly stromy samozřejmě nižší, ale většinou rostly hustěji než v původním lese. Prorůstalo je bohaté křoví a občas se na světlejších místech objevil hájek pekanových stromů.

Kate Conneryová byla neklidná. Rozčilovalo ji, že neví, co se v táboře stalo, a neměla nejmenší chuť sedět a čekat.

Taky se jí zdálo, že je stále ještě příliš blízko místa, na kterém se dala na útěk, a věděla, že jestli se někdo vydá po její stopě, začne tam. Vykročila pralesem a koně vedla za uzdu. Zprvu se jen tak proplétala mezi stromy a hledala nejschůdnější cestu. Nakonec objevila nezřetelnou pěšinu.

Byla to stezka zvěře, kterou, jak se zdálo, původně užívala vysoká, ale teď už po ní delší dobu žádné zvíře nepřešlo. Nasedla a s tyčí v ruce se pustila po pěšině, která mířila na severozápad. Nikde nezahlédla žádnou stopu.

Bylo hluboké ticho. Občas zastavila a zaposlouchala se, ale nezachytila jediný podezřelý zvuk.

Listí se rozšumělo v mírném vánku od moře a to ji znepokojovalo a mátló, takže se zastavovala a naslouchala každou chvíli. Tu a tam ze stromu upadla suchá větev nebo kus kůry a ona sebou pokaždé vystrašeně trhla.

Jednou narazila nedaleko mohutného vyvráceného kmene na velkého chřestýše, silnějšího než její paže. Kůň se začal plašit, ale had byl pět metrů daleko, takže se celkem nebála. Jeho přítomnost ji však varovala, protože kolem mohli být další hadi.

Vítr se utišil a znovu zavládlo ticho. Dvakrát jí nad hlavou přeletěli velcí bílí ptáci – jeřábi. Cestou také viděla množství zvířecích stop – malý hnědý medvěd, mývalové, dokonce i stopy aligátora.

Znovu se zaposlouchala do ticha pralesa. Kus od ní se něco pohybovalo. Bylo to velké, a to znamená něco, co je nebezpečné. Položila koni ruku na krk, pohladila ho a do ucha mu tiše zašeptala několik uklidňujících slov.

Zvuk se ozval znovu. Byl mnohem blíž... to stvoření se poměrně rychle pohybovalo.

Opatrně vydechla. Jak je to daleko? Byl ten tvor sám, nebo je

jich víc?

Co má udělat? Dát se na útěk? Ale před čím? Nebo snad před kým? Mohl to být nepřítel. Taky to ale mohl být jeden z bratrů Travenů, nebo dokonce některá z žen.

Sevěřela pevněji hůl. Jak jí to Dal říkal? Bodej s ní, netluč. Vrozený instinkt nutil člověka, aby hůl používal jako obušek, ale bodnutí bylo mnohem účinnější, zvláště když zasáhlo obličej, krk, žaludek. Bodni a bodni ze všech sil nebo chyt' hůl oběma rukama a vraž ji protivníkovi pod bradu... tvrdě a ze všech sil!

Další pohyb o kus blíž. Najednou její kůň, kterého kousl ovád, dupl nohou. Pohyb okamžitě ustal.

„Támhle,“ ozval se mužský hlas.

Neřekl to žádný z Travenů, a přece hlas poznala. Ta vzpomínka však nebyla vůbec příjemná.

V ústech jí náhle vyschlo a marně se pokoušela polknout. Vzala do ruky otěže a zaváhala. Kde teď přesně jsou?

Znovu zachytila pohyb, pak zahlédla i koňskou hlavu a nakonec jezdce. Za ním druhého.

„Ale, heleme se, copak jsme to tady našli? A úplně sama! Jenom ty, já a ona, Cute! Akorát my tři. Řekl bych, že si konečně užijem!“

Cutler s Haydenem a ona byla sama...

15. kapitola

Vyskočila do sedla, pobodla koně ostruhami a vyrazila po stezce jako střela. Shýbala se pod nízkými větvemi, které občas rostly nad pěšinou a s hlavou sehnutou na koňský krk se řítila lesem. Zahlédla jinou stezku uhýbající k severu a bez zaváhání stočila koně tím směrem. Zvíře přeskočilo nevelký potok a taktak se v poslední chvíli stačila sehnout pod další nízkou větev.

Byli jí v patách a rychle se přibližovali. Kdyby tak měla revolver! Nad stezkou se spojovaly koruny stromů do zeleného loubí a na některých místech visely větve tak nízko, že ji napůl uzavíraly.

Neuteče jim, bude muset bojovat. Byli příliš blízko a mohlo by se stát, že jakmile narazí na první větší překážku, její kůň se zastaví a oni ji dohoní.

Co udělá? Pokusí se alespoň jednoho z nich bodnout holí do obličeje a bude prchat dál.

Začínala dostávat zlost. Nelíbilo se jí, že před nimi musí utíkat, a navíc oběma pronásledovateli upřímně pohrdala. Jenže věděla, že ve fyzickém střetnutí je nemůže nijak ohrozit, pokud nezaútočí rychle a neočekávaně. Dobrá, tak tedy rychle a nečekaně!

Před sebou zahlédla kmen ležící napříč přes cestu. Jak dobrý skokan je její kůň? Nevěděla, ale pobídla ho přímo k padlému stromu. Zvíře nezaváhalo a přeneslo se na druhou stranu dlouhým elegantním skokem. Rychle ho zastavila, a když překážku přeskočil Haydenův kůň, rychle se nahnula v sedle a udeřila Haydena holí přes obličej.

Ruka mu vyletěla nahoru, aby odrazil nečekanou ránu, ale byl příliš pomalý. Zaútočila skutečně rychle a překvapivě. Hůl dopadla, Kate pobídla koně a pokračovala v útěku po nerovné stezce.

Náhle vyjela na malou mýtinu s napůl rozpadlým srubem, zahnuta v pravém úhlu a hnala koně po lesní cestě tvořené dvěma vyježděnými kolejiemi, mezi kterými rostla hustá tráva. Její kůň se nadšeně rozběhl a ona mu povolila otěže. Pohledem přes rameno zjistila, že se její pronásledovatelé znovu přiblížili.

Kůň rychle proběhl ostrou zatáčkou a Kate před sebou uviděla

nízko rostoucí větev. Rychle se sehnula, ale bylo pozdě!

Dopadla tvrdě na zem a její kůň pádil dál. Za sebou uslyšela triumfální výkřik, a když se zvedala ze země, seskočil vedle ní do trávy Hayden. Tvář mu zalévala krev a v místech, kde ho zasáhla hůl, mu začínala tmavnout ošklivá podlitina. Zdálo se, že má i přeražený nos. To stačila zahlédnout ve zlomku času, který jí zbyl, než se na ni vrhl.

Svírala hůl v obou rukou, a když na ni zaútočil, vrazila mu ulomený konec plný ostrých štěpin do krku těsně pod bradu.

Hayden přidušeně vykřikl, zapotácel se a z krku mu vytryskl proud krve. Cutler seskočil s koně o kousek dál a rozběhl se k ní.

Ustoupila o kus a opatrně si vybírala místa, kam našlapovala. „Tak pojd’“, pobízela ho. „Můžeš dostat to co on!“

Cutler byl opatrný. Pomalu kroužil kolem. Hayden klečel na všech čtyřech a dusil se vlastní krví. „Pom... Pomož mi!“ sípal s námahou.

Cutler si ho nevšímal, opatrně obcházel Kate a pozoroval ji jako liška králíka.

„Radím ti dobře, zahod’ ten klacek. Vždyť bychom si vystačili sami, ne? Táhle toho nepotřebujem. Nikoho nepotřebujem. Užijem si to pěkně spolu, jenom ty a já, co?“

„Měl by ses raději postarat o toho svého kamaráda,“ odpověděla mu Kate klidně. „Já se tě nebojím a Travenové jsou na cestě. Spolehni se, že mají dost dlouhý kus provazu, aby tě mohli na místě oběsit!“

Cutler byl mohutný a silný, ale rychlý jako kočka. Pomyslela si, že teď musí být velmi, opravdu velmi pozorná a opatrná. Jak jí to Dal říkal? Vždycky počítej s terénem. Musíš využít prostředí, ve kterém se pohybuješ.

Oni teď byli na mýtině v hustém lese, napříč měřila asi patnáct metrů a na jedné straně ji ohraničovala bažina, jejíž povrch byl pokrytý téměř neprodyšným kobercem leknínových listů, místy přerušeny chomáči vysoké ostřice. V dětství si často s kamarádkami hrály na honěnou a přeskakovaly po takových chomáčích, protože ty kořenily na pevnější půdě, zatímco lekníny rostly jen v hluboké vodě.

Tu a tam rostla v bažině pokřivená borovice, chomáče křovin a jiné stromy. Ustupovala pomalu k okraji močálu a Cutler, který ji

doslova hltal očima, šel za ní.

Věděl to i on? Aby mohla skočit do močálu, musela se k němu na okamžik obrátit zády. Měla skutečně strach, ale nakonec se odhodlala a provedla to. Otočila se a skočila na první polštář ostrice, cítila, jak o ni zavadily jeho ruce, ale sklouzly a byla zase volná.

Dopadla na malý ostrůvek tvořený hustými kořeny ostrice, nebezpečně se zapotácela, ale pak nabyla rovnováhy a přeskočila o trs dál. Cutler se, bez rozmyslu vrhl za ní a dopadl přímo mezi leknínové květy. Okamžitě, zmizel pod hladinou, udýchaně se vynořil nad hladinu a vykřikl: „Ty mrcho! Počkej až tě –“

Klidně přeskočila na další travnatý ostrůvek, obloukem doskákala ke břehu a rozběhla se ke koni. Chytila toho nejbližšího a vyšvihla se do sedla. Cutler se zmítal ve vodě mezi lekníny.

„Pomoc! Pomoc! Neumím plavat!“

Chvilku se na něj dívala. „Každý máme své starosti,“ prohlásila nakonec a pobídla koně.

Byl to Cutlerův kůň a v pouzdrech u sedla byly zastrčeny puška a revolver.

Takže teď je ozbrojená a může konečně začít hledat Dala.

Dal zastrčil revolver do pouzdra a podíval se na Maca. „Takže, bráško, teď to může začít. Ty, já a oni. Kdybychom se z toho, náhodou nedostali živí, chtěl jsem ti říct, že neznám lepšího chlapa, než jsi ty, a jsem pyšný na to, že jsi můj bratr.“

„Totéž si myslím já o tobě, Dale, ale víš, myslím, že bychom to spolu přece jen mohli dokázat. Už kvůli Kate to musíme dokázat a taky proto, abychom ta děvčata dovezli domů.“

Víš, Dale, zájímalo by mě, co se to s takovými lidmi, jako je Ashford, stane. Byl to uznávaný muž, a kdyby se choval přiměřeně, stále ještě to mohl někam dotáhnout. Tímhle zahodil jakoukoliv šanci.“

„Musel být zkažený už předtím, Macu, jak občas bývají ta překrásná červená jablka. Kousneš si a uvnitř jsou celá shnilá. Víš, nakonec vždycky záleží jen na lidské cti, důstojnosti a slušnosti. Když v sobě člověk nemá tohle, není nic a nikdy nebude nic a nezáleží na tom, jak velké má stádo.“

„Jsi připravený?“

„Jestli ne teď, tak už nikdy. Musíme to dokázat, brácho, a mám takový dojem, že teď se začne opravdu střílet.“

Mac nasedl a rozjel se jako první. Hlavou mu táhly zvláštní myšlenky. Dal má Kate, určitě se jim ji podaří najít. Ale koho má on?

Před válkou znal dost děvčat, ale kde všechny touhle dobou byly? A kdo by za něj uronil slzu, kdyby se z téhle cesty už nevrátil? Kromě jeho rodiny nikdo.

Mezi listím stromů pronikalo sluneční světlo a pokrývalo travnatou stezku zlatými skvrnami. Dál pod stromy však vládlo neustálé šero. Zahlédl místo, kde se přes stezku přehnalo malé stádo javelinas a zanechalo v zemi ostré otisky kopýtek. Moc stop po nich nezůstalo, ale po kom ano?

Vytáhl z pouzdra u sedla spencerovku. Revolver je dobrá zbraň, ale pro muže se silnýma rukama je puška lepší. Dostřelí dál, míří se s ní přesněji a má větší ráži. Za války se naučil střílet z pušky jako z revolveru jednou rukou, nejen od boku, ale téměř z jakékoliv polohy.

„Řekl bych, že jich mohlo zůstat tak dvacet,“ prohlásil po nějaké chvíli Dal. „Možná i víc.“

„No, to je tak akorát,“ ušklíbl se na něj Mac přes rameno. „Jak najdeme Kate, prásknem do koní. Ti chlapi už nemají nic, co by nás mohlo zajímat.“

„Ale mají. V tom druhém voze je káva, slanina a taky...“

„Psst!“ Mac zvedl ruku a oba zarazili koně. Dojeli k okraji lesa a zachytili zvuk lodního zvonu. Pomalu se prodírali křovinami kupředu, až se ocitli na vrcholku malého písečného pahorku a viděli, jak loď zakotvená v zátoce spouští člun.

„No, přišli jsme na poslední chvíli, Dale,“ zašeptal Mac.

„Já se jenom modlím, aby se v pořádku dostali do Refugia. Po tom, co mají za sebou...“

„Určitě, neboj se.“

„Támhle je Ashford, jde jim naproti.“ Mac zvedl dalekohled. „Je s ním Butler, alespoň podle Jesseho popisu to musí být Butler, a půl tuctu dalších.“

„Zůstal někdo u vozů?“

„Napadá tě totéž, co mě?“

„No podívej, Kate je někde okolo v lesích a potřebuje pomoc, ale

bude mít jistě hlad a nám to taky neudělá dobře, když zůstaneme hladoví. Kromě toho si myslím, že bychom jim měli dát znamení, že se nás tak snadno nezbaví.“

„Taky tam bude střelivo a já mám sotva na jedno nabíjení.“

Vrátili se i s koňmi hlouběji do lesa. Byli přesvědčeni, že obě skupiny na pláži se budou pozorovat navzájem a vozů si nevšimne nikdo.

Okolí bylo plné stop, ale právě proto, že jich bylo tolik, se nedalo určit, komu která z nich patří. Když se okrajem lesa dostali co nejbliž k vozům, zbývalo jim přejet asi padesát metrů otevřeným prostranstvím. „Nikdo v dohledu,“ zašeptal Mac.

„Tak jedem.“

Pobídlí koně a krokem se blížili k vozům. „Seber všechno, co uznáš za vhodné, Dale. Já budu hlídat.“

Dal se v několika minutách objevil s pytlém kávy a velkým plátem uzené slaniny. Pak se vrátil pro sušené maso, několik bochníků domácího chleba a pytel olověných kulek.

„Ještě vezmu prach.“

„Dobře, ale pospěš si!“

„Hlídej koně. Našel jsem tady jeden z těch urychlovačů střelby, jenom se mrknu, jestli je plný.“

Zmizel znovu ve voze. Mac se potil. Osušil si čelo rukávem a pozorně se rozhlížel na všechny strany. Obě skupiny se právě setkaly na pláži těsně u vody. Bylo vidět, že se o něčem dohadují.

„Dale, mrskni sebou!“

Dal právě vylézal z vozu, když z lesa nedaleko od nich vyjeli tři jezdci. Mířili k vozům, Mac je zahlédl a vzápětí si všimli i oni jeho. Okamžik na něj udiveně zírali, pak začali zvedat pušky, ale Mac vystřelil ze své spencerovky přímo od boku a jeden z trojice se svezl ze sedla. Mac popohnal koně stranou od vozu, aby odlákal pozornost od Dala, a vystřelil znovu. Zasažený kůň se vzepjal, jeho jezdec ztratil rovnováhu, křečovitě se držel v sedle a tím byl na okamžik vyřazen z boje.

Mac pobodl koně, vyrazil přímo k třetímu jezdci a oba vystřelili současně. Mac ucítil, jak mu něco zavadilo o límec kabátu a zároveň si uvědomil, že minul. Vypálil znovu v plném cvalu a tentokrát zasáhl.

Otočil koně a zaútočil na zbývajcího muže, který se stále ještě

pokoušel ovládnout raněné zvíře. Když přijel skoro k němu, pozvedl pušku a na vzdálenost dvou tří metrů vystřelil téměř bez míření. Kulka doslova smetla muže ze sedla.

Výstřel mu sotva dozněl v uších, když se vedle něj objevil Dal. „Nebud' sobec, nemusíš je mít všechny pro sebe.“

Koně pádili k lesu. Když se ocitli na úzké lesní stezce, Dal zpomalil. „Jsi raněný?“

„Ne... ale moc nechybělo.“

„No, možná, že ani nevíš, jak málo chybělo. Límec máš celý od krve.“

Mac zvedl ruku a opatrně si sáhl na krk. Škrábanec. O centimetr dál a měl by to za sebou. Do rány mu začal stékat pot a strašlivě štípal. Vytáhl kapesník, složil z něj větší čtverec a zasunul ho mezi límec a ránu.

„No, aspoň už neumřeme hladem,“ usmíval se Dal, „a já mám štěstí, že bych mohl na medvědy. Našel jsem tam jeden z těch šestitubicových urychlovačů. Možná že bychom měli tu válku začít znovu.“

„Tak to bys musel leda sám. Jak najdeme Kate, jedu domů. No,“ upřesňoval, „jedu tam, odkud jsme přijeli.“

Pomalu zajížděli hloub a hloub do lesa, až na konec jakoby na povel oba zahnuli k jihu.

Mac byl unavený a dobře věděl, že Dal je na tom ještě hůř. Vždyť už byli v sedle a bojovali od... Kdy vlastně naposled spali? A jedli? Teď ovšem nebyl čas na to myslet. Někde v okolí se ukrývala Kate a pravděpodobně byla v nebezpečí.

„Čert aby to vzal,“ ozval se zase Dal. „Nevíme, na jakém koni jede, pokud vůbec na nějakém jede. Jak ji budeme hledat?“

Bylo vedro. Dal si setřel pot z obličeje a rozhlédl se. Les kolem mu připadal stejný jako jinde. Pokračovali v cestě.

Zhruba za hodinu vyjeli na travnatou paseku, na které stál kůň a na zemi nedaleko něj ležel člověk.

Mac seskočil s koně a nohou obrátil ležící tělo. Muž měl přeražený nos a přes obličej se mu táhla obrovská podlitina. Kolem velké potřhané rány na krku se mu srazila krev.

„Vidíš to, proboha?“ vrtěl hlavou Mac, „Jak se mu to stalo?“

„Kate,“ zabručel Dal.

„Kate? Zbláznil ses?“

„Vůbec ne. Udělala mu to Kate koncem nějakého klacku. Kdysi jsem jí to ukazoval. Nevzpomínáš si, jak nás to učil ten chlápek, co se jmenoval Dugan? Že se má tyčí bodat, a ne mlátit?“

Mac upíral oči na ležící tělo. „Dale, dej si poradit od svého staršího a chytřejšího bratra. Jestli si to děvče opravdu vezmeš, buď na ně raději hodný, ano?“

16. kapitola

Blížila se noc a Kate byla sama. Velký kůň, na kterém jela, byl dost divoký a těžce se ovládal. Byla unavená a ráda by si odpočinula. Dvakrát kolem ní projeli jezdci ve vzdálenosti pouhých několika metrů, ale zdálo se, že se všichni stahují nazpět k pláži. Z několika slov, která zaslechla, vyrozuměla, že loď už spustila kotvu.

Pokud je to tak, bude Ashford jednat s posádkou, ale co jim teď může nabídnout? Možná že v zásobovacím voze veze nějaké peníze, ale to Kate nevěděla. V jejich voze žádné peníze nebyly, i když možné je všechno. Kdysi slyšela, že podobné vozy mívaly tajné úkryty právě k takovému účelu.

Cítila, že si zoufale potřebuje odpočinout. Měla hlad, ale ze všeho nejvíc se potřebovala vyspat. Jenže kde? Jak? Lesem se jistě potuluje přinejmenším tucet Ashfordových mužů a pátrá jak po Travenech, tak po ní. Čas od času dokonce zaslechla střelbu. Co kdyby se pokusila dojet na Conneryho ranč? Jenže aby se tam dostala, musela by jet část cesty otevřenou krajinou, kde by byla vidět jako na dlani. Její kůň byl unavený a dlouhé pronásledování by jistě nevydržel.

Nezahrledla jedinou stopu po ostatních ženách. Vozy se zatím nehýbaly z místa a nebyly u nich stráže. To znamenalo, že už není co hlídat. Buď je jejich věznitelé někam odvedli, nebo se jim skutečně podařilo uprchnout.

Martin Connery jí nabídl, že může zůstat na jeho ranči, ale ona se rozhodla vrátit, aby mohla pomoci ostatním ženám. V té době ji ještě potřebovaly, ale teď byly pryč. Ani pořádně nevěděla, kam zmizely.

Souběžně s řekou Poslání se táhl řetěz nevelkých jezer. Zatím byl v okolí klid, a kdyby se dostala mezi jezírka, pravděpodobně by tam našla nějaké těžko přístupné místočko, kde by si mohla prostě lehnout na zem a vyspat se.

Zkontrolovala pušku i revolver, které byly u sedla. Obě zbraně byly nabitě a připravené k použití. Bohužel neměla další munici, aby je mohla v případě nutnosti znovu nabít.

Zastavila u malého potoka, svezla se ze sedla, dovedla koně k

vodě a s otěžemi v ruce si lehla na břeh a dosyta se napila.

Bylo to tiché a opuštěné místo. Rozhlédla se po mýtině a potom pomalu vykročila mezi stromy. Koně vedla za sebou.

Po nějaké chvíli narazila mezi stromy na malý dolík porostlý měkkým mechem. Kůň měl u sedla laso a Kate se po krátkém přemýšlení rozhodla. Uvázala koně k nedalekému stromu, aby se mohl v klidu pást, pušku si položila vedle sebe, revolver zastrčila pod hromádku suchého listí na dosah, pak si lehla na mech a okamžitě usnula.

Pomalu se šířilo a prales se připravoval na noc. Ze svých úkrytů začala vylézat malá zvířata a ptáci v hnízdech si upravovali peří na noc. Odněkud se ozvalo soví zahoukání a tiché zapleskání mohutných křídel. Noční dravec proletěl temnotou jako světlejší stín. Červený vlk na lovu ucítil spící dívku i jejího koně, zachytil pach vydělané kůže sedla a postroje a pomalu mýtinu obešel velkým obloukem. Byl zvědavý, ale současně opatrný. Nedaleko spící Kate se objevil had, ale kůň několikrát zafrkal, zadupal kopyty a vyplašený had se rychle odplazil stranou k nejbližšímu jezírku a jeho tučným žábám.

Nad tichým pralesem se ve stříbrném měsíčním světle třepetali netopýři. Dívka se ve spánku obrátila na bok a ze spaní tiše zasténala. Jezdec ten zvuk zaslechl, okamžitě zastavil koně a napjatě naslouchal do tmy. Zaslechl tiché praskání okusované trávy a při tom zvuku sesedl. Sedlo hlasitě zavržalo a muž zůstal nehybně stát, protože měl strach, že spáče vzbudil. Teprve za chvíli uvázal koně k převislé větvi.

Pomalu a opatrně se plížil temnotou. Když došel skoro k ležící postavě a poznal dívku, zůstal stát, chvíli se na ni díval, ale pak pooděšel stranou a sedl si tak, aby na ni viděl. Z hlavy sundal široké sombrero a položil ho do trávy vedle sebe dýnkem dolů. Pak si opatrně vyzul boty a položil je vedle klobouku. Nakonec natáhl revolver a položil si ho do klína.

Dívka se ve spaní neklidně převalovala, ale nakonec se uvolnila a usnula klidnějším spánkem.

Hluboké noční ticho v jedné chvíli přerušilo hejno jeřábů, kteří přiletěli na jedno z jezírek a jako bílý mrak se snesli na temnou hladinu. Všude kolem zavládlo užaslé ticho, ale pak se znovu začaly ozývat běžné noční zvuky.

Hodinu před svítáním přinesl vánek od moře, řídký závoj mlhy a její pruhy se pohybovaly mezi stromy jako duchové, kteří si uspořádali slavnost na vlhké trávě. Muž s revolverem vrátil zbraň do pouzdra, vytrásl boty a natáhl si je. Pak po špičkách došel ke svému koni, odkud se vrátil s konvicí. Nabral vodu z potoka, nasbíral náruč suchého dřeva, kůry a větévek a rozdělal malý oheň.

Z hraničky vyrazil slabý proužek dýmu, plamínky zapraskaly a muž opatrně přidával silnější kousky suchého dřeva. Znovu se vydal pro dřevo a tentokrát donesl náruč silnějších větví, které rozložil kolem konve, takže ta brzy stála uprostřed plamenů. Když se voda začala vařit, vhodil do ní hrst kávy a vrátil se na místo, kde seděl celou noc.

Kate Conneryová otevřela oči a nad sebou zahlédla spleť větví a šedé nebe. Paprsky slunce se nakonec opřely do řídké mlhy a ta se začala rychle ztrácet. Sluneční světlo zůstávalo. Dívka ležela nehybně, stále ještě napůl v zajetí spánku, a najednou jako by odněkud z dálky ucítila slabou vůni kávy.

Prudce se zvedla a muž sedící opodál se na ni usmál a smekl klobouk. „Buenos dias, señorito, já jsem Fraconi.“

„Pamatuju si vás.“

Pušku měla stále ještě ležet vedle sebe. Aby zvládla situaci podle svých představ, vytáhla zpod listí revolver a položila si ho do klína.

Usmál se. „Káva bude za chvíličku odstátá. Obávám se, že slaninu budu muset opéct nad ohněm. Ztratí něco na chuti, ale když má člověk hlad...“

„Už se na ni hrozně těším.“

Jediným pružným pohybem se postavil. „Támhle,“ ukázal rukou, „na místě, kde se potok vlévá do jezera, je dokonale krytá zátočina. Kdybyste si přála vykoupat se nebo si umýt obličej a ruce, je vaše.“ Znovu se usmál. „Lituji, že vám pro tuhle chvíli nemohu nabídnout větší pohodlí, než poskytuje sama příroda.“

„Pracujete pro kapitána Conneryho?“

Tentokrát byl jeho úsměv úplně jiný. „Jsme tak trochu něco jako společníci. Příležitostně pro mě má nějakou práci a já ji pro něj udělám. Jinak jsem takové budižkničemu. Žiju na jeho ranči a na jeho útraty. Mám několik pěkných koní, dost jídla, občas i nějakou tu láhev vína. Je to takový jednoduchý život a mně se opravdu líbí.“

„Je někde blízko?“

„Je na ranči, alespoň si to myslím. U kapitána Conneryho si člověk nikdy není jistý. O svých plánech s nikým nemluví. Může být stejně tak dobře kousek odtud, jako na půli cesty kolem světa. Poslal mě, abych našel Travenovy bratry. Místo toho jsem našel vás a to je ještě lepší.“

Kate zašla mezi stromy a ohlédla se. Fraconi seděl u ohně zády k ní. Trochu se opláchla, nastříkala si vodu na obličej a ramena. Pak si znovu oblékla blůzu a vrátila se k ohni.

„Najezte se,“ pobídl ji. „Možná že před sebou máme dlouhou jízdu.“

Přijala šálek, který jí podal, a ze špičaté hole nad ohněm kus slaniny. Vůbec si předtím neuvědomila, jaký má hlad.

„Jste velmi zajímavá žena,“ ozval se Fraconi.

Podívala se na něj dost chladně, protože nevěděla, kam míří. „Každý člověk může být svým způsobem zajímavý,“ odpověděla.

„Myslím, že vy byste byla schopná zabít člověka.“

„Kdyby to bylo nutné... Člověk udělá, co musí. Jedině tak může přežít,“ dodala.

„Támhle o kus dál,“ mávl rukou k lesu, „jsem našel mrtvého chlapa. Měl ošklivě roztržený krk. Myslím, že se zadusil vlastní krví.“

Udělalo se jí trochu slabo, ale neřekla nic.

„Jeden mrtvý muž, ale dva klobouky. Ten druhý plul na vodě.“

„Každý by se měl naučit plavat.“

Odřízl kus z plátu slaniny a pověsil ho nad oheň.

„Už nemám hlad,“ řekla.

„Jen jezte!“ přikazoval. „Možná před sebou máme dlouhou jízdu, a buhví kdy se zase dostaneme k jídlu. Taky se pořádně napijte kávy, to vám udělá dobře.“

Poodešel od ohně a naslouchal. Když se vrátil, obrátil se k ní. „Už se zase pohnuli, myslím, že se soustředili na pláži.“

„Viděl jste je?“

„Samozřejmě, že ne. Jsou dost daleko. Já jen odhaduji, co dělají, tak jako si myslím, že Travenové po vás pátrají v okolí.“

Včera večer jsem si říkal, že je musím najít. Jenže pak mi to došlo. Já hledám Traveny a oni hledají vás. Když tedy zůstanu s vámi, nakonec vás najdou a já tím pádem najdu je. Jednoduché, že?

A navíc,“ dodal s úsměvem, „ušetří nám to oběma dlouhou cestu, hledání a spoustu nepříjemností. Jak jsem říkal, jsem takové líné budižkničemu.“

Podívala se na něj přes okraj šálku. „Víte, já si vůbec nemyslím, že jste budižkničemu. Myslím si, že jste gentleman.“

Poprvé za celou dobu se ocitl poněkud v rozpacích. „To je pro mě velká čest, madam.“

Chvilí seděl mlčky a pak pokračoval: „Je od vás hezké, že to říkáte, ale abych byl upřímný, musím říci, že jsem svým způsobem lump a kapitán Connery to dobře ví.“

„A přece vás zaměstnává?“

Zvedl hlavu a v jeho slovech zazněla pýcha.

„On mně věří, señorito!“

„Vy jste Španěl?“

„Ital, ale vyrostl jsem ve Španělsku a na Kanárských ostrovech.“

Osedlal koně a odvedl je k vodě. Kate čekala a pozorně naslouchala, jestli nezachytí podezřelý zvuk od pláže nebo z pralesa. Byla to poměrně malá oblast a s tolika nepřáteli kolem si ani ona a jistě ani bratři Travenové netroufnou přitahovat na sebe pozornost z obavy, že by na sebe upozornili ty nesprávné lidi.

Zdálo se jí, že už dlouho žije v neustálém nebezpečí, z hodiny na hodinu, a hrozně zatoužila po domově – po vlastní kuchyni, dvorku, po příbuzných. A někde okolo je Dal, a možná že je raněný, nebo dokonce umírá.

Fraconi se na okamžik zamyslel. „Odvezl bych vás ke kapitánovi, i když mi nařídil, abych našel Traveny, ale to bychom musel vyrazit až po setmění, abychom překonali otevřený úsek krajiny za tmy. Ty písečné pláně neposkytují žádný úkryt; jen tu a tam nějaký dolík.“

„Chtěla bych Travenovy najít. Víte, myslím si, že když to neuděláme, budou mě hledat dál a celou tu dobu by vlastně riskovali životy zbytečně.“

Pomalů se pustili směrem k pláži.

Vozy stály tam, kde je viděla naposled, ale nikde nezahlédla ani koně, ani voly a pláž byla prázdná. Na písku byly vytaženy tři čluny, ale nikde nebyl jediný člověk a nikde se nic nehýbalo.

Překvapená Kate se postavila ve třmenech... nic. Zdálo se, že Fraconi je překvapený stejně jako ona. „Tři čluny? Do každého z

nich se vejde alespoň dvacet mužů, i když pochybuju, že byly plné. Ale stejně, tolik lidí? A kde jsou?“

V křoví za jejich zády se ozval jakýsi šelest. Fraconi se otočil jako kočka... ale pozdě.

Za nimi se objevil tucet mužů, podle vzhledu samí námořníci. Všichni byli ozbrojeni puškami. Velel jim nepřímý muž s kyselým obličejem.

„Jestli chcete zůstat naživu, tak nehněte ani prstem,“ zavrčel, „a slezte ze sedel!“

Kate udeřila koně podpatky, a když zvíře vyrazilo kupředu, svezla se mu na jeden bok, tak jak to dělají Indiáni. Kůň pádil k písčným pahorkům, ale někde za nimi se ozval výstřel a vzápětí druhý.

Cítala, jak se kůň při nárazu kulky zachvěl, a když začal padat, vytáhla nohy ze třmenů a seskočila na zem. Nevyrostla na ranči jen tak pro nic za nic.

Bezpečně dopadla na zem, překulila se po písku, aby zmírnila náraz, vyskočila a rozběhla se k lesu.

Vzápětí ji dohonili dva muži, chytli ji a dost hrubě začali vléct nazpět.

„Dejte pozor, abyste jí nic neudělali,“ zakřičel na ně jejich velitel, „na to mě zvlášť upozorňovali. Když bude v pořádku, má cenu tisícovky ve zlatě.“

Obdivně se na ni podíval. „Sám bych za ni dal dva tisíce!“

Pak se najednou rychle rozhlédl. „U všech čertů, kde je ten chlap?“

Fraconi byl pryč.

Kyselý velitel zuřivě zaklel. „Cožpak ho nikdo z vás neviděl?“

„Poslali nás přece hlavně za tou holkou, pane,“ odpověděl mu jeden z námořníků. „Když se pokusila utéct, všichni jsme se pustili za ní.“

Velitel pokrčil rameny. „Dobrá, zapomeňte na něj. Na tom chlapovi vůbec nezáleží. Takže do člunu s ní a na loď.“

Pak zvedl ruku. „Počkejte! Musíme to oznámit kapitánu Hammondovi a taky plukovníkovi. Jamie,“ obrátil se k plavčíkovi, který byl s nimi, „rozběhni se ke kapitánovi. Řekni mu, že jsme tu holku chytili. Počkáme tady.“

Chlapec odběhl a na pláži se rozhostilo ticho. Důstojník se

rozhlédl po svých lidech. „Můžete kouřit,“ řekl nakonec, „ale dávejte pozor, ta holka je jako liška.“

„A taky jsem neter kapitána Martina Conneryho,“ odsekla.

V té chvíli většina mužů umlkla a obrátila k ní hlavy. Důstojník se k ní naklonil a zeptal se: „Co jste to řekla, madam?“

„Řekla jsem, že jsem neter kapitána Martina Conneryho, jehož loď Zlatá pomíjivost kotví v zátoce Poslání, stačí se podívat.“

Slyšela vyprávět o tom, že námořníci se mezi sebou znají stejně jako zálesáci a zvědové a že se jejich pověst dostane neuvěřitelně daleko. Taky slyšela, že Martina Conneryho znají námořníci po celém světě.

„Pane Mastersi?“ ozval se vysoký mladý námořník se světlými vlasy svázanými do copánku.

„To jste nám neřek!“

„Já to taky nevěděl,“ odpověděl mu Masters popuzeně. Znovu se obrátil ke Kate. „Slečno, vy jste skutečně neter kapitána Conneryho z Pomíjivosti?“

„Přesně a před dvěma dny jsem ho byla navštívit. Ten člověk, který vám utekl, pro mého strýce pracuje. Teď už je na cestě na ranč a nejpozději během hodiny,“ teď Kate lhala, „bude mluvit s kapitánem Connerym.“

Když už jí ze zajetí nepomohl rychlý kůň, třeba jí z něj pomůže rychlý jazyk. „Pomíjivost,“ prohlásila s uspokojením, „má na palubě osm děl a Dlouhého Toma...“¹⁰ to použila z historky, kterou četla v nějaké knize, „a může vyplout během necelé hodiny.“

Masters zaklel a znělo to spíš nešťastně než zuřivě. „Jak se jmenujete?“ zeptal se.

„Kate... Kate Conneryová.“

Masters zaklel znovu. Bylo vidět, že námořníci znejistěli, rozhlíželi se kolem a občas obraceli pohledy k moři.

Masters se naklonil ke Kate. „Ví plukovník Ashford, kdo jste?“

„Ví to, jenže to není námořník. Věděl, kdo jsem, ale neuvědomil si, co to znamená.“

Masters nervózně přecházel sem a tam a neustále klel. „Copak si

¹⁰ Pozn. překl.: Dlouhý Tom – dělo s velkým dostřelem, většinou ráže 155 mm.

ten mizerný kluk nemůže pospíšet?!“

17. kapitola

Občas je polopravda lepší než nic. Když bojujete s nepřítelem, používáte nejvhodnější taktiku a Kate vlastně nelhala. Neudělala nic jiného, než že jednoduše prohlásila: „Kapitán Connery řekl, že z každého, kdo mě bude obtěžovat, osobně stáhne zaživa kůži.“

„Ten chlap by to taky dokázal!“ vykřikl světlovlasý námořník.

„Ví, že jste tady?“

„Vrátila jsem se z ranče s plukovníkem Ashfordem, abych dohlédla na to, že budou ostatní ženy propuštěny, a oni mě potom zajali.“

„A co ty ostatní?“

„Jsou pryč, odjely s doprovodem do Refugia a teď už vědí i lidé v městečku, co se tady děje,“ dodala.

Masters už nadával nepřetržitě a světlovlasý námořník prohlásil: „Pane Mastersi? Plout pod palbou, nebo dokonce obchodovat s otroky, to je jedna věc, ale kdo by se chtěl postavit Martinu Connerymu, pane? No řekněte, pane, kdo?“

„Drž hubu!“

Ráno pomalu ubíhalo a plavčík se nevracel. Masters posedával v písku, zvedal se, nervózně přecházel, klel a vyhlížel na moře.

Masters si přál, aby už byl na palubě své lodi a daleko na moři. Kdykoliv sestoupil na pevninu, dostal se do nějakých nepříjemností. Věděl, že na moři patří k těm nejlepším námořníkům. Na souši se cítil nesvůj a o nepříjemnosti doslova zakopával. Jenže žádný člověk, který má všech pět pohromadě nezkrříží úmyslně cestu Martinu Connerymu. Masters znal přinejmenším deset historek o mužích, kteří se pokusili na Conneryho vyvrát. Většina z nich byla po smrti a ostatní si netroufli na moře.

Světlovlasý námořník vstal. „Už jsou tady, pane! Kapitán se vrací!“

„Zaplat’ pánbůh!“ prohlásil Masters. Konečně bude moci to obtížné rozhodnutí přesunout na někoho jiného.

Hammond byl podsaditý silný muž, který se i v písku pohyboval snadno a bez námahy. Podíval se na své muže a pak na Kate.

„Pane kapitáne? Tahle mladá žena je Kate Conneryová.“

Hammond byl popuzený. „Nezajímá mě, jak se ta holka jmenuje, Mastersi! Pro mě je to jen kus cenného zboží! A musím dodat, že je to překrásný kousek!“

„Pane, vy jste mně asi nerozuměl. Jmenuje se Kate Conneryová, neteř kapitána Martina Conneryho.“

Rozhostilo se hrobové ticho a pak se Hammond otočil k Ashfordovi. „To má být nějaká past, plukovníku? Souhlasil jsem, že vám dám zbraně za ženy. Pak se ukázalo, že máte jen jedinou ženskou a z té se teď vyklube neteř kapitána Conneryho!“

„Conneryho jsem viděl. Toho chlapa se není proč bát.“

„Tak vy jste Conneryho viděl, co? Starou belu jste viděl. To není člověk, ale ďábel. Položte mu stéblo přes cestu a klidně vás bude pronásledovat až do pekla. Slyšel jste, někdy o Rakvi nebo Mrtvého bedně, plukovníku?“

„To je z nějaké staré námořní odrhovačky, ne?“

„To ano, ale jmenuje se tak taky malý kamenitý ostrůvek bez vody, beze stromů, úplně holý, který leží nedaleko rovníku v strašlivé tropické výhni! Pamatuju si na skupinu mužů, kteří si mysleli, že jsou dost tvrdí na to, aby si s Connerym poradili, a dopadlo to tak, že je nakonec vysadil na Mrtvého bednu a nechal je tam. Řekl jim, že tady velice rychle zjistí, jak jsou opravdu tvrdí, a že se pro ně za nějakou dobu vrátí.“

Jo, vrátil se pro ně, ale moc z nich nezbylo. Co s nimi neudělaly žízeň a hlad, to si udělali sami!

Jindy se ho pokusil jeden člověk podvést a ošidit a najal si na něj profesionálního zabijáka. Vrah neuspěl a Connery se pustil za tím mužem, který velel vlastnímu škuneru. Dohonil ho, prostřílel mu loď, a když se začala potápět, vzal na palubu celou její posádku. Kapitán se pokoušel, zachránit se svými muži, ale Connery ho přikázal zahnat zpátky. Předpokládá se, že kapitán zahyne se svou lodí. Není to krásná tradice? Tak se jí snaž udělat čest! Potom odplul.“

Hammond se obrátil. „Ta moje cesta byla úplně zbytečná, plukovníku Ashforde. Už nikdy se nepokoušejte nabídnout mi obchod se zbraněmi, už mi nikdy nenabízejte žádný obchod. A než přistě unesete nějaké ženské, uděláte dobře, když si, nejdřív zjistíte, co jsou zač!“

Vítr od moře s sebou přinášel pach soli. Ashford stál a zíral na

lod', která mu měla přivést zbraně.

O kousek dál na pobřeží nasedali námořníci do člunů. Další, kteří do té doby hlídkovali kolem dun, se postupně stahovali a přidávali se k nim.

Frank se otočil a vracel se k vozu. Několik dalších, kteří uhodli proč, se vydalo za ním. Ashford se otočil: „Hej, vy tam, nic takového!“

Kate stála tiše a nehybně. Kousek od ní postával kůň a otěže vlekl po zemi. Pomalu se vydala k němu.

„Kate! Co to děláte?“

„Vracím se domů, plukovníku.“

„Takže mě opouštíte i vy?“

„Vždyť já jsem s vámi ve skutečnosti nikdy nebyla, plukovníku. Víte, zdá se mi, že byste si měl najít úplně jiný svět. Na tomhle už jste si všechno vybral.“

Pokračovala v chůzi.

„Kate! Stůjte!“

Několik mužů roztroušených po pláži na cestě k zásobnímu vozu, kde byla whisky, se zastavilo. Kate šla dál. Už jen pár kroků. Ještě deset... „Kate, zatraceně, povídám, stůjte!“

Už došla skoro ke koni. Ještě dva tři kroky, a jak se dostane do sedla...

„Já ji zastavím, plukovníku.“ To byl Frank. Najednou zvedl pušku, práskl výstřel a kůň padl k zemi.

Frank spustil pušku, nahnul se přes zadek vozu dovnitř a vytáhl láhev. Hodil ji nejbližšímu muži a dalšímu muži druhou. Sám si vzal taky jednu a všichni vykročili nazpět ke Kate.

Obrátila se k nim. Nebylo kam utéct.

„Dale,“ řekla nahlas. „Dale, kde jsi?“ Nespouštěla oči z přicházejících mužů, kteří byli nějakých třicet metrů od ní, a přitom zavolala na Ashforda: „Hod'te mi svůj revolver!“

„Cože?“

„Bud' mi ho hod'te, nebo střílejte! Jestli je nezastavíte vy, musím to udělat já!“

Zaváhal, ale pak najednou vytrhl zbraň z pouzdra a hodil jí ji. Šikovně ji zachytila ve vzduchu..

Trojice mužů se nerozhodně zastavila. Stáli mlčky, dívali se na ni a čekali.

„Pojďte,“ ozval se po chvíli jeden z nich. „Nikoho nezastřelí.“

„Kde máte Haydena?“ zeptala se najednou. „A co se stalo s Cutlerem?“

„Pojďte, ta střílet nebude! Dostaneme ji.“

„Tak běž,“ ozval se druhý, ustoupil a vytáhl zátku ze své láhve. „Já pomáhal pohrbít Haydena.“

Napil sa hřbetem ruky si otřel ústa. „Jen se do toho, Franku, pusť. Ty jsi to začal, tak nám ukaž, jak si s ní poradíš!“

Frank vykročil kupředu, ale najednou se zastavil. Potom začal pomalu ustupovat. Ostatní ho rychle následovali.

Kate držela revolver před sebou a nespouštěla z nich oči.

„Už je to v pořádku, Kate,“ byl to Dalův hlas. „Pojď si nasednout a pojedeme odsud.“

Najednou ucítla takovou úlevu, že se jí zatočila hlava. Měla strach, že omdlí. Cítla, jak se pod ní podlamují kolena, ale pak se vzpamatovala a spustila ruku s revolverem. Bez jediného pohledu na Maca nebo Dala došla ke koni, chytila se hrušky sedla, zasunula nohu do třmene a na okamžik zaváhala.

Našli ji. Byla volná. Všechny ostatní ženy byly taky volné. Je po všem... skoro po všem. Vyšvihla se do sedla. Teprve pak se odvážíla zvednout k nim oči. Byli tam. Dal s revolverem a kousek dál Mac s těžkou spencerovkou u boku.

Popojela k Ashfordovi a podala mu revolver. „Děkuju vám alespoň za tohle.“ Obrátila koně. „Kdybych byla na vašem místě, zmizela bych odsud, dokud to jde. Až se opijí, začnou zuřit a vy jste příčinou toho, že jsou tady.“

„Nějak si poradím.“

Dojela k Dalovi a ten se na ni usmál. „Ještě není po všem. Pusť se pomalu k lesu a buď připravená vyrazit tryskem, kdyby se něco stalo. Zdržíme je, než budeš z dostřelu.“

„Chci být s tebou.“

„Jsi se mnou. A teď jed'. Dalo mi hodně práce, než jsem tě našel, a nemám v úmyslu nechat si tě zastřelit.“

Frank se znovu napil. Upřeně pozoroval bratry Travenovy. K čertu! Možná že Ashford by ji nechal odjet, ale on tedy ne! Jen počkejte, pomyslel si. Já už z ní tu nafoukanost vyženu! Než s ní skončím, bude mě prosit!

Přesto čekal a občas upil z láhve. „Tohle ještě není konec!“ ucedil koutkem úst k nejbližšímu muži, který se jmenoval Bolt. „Ani zdaleka ne!“

„Bud' opatrněj. Ti chlapi umějí střílet!“

„Kolik máme koní?“

„Deset, možná dvanáct. A co s plukovníkem?“

„Na toho se klidně vykašli. Ať jde třeba k čertu!“

Ashford stál na bílém písku sám. Cítil se úplně prázdný. Podíval se k zátoce, kde kotvila loď. Právě napínala plachty a zvedala kotvu. Brzy vypluje na moře... všechno je pryč, všechno je ztracené.

Zaslechl skřípot písku, ohlédl se a viděl přicházet Butlera a Cushinga. „Plukovníku? Myslím, že bychom měli co nejdřív odjet. Ransdale na nás čeká s koňmi u toho zeleného dubu. Myslím, že bychom se měli vypravit do Kentucky.“

Kentucky? V Kentucky nikdy ničím nebyl a už taky nikdy nebude. Cítil se jako vymačkaný citron, vyschlý a bez energie. „Nevím, Butlere, já vážně nevím.“

„Pane? Nemáme moc času. Někteří z chlapů vás skutečně nenávidí. Vždyť víte, polovina z nich je schopná všeho. Je to obyčejná chátra, pane.“

„Ale je to naše chátra.“

„Už ne, pane. Pojd'te, musíme pryč. Tady na sebe zbytečně přitahujeme pozornost.“

Butler se podíval k vozům a vykročil na opačnou stranu. Cushing mu šel v patách a Ashford je po kratičkém zaváhání následoval.

Mac Traven poslal Dala a Kate napřed a sám zůstal v sedle a pozoroval pláž před sebou. Když ujeli dvě stě metrů, pobídl koně a rozjel se rychle za nimi, ale jel pootočený, aby měl vozy na pláži na očích.

Na pahorku vzdáleném čtyři sta metrů od vozů se zastavil a znovu přehlédl pobřeží. Tři muži, mezi nimi Ashford, pomalu odcházeli k protilehlému cípu lesa. Skupina ostatních se shromáždila kolem vozů.

„Dale, hrozně chci domů!“

„Jedeme domů, Kate, ale nejdříve se musíme zastavit v Refugiu, abychom vyzvedli ostatní ženy, které doprovodíme k jejich domovům. Kromě toho tam musíme vyřídit ještě jednu záležitost.“

„Jakou záležitost?“ zeptala se nejistě.

„Musíme se vzít, Kate.. Už jednou jsem tě téměř ztratil a podruhé to už nebudu riskovat.“

„Předpokládám, že to je nabídka k sňatku?“

„No, dalo by se to tak říct. Víš, že jsem nikdy nebyl zvláštní řečník a po mém prvním zranění mi zůstalo neohebné koleno. Kdybych náhodou upadl, budu potřebovat někoho, kdo mi pomůže na nohy. Pořád ještě tam mám někde kulku, protože doktor mi řekl, že bych na tom byl hůř, kdyby mi koleno rozřezal, aby ji dostal ven, než když mi ji tam nechá.“

V té chvíli je dohonil Mac. Stále ještě se občas ohlížel, nevěřil, že všechno proběhne tak snadno a že se jim podaří odjet beze střelby. Byla to skutečně sebranka a většina z nich se hned tak něčeho nelekla. Po chvíli zůstal znovu o něco vzadu. Dal a Kate rozmlouvali, a jak se zdálo, okolí příliš nevnímali a Mac chtěl lépe slyšet. zvuky kolem.

Kdyby se je bývalí vojáci rozhodli pronásledovat, rozjeli by se pravděpodobně přímo k Refugiu, zatímco Mac se rozhodl pro delší, ale schůdnější cestu po jižním břehu řeky Poslání, která se nakonec napojovala na hlavní cestu do Refugia.

V Refugiu se taky nesmí příliš zdržovat, ale co nejrychleji odjet do Victorie.

Den byl jasný a slunečný. Z pahorků stále ještě občas zahlédli modrozelenou hladinu zátoky Poslání a loď, která se blížila k průlivu do Arkansaské zátoky. Mac si sundal klobouk a šátkem osušil čelo. Začínal pociťovat skleslost a únavu, které se dostavovaly po každé větší akci, a věděl, že je to příliš brzo.

Domů! Teď se konečně mohou klidně vrátit domů, opravit ohrady, střechu stájí a okna a dveře v domě. Nic jiného si tak nepřál, jako vrátit se ke každodenní jednoduché práci.

Těšil se na to, jak bude objíždět pastviny, chytat a značkovat dobytek, kterého si celou válku nikdo ani nevšímal.

Znovu se ohlédl, nic.

Proč se cítí tak nejistě? Všechno se zdálo v pořádku, ale vtíravý pocit nebezpečí ho neopouštěl.

Prach... cítil ve vzduchu prach! Vykřikl: „Dale! Někdo se blíží! Dávej pozor!“

Blížila se skupina asi dvaceti jezdců a zahlédl mezi nimi asi sedm nebo osm Indiánů. Zpomalili. Mac vyjel o kus dopředu a spencerovku měl položenou před sebou napříč přes sedlo.

V čele skupiny jel vysoký štíhlý člověk v mexickém sombreru a několik velmi schopně vyhlížejících bělochů a Mexičanů.

Štíhlý muž smekl klobouk a uklonil se. „Kate? Jsi v pořádku? Předpokládám, že tohle jsou bratři Travenové?“

„Uhodl jste,“ přikývl Dal. „A vy jste kdo?“

Muž se usmál. „Jmenuji se Martin Connery. Občas mi také říkají kapitán Connery.“ Podíval se na Kate. „Takže jsi opravdu v pořádku? A ostatní ženy? Co ty?“

„Už je po všem, strýčku. Ženy odjely s Jessem a Jackem Travenem do Refugia. My jedeme za nimi. Mohu vás představit? Tohle je Dal Traven a to je můj strýc Martin Connery. Budeme se s Dalem brát, strýčku.“ Pak se pootočila v sedle. „To je major Mac Traven.“

„Potěšení na mé straně. Přijeli jsme se podívat, jestli je všechno v pořádku, a také, jak bych vám to řekl, hm, my Texasané rádi udržujeme pláže v čistotě. Tak jsme si řekli, že bychom si zajeli k moři a podívali se, jestli tam náhodou nezbylo nějaké smetí, které by potřebovalo zamést. Víte sami, jaká veteš se občas na plážích najde.“

„Nějaká ta veteš,“ usmál se Dal, „se teď pustila do whisky, kterou našla v zásobovacím voze. Pokud se nepletu, Ashford s malým doprovodem odjel.“

„No, my se tam zajedeme podívat a uvidíme, co říkáte?“ Connery pozvedl klobouk, usmál se a pobídl koně. „Hasta la vista!“

18. kapitola

Když vjeli do Refugia, první, koho uviděli, byl Šťastný Jack, který jim vyrazil naproti přes náměstí. Spokojeně se usmíval. „Macu! Dale! Jsem fakt rád, že vás konečně vidím! Už jsem si skoro říkal, že jste jim tam padli do drápů, a chystal se tam rozjet a zachránit, co z vás zbylo!“

Natáhl ruku ke Kate. „A vás vidím ještě radši, madam. Řekl bych, že už je to za náma, ale podle toho, co mi vyprávěly ty ostatní dámy, tak nebejt vás, asi by se z toho nedostaly.“

Mac se rozhlédl po náměstí. Pozorovalo je několik lidí, ale tohle byli slušní lidé. Nechtěl na ně přivolat nepříjemnosti. „Už jste si odpočinuli? Můžete se vydat na cestu?“

„Už se nemůžou dočkat, ale co vy, lidičky? Vy už musíte bejt v sedle aspoň noc a den!“

„To ještě vydržíme. Rád bych do Victorie.“

Dal se pokusil protestovat. „Víš, Kate a já, no, my jsme si mysleli, že....“

„Můžete se vzít stejně dobře ve Victorii jako tady, třeba to bude ještě lepší. Žije tam dost Němců a ti si na svatby a takové slavnosti potrpí. Hlavně abychom odsud byli co nejdřív.“

Když se Kate odešla přivítat s ostatními, obrátil se Dal k bratrovi. „Macu? Co tě žere? Vždyť už je po všem. Tamti už se nikdy nedají dohromady, a až s nimi Connery skončí, nezbude z nich ani tolik, aby sis to nacpal do fajfky.“

„Možná. Ale stejně trvám na tom, abychom odsud odjeli hned a byli od nich co nejdál. Někteří z nich jistě ujeli včas, a kdoví co všechno může ještě Ashforda napadnout.“

Uvázal koně k břevnu a vešel do hotelu. V Jesseho pokoji se vykoupal, oholil a nakonec si přistříhl knír. Vešel Šťastný Jack s čistými šaty. „Našel jsem otevřenej kšeft. Budeš jako ze škatulky.“ Na okamžik se odmlčel a pak se zeptal: „Vážně chceš vyrazit ještě dneska večer?“

„Ne,“ Mac zaváhal. „Asi ne. Všichni bychom si potřebovali trochu odpočinout. A upřímně řečeno, nechtěl bych být se všemi těmi děvčaty v noci na cestě. Zamluv pro nás s Dalem pokoj, Jacku, a alespoň dneska v noci se pořádně vyspíme.“

„Kde jsou děvčata?“ zeptal se Dal.

„V jednom domě na hlavní ulici kousek odtud. Je s nima paní Athertonová a já na ně taky občas kouknu.“

„To bych se vsadil!“ prohlásil suše Dal. „Ty na nich můžeš nechat oči od chvíle, kdy jsi poprvé uviděl paní Athertonovou.“

„Někdo na ně přece musí dohlédnout,“ odporoval mu napůl rozpačitě a napůl uraženě Jack. „A vůbec, vždyť je to vdova, sám jsi mi to říkal, ne?“

Bylo to příjemné malé městečko, lidé se drželi své práce a jen málokteří z nich se nepříliš zvědavě zajímali o to, co se stalo několik kilometrů odsud. Mac si vyčistil a znovu nabíl zbraně, zkontroloval trubice v urychlovači střelby a natáhl se na postel.

„Vy si, mládenci, odpočiňte,“ prohlásil Jack. „My s Jessem se dneska v noci o všechno postaráme. Kromě toho jsem měl malou řeč se šerifem a slíbil mi, že postaví další hlídku navíc, jen tak, pro všechny případy. V městečku žijou samí slušní lidi a je tady klid.“

V malém hotelu bylo ticho. Občas někdo přešel po dřevěném chodníku venku a jakoby z dálky zaznívaly tlumené hlasy z několika obsazených pokojů. Přes veškerou únavu nemohl Mac kupodivu usnout. Už čtyři roky byl zvyklý spát jen napůl a připravený při sebemenším náznaku nebezpečí vyskočit.

„Čtyři roky?“ Zabručel najednou nahlas. „Vždyť už je to skoro devět let, když počítám Texaský sbor, ale tam se člověk přece jen občas slušně vyspal.“

Šťastný Jack se zhoupal v židli na verandě domku, ve kterém spaly osvobozené ženy, opřel se opěradlem o zeď a vytáhl doutník. Plamínek zapálené sirky na okamžik vykrojil ze tmy jeho tvář zbrázděnou větrem a slunečním žářem, očima živýma jako oči chlapce a současně plnýma moudrosti let. Jack přeletěl pohledem čtverec náměstí, ale nic se nedělo. V tomhle městečku se chodilo spát se slepicemi, jen kolem saloonu bylo trochu živěji, ale i tam bylo dnes v noci ticho. Zbývalo několik vytrvalých pijanů a čtveřice nadšených hráčů pokeru, ale Jack nijak netoužil se k nim připojit.

„Musím ti říct jedno,“ obrátil se k Jessemu, „něco na tom je, jen tak v klidu sedět, nic nedělat a koukat na svět.“

„Ále, Jacku!“ protestoval Jesse. „Vždyť ty ani nevíš, jaké to je!“

„Člověk by měl vyzkoušet všechno.“ Jack změnil téma hovoru.

„Mac říkal, že během války lidi na východě vybili skoro všechen dobytek a teď mají nedostatek masa. Tak jsem si říkal, že bych zkusil sebrat stádo, tak tisíc hlav, a s malou partou bysme ho mohli dohnat na jih.“

„Jak se chceš dostat přes Mississippi?“

„Přeplovat, jak jinak? K čertu, Jesse, někteří z těch dlouhorohejch by byli schopní přeplovat i Atlantické oceán, kdyby věděli, že na druhém břehu najdou dobrou trávu.“

„Kdybyste se ty nebo Mac k něčemu takovému rozhodli, počítejte se mnou. Jenom chci upozornit na jednu věc. Přes takovou řeku já nepoplavu. To nechám na vás a dobytku. Já jedu na druhý břeh lodí.“

Světla městečka jedno po druhém zhasínala, náměstí ztichlo, prach se usadil a prkna chodníků vysušená sluncem se pomalu usadila a přestala praskat. Ulicí přeběhl osamělý pes, který se odněkud vracel domů, a u vodního žlabu se krčila kočka, trpělivě čekající na svou myš. Ty se v noci ke žlabu stahovaly, aby se napily nebo si našly zbytky jídla, které tam občas odhazovali kolemjdoucí.

Vítr ševalil v listí a Šťastnému Jackovi začala klesat víčka. Odněkud přiběhl opuštěný pes, ucítil Jacka, přiběhl k němu a začal čenichat kolem.

„No jo, hochu, jen si tady klidně sedni. Ty nemáš kam jít, jen se tak potuluješ, co? Tak si sedni a budeme hlídat spolu.“

Poškrabal psa za ušima, pes si lehl a pozoroval kočku. Dnes už jednu kočku honil a dvakrát by bylo zbytečně moc. O kočičkách věděl svoje.

Ze dveří saloonu vyšel barman a vychrstl na ulici škopek vody. Pohledem zabloudil na místo, kde seděl Šťastný Jack. Zažil, v životě tolik věcí, že ho už skoro nic nemohlo překvapit. Kolik lidí viděl přicházet a zase jít – dřevorubce, železniční dělníky, pohaněče dobytka se stády, kovboje, námořníky, říční krysy. Ke každé vrásce na tváři Šťastného Jacka by se našel na barmanově tváři protějšek. Roky totiž po značily obě ty tváře stejně – zkušenostmi, smíchem, smutkem, slzami, vztekem a z toho všeho nakonec zůstala jen nekonečná vševědoucí trpělivost.

Byl by rád přešel náměstí a sedl si vedle Jacka, ani ne tak aby si s ním popovídal, ale jen tak, zatoužil si s ním sednout a podělit se o

tu noc a minulé roky. Oba tím prošli, i když ne spolu. Barman si pamatoval, jaké to kdysi bylo v Bowery a Charlestonu, v Mobile a New Orleansu, znal Cincinnati, Luisville, St. Louis a dokonce Frisco. Vrátil se dovnitř, odvázal si zástěru, sfoukl poslední lampu a potmě přešel bar ke dveřím do svého malého pokojíku za výčepem.

Občas se ho lidé ptali, proč se neoženil, ale on ženatý byl, dokonce dvakrát a všechno, co jeho dvě ženy dokázaly, bylo utrácet peníze, které vydělal, a stěžovat si na to, že je pořád v práci, a na to si klidně stačil sám. Byla to otázka jeho vnitřní pýchy, že vždycky naléval poctivou míru a neokrádal opilce. Rád si popovídal, ale jen s několika vybranými lidmi a nikdy nehrál hazardní hry. Na to je pozoroval zpoza barového pultu moc dlouho a znal příliš mnoho falešných hráčů a podobných existencí. Stačil si našetřit trochu peněz na stará kolena, ale všechny ty peníze byly poctivě uspořené a to bylo přesně to, co chtěl. Jmenoval se George Hall a říkali mu Jersey George. Měl bratra jménem Sam, kterého už léta neviděl, a doufal, že už do smrti neuvidí.

Když doutník skoro dohořel, otevřel Jack oči, hodil nedopalek na zem a pečlivě ho zadusil podpatkem. S ohněm člověk nikdy nemůže být dost opatrný. Tahle městečka byla postavena většinou ze dřeva a stačilo, abyste k nim na jedné straně přistrčili sirku, a v tu ránu byla v jednom plameni. Po celé ulici stály v pravidelných odstupech sudy s vodou pro případ ohně. Za jedním z těch sudů se na druhé straně náměstí krčil člověk. Starý pes zvedl uši a zavětral.

„Jo, taky ho vidím, kámo. Jen klidně sed', necháme ho, aby si tady trochu čenichal. Nemělo by smysl ho zastřelit, akorát bys je vzbudili, všechny ty poctivý lidičky.“

Pes se uklidnil a položil čenich zase na přední tlapy. Oči však nespouštěl z temného stínu za sudem s vodou.

Jack chvilkami podřimoval, ale i tak zachytil pohyb, když se muž plížil pryč, a pak zaslechl odněkud z konce městečka tlumený zvuk koňských kopyt.

„Pitomec,“ odplivl si. „Vsadil bych se, že když odjížděl, slyšela ho polovina lidí v městečku. Tak pozdě v noci nikdo nežene koně tryskem, pokud nemá něco za lubem.“

Barman ležel na zádech doma v posteli a ten zvuk samozřejmě

zaslechl také. Věděl, že chlap, který žene v noci koně z města tryskem bez vážného důvodu, se už v životě moc nenaučí. Nebude na to mít čas, protože se toho nedožije. Když udělá takovou chybu, udělá i další.

Jezdec dorazil k ohni u potoka Poslání. „Všude je klid,“ oznámil svým společníkům. „Nikde nikdo, akorát jeden Traven. Ten dědek. Sedí na verandě a spí.“

„Ten určitě nespí,“ odporoval mu Bolt. „Je to jeden z těch starejch indiánobijců.“

„Počkáme si na ně na cestě,“ vmísil se do hovoru Frank. „Bucku, mám pocit, že ty jsi dobrej s provazem, co? Myslíš, že bys mohl jednoho z nich sejmout z koně tak, aby nevykřikl? Jo, ale musel by to bejt ten poslední v řadě.“

„No, jednoduchý to není, ale řekl bych, že bych to dokázal.“

Muž, který do té doby spal u ohně, se najednou posadil a zmateně se rozhlížel kolem. „Kde jsou ostatní? Ještě nedorazili?“

Zavládlo těžké ticho a muž se znovu poplašeně rozhlédl. „Slyšíte? Kde jsou ostatní?“

„Ti už nepřijedou, Robe. Zmizeli jsme akorát včas.“

„O čem to mluvíš?“

„Vzpomínáš na chlápka, co o něm vykládala ta holka? Na Conneryho? Říkali o něm, že byl pirát. Vypadalo to, že se mu nelíbilo, když někdo obtěžuje jeho neteř, takže sebral na ranči pár lidí, vydal se na pláž a tam, co vím, narazil na mládence, kteří se pořád ještě motali kolem vozů.“

Rob se na něj nechápavě díval. „No a?“

„Pověsil je. Všechny čtyři. Dva z nich na nejbližší silnější strom a další dva na voje vozů, které dal odšroubovat a zarazit do písku.“

Rob se rychle podíval z jednoho na druhého a čekal, že je to nějaký obhroublý žert. Nikdo se nesmál. Nakonec se roztřeseným hlasem zeptal: „Jen tak?“

„Přesně tak, jako to říkali chlapi z posádky té lodi. Prostě zbytečně neplýtvá časem.“

„Já taky ne,“ dodával Frank. „Přepadneme tu partu na cestě. Budou tam tři čtyři chlapi a nás je devět.“

Všichni mlčeli, takže dodal: „Dostanem nejen všechny ty ženský, ale i zbraně Travenů, koně a peníze, který určitě vezou s sebou. Pak se prostě pustíme na západ. Mám v okolí Neuces

bratrance, kterej vydělává balíky na krádežích dobytka po obou stranách hranic. Můžeme se přidat k němu nebo si založit vlastní partu.“

Zatím byl v městečku klid. Jesse se vynořil za rohem domku. „Je čas na střídání stráží. Běž a polož si na chvíli tu svou ustaranou šedou hlavu.“

Šťastný Jack se protáhl. „Potuloval se tady nějaký chlápek a prohlížel si nás a byl při tom schovanej támhle za tím sudem. Neřekl bych, že se chtěl pokusit o něco víc, ale ti chlapi nemají za mák rozumu, takže jeden nikdy neví. Měj oči otevřené.“

Ráno nebe pokrývala nízká šedá mračna a od moře vál slabý vítr. Než slunce vystoupilo o něco výš na oblohu, byla už celá skupina na cestě a Dal jel v čele. Když se chystali nasedat, vrátila se paní Athertonová do hotelu. Starší muž, kterému hotel patřil, stál za přepážkou a vyhlížel oknem. „Jmenuju se Athertonová,“ přistoupila k přepážce. „Teď u sebe nemám žádné peníze, ale mám malý ranč nedaleko Trinity. Ráda bych si koupila revolver.“

Stařík si ji zamyšleně změřil chladným pohledem. „Já mám dojem, že se s takovou ochranou nemáte co bát.“ Kývl bradou k oknu.

„Máte pravdu, jsou opravdu dobří, ale člověk nikdy neví, co se může stát. Když budu mít zbraň, může to znamenat velký rozdíl.“

„Umíte s tím zacházet?“

„Umím. Otec kdysi jezdil s Ripem Fordem a Jackem Haysem. Naučil mě střílet.“

„No, víc mi říkat nemusíte.“ Sáhl pod pult. „Mám tady bouchačku jednoho falešného hráče. Říkají tomu deringer, tenhle je jen dvouranný. Abyste trefila, musíte být k cíli hodně blízko, ale myslím si, že když už budete muset střílet, bude to v takové situaci. Zaplatit mi můžete, až se, vám to bude hodit.“

„Děkuji vám, pane.“

Dal vyrazil svižným tempem, které udržoval prvního půl kilometru, ale pak zvolnil, ohlédl se a počkal, až se řada jezdců uspořádá.

Dojela ho Kate. „Něco ti dělá starosti,“ podívala se na něj. „Vypadáš nervózně.“

„Podívej, nebudu spokojený, dokud všichni nebudete doma pod

vlastní střechou. I ti zbylí grázlové nám ještě můžou způsobit spoustu nepříjemností.

Většina z nich už je sice bůhví kde, ale nevíme například, co se stalo s Ashfordem. Odjel se dvěma nebo třemi společníky, ale teď z něj bude zatrpklý člověk. Všechny plány se mu zhroutily a můžeme za to my.

Zbytek jeho skupiny se rozprchl po okolí, žádný z nich nebude moc daleko a jeden je horší než druhý. Stačí, aby nás zahlédli, a budou si chtít vyrovnat účty. Takže dávej pozor. Může se stát cokoliv, ale jestli něco podniknou, bude to teď, mezi Refugiem a Victorií!“

„Jak je daleko do Victorie?“

„No, řekl bych, že hrubým odhadem tak pětasedesát kilometrů, ale my se tam dostanem, děj se co děj.“

Kate se otočila v sedle a podívala se na dlouhou řadu žen za sebou, na jejímž konci jeli Jesse, Jack a jako poslední Mac Traven.

Pocítila náhlý záchvěv strachu. Cítila to... věděla, že jsou blízko. A zítra měl být její svatební den.

19. kapitola

Byla to překrásná, mírně zvlněná krajina. Tu a tam křižovali malé potůčky s břehy porostlými obrovskými duby a pecany a kolem rostly roztroušené mesquity a huisachie, na kterých ještě byly zbytky zlatých květů. V trávě se bělaly roztroušené sedmikrásky a občas vytvářely celou plochu podobnou sněhové návěji, ve které tu a tam zasvítíl modrý kakost.

Mac se obrátil v sedle a pozorně prohlížel cestu za nimi, pak prohlédl krajinu po obou stranách. cesty a očima se zastavil u všeho neobvyklého.

Byl unavený. Zdálo se mu, že je v posledních dnech unavený neustále, a navíc začalo připalovat slunce. Pobídl koně dopředu a snažil se popohnat jezdce před sebou, aby se rozestupy mezi koňmi v dlouhé nepravidelné řadě co nejvíce zmenšily.

Znovu se ohlédl. Zdálo se, že okolní krajina je otevřená tak, že by se v ní neukryl ani osamocený člověk, natož celá skupina, ale byl příliš zkušený voják, než aby tomu klamu podlehl.

Dal byl přinejmenším šest set metrů daleko a to bylo moc. „Jesse!“ zavolal na mladšího bratra, „musíme zmenšit mezery!“

Jesse si povídal s Dulcií a na důkaz, že slyší, sice jen zvedl ruku, ale vzápětí popohnal koně a začal jezdkyně před sebou pobízet kupředu. Rozestupy mezi jezdci se pomalu zmenšovaly, až se celá řada zkrátila na vzdálenost tří set metrů a ještě se zkracovala.

Dal v čele vyjel na nedaleký pahorek, postavil se ve třmenech a rozhlížel se kolem. To by dělat neměl, stává se z něj dokonalý terč, pomyslel si Mac mimochodem.

Pokračovali v cestě. Kus před nimi zahlédl Mac cíp lesa, který se táhl až k cestě. To je místo, na které si musí dávat pozor. Rychle opustil řadu, vyjel daleko stranou a přiblížil se k lesu. Vytáhl dalekohled a pečlivě si výběžek prohlížel... nic.

Ty stromy, ani okolní krajina, která teď nabyla na divokosti, se mu nelíbily. Nic se nestalo a výběžkem lesa už projela skoro celá řada. Projel rychle po jeho bližším okraji, ale na žádnou stopu nenarazil.

Pevně sevřel víčka a znovu oči otevřel. Klidná jízda a teplý den ho uspávaly.

Ten Martin Connery, to byl člověk! Kdyby je byl s několika svými muži, zvláště s tím Fraconim, doprovodil, cítil by se Mac mnohem lépe.

Řada se začala znovu pomalu natahovat a Mac pobízel poslední jezdce a jezdce kupředu. Začal být nervózní. Cožpak si k sakru neuvědomují to nebezpečí? Člověk by si myslel, že po tom, co zažili, budou mnohem opatrnější.

Vyjel na terénní vlnu, a když sjížděl z jejího vrcholku, ohlédl se.

Otíral si zpocené ruce o předeek blůzy, spencerovku si při tom přesouval z pravé ruky do levé.

Kůň šel v té chvíli skoro krokem. Když přehmatával na pušce, měl na zlomek vteřiny pocit, že vpravo vpředu zahlédl nějaký pohyb. Vypadalo to jako záblesk světla na hlavní pušky. Možná, ale teď, tam nic nebylo.

Mac se rychle rozhlédl kolem... nic. Opravdu něco viděl, nebo to byla jen hra světla v listí? Byl strašlivě unavený a...

Smyčka přiletěla odnikud, a než se stačil vzpamatovat, svezla se mu přes ramena. Provaz ho vyrval ze sedla a poplašené zvíře skočilo kupředu a dalo se na útěk.

Se zaduněním dopadl do prachu a někde za sebou zaslechl skřípot podrážek na kamení. Když něco chytíte do smyčky, musíte to taky svázat. To si uvědomil ve zlomku vteřiny a převrátil se na záda. Pušku udržel v ruce, a když se nad ním sehnul neznámý muž, vrazil mu její hlaveň do břicha a zmáčkl kohoutek. Těsně před tím, než puška spustila, zahlédl v očích svého protivníka užaslý pohled plný hrůzy. Ve chvíli, kdy se mu hlaveň pušky zabořila do břicha, pochopil, že zemře.

Výstřel odhodil Macova protivníka dozadu, Mac vyskočil na nohy a rychle se zbavoval smyčky, dřív než se provazu zmocní někdo jiný.

Provaz padl na zem a Mac se ohlédl na muže ležícího na zemi. Umíral a nebylo mu pomoci. Těžká kulka ráže .52 vykonala své.

Vyběhl na nedaleký pahorek a uviděl řadu žen, která se volně pohybovala napříč planinou. Právě na ni zaútočila skupina několika mužů, a protože ho předtím vyřadili z boje, bylo překvapení přepadených dokonalé.

Jesse začal střílet. Dal se otočil a dívky se stáhly do chumlu kolem Kate a paní Athertonové.

Mac zaklekl na jedno koleno. Spencerovka byla přesná na dvě stě metrů, ale útočníci byli rozhodně o něco dál. Mac pečlivě zamířil, pomalu vydechl a stiskl spoušť.

Jeden z jezdců sebou trhl v sedle, ale pokračoval v jízdě. Pomalu a klidně Mac vystřelil znovu a znovu. Čtyřikrát. Jeden muž sice padl, ale Mac dvakrát úplně minul!

Muž na červeném koni se rozjel přímo k dívkám a Mac znovu vystřelil. Bylo vidět, že škrábl koně, protože zvíře se vzepjalo a vrhlo stranou, přičemž shodilo jezdce na zem.

Bojující se od něj vzdalovali. Mac se rychle rozhlédl. Kde byl jeho kůň? Kde byl kůň toho mrtvého? Nezahlédl ani jednoho a pustil se do běhu.

Ted' měl všechno před sebou jako na dlani. Z nějakého dolíku kus před ním se zvedl muž s revolverem v ruce... Byl to Šťastný Jack, a když se k němu rozjel jeden z jezdců, zamířil na něj a vystřelil.

Jezdec se vztyčil ve třmenech, spadl s koně, a dopadl na zem kousek od Jacka, který do něj vpálil další výstřel. Jack byl patrně raněný, protože silně napadal na jednu nohu, ale přesto se dobelhal k mrtvému a sebral mu pušku. Potom se vrátil do relativního bezpečí svého úkrytu. Boj se pomalu přenesl přes vrcholek nejbližší terénní vlny a zmizel Macovi ze zorného pole. Mac se rozběhl k Jackovi. Stařík měl jednu nohavici prosáklou krví.

„Já jsem v pořádku! Tady se o sebe klidně postarám. Pusť se za nima, Macu!“

Nedaleko na svahu se objevil kůň. Mac se vydal k němu a tiše na něj volal. S údivem zjistil, že je to jeho vlastní zvíře. Kůň váhal, obracel k němu hlavu, ale nepohnul se z místa. Mac se k němu pomalu krok za krokem blížil a kůň začal ustupovat. Mac pokračoval a uklidňujícím hlasem ho chlácholil. To zvíře neměl dlouho, a i když se snažil ze všech sil, zneklidnělo a stále se odmítalo dát chytit.

Nakonec to Mac vzdal, vyběhl na vrcholek stoupání a klesl na jedno koleno, aby prohlédl bojiště. Dívky se soustředily do těsné skupiny, ale nemohl poznat, jestli mezi nimi byla i Kate! Rozběhl se kupředu, pušku v obou rukou před sebou, připraven okamžitě vystřelit.

Dala na Bonnie Princovi poznal okamžitě. Viděl, jak bratr

zaútočil na nějakého jezdce, jak oba protivníci vystřelili, a s úlevou pozoroval, že Dal zůstal v sedle. Druhý jezdec ujel ještě padesát metrů a pak spadl s koně.

Dal si vybral dalšího protivníka, namířil na něj, vteřinu ho sledoval hlavní a vystřelil. Muž vyletěl ze sedla, jako by ho srazila obří pěst. Jeho kůň pádil nahoru k Macovi, a když se přiblížil, Mac se vyšvihl do sedla a stočil zvíře nazpět k bojujícím.

Za ním se rozběhl Macův kůň a třmeny se mu v běhu houpaly kolem boků.

Útok byl odražen. Několik jezdců prchalo k lesu a Mac za nimi poslal jeden výstřel, přitáhl koni otěže, zastavil a znovu nabil pušku. Sjel dolů ke skupince dívek a viděl, jak se Dal blíží z druhé strany. Zasunul pušku do pouzdra u sedla a rozhlédl se kolem.

Objevil se Jesse, který šel pěšky a kulhal. „Přišel jsem o koně,“ stěžoval si, „a byl to skvělý kůň!“

Mac se obrátil a popojel ke svému koni, který vyčkávavě stál opodál. Zvíře bylo mnohem klidnější, když se k němu přibližoval jezdec, než kdyby to byl pší. Chytil ho za uzdu a přivedl Jessemu. Pak seskočil ze sedla.

„Vezmi si tohohle, já si nechám toho svého.“ Oba nasedli. „Jesse, chyt' nějakého volného koně a zajed' s ním pro Jacka. Je támhle za kopečkem.“

Celá skupina se pomalu dávala dohromady. Jesse se narazil, když pod ním padl kůň, ale kromě ošklivé zhmožděnin se mu nic nestalo. Šťastný Jack utrpěl hladký průstřel nohy. Dal ani Mac nebyli zraněni vůbec.

Gretchen škrábla kulka na rameni. Ostatní ženy byly sice vystrašené, ale nezraněné.

Když vjeli do Victorie, byla skoro tma. Svítalo jen pár světel a jedno z nich v zařízení, které se pyšně nazývalo Železniční hotel.

Ztuhlý Mac sesedl a vešel do haly. Za přepážkou stál úředník s rukávy staženými gumičkami a se zeleným stínítkem na očích.

„Kdybyste měl čtyři pět volných pokojů, hrozně byste nám pomohl.“

„No, lůžka bychom měli, ale obávám se, že to není to pravé místo pro mladé dámy. Víte, tady je jen jediná obrovská místnost, rozdělená zástěnami z bílé bavlny. Žádné dřevěné přepážky. Někteří z chlapů mluví strašně sprostě.“

„My si ty pokoje vezmem. O to, jak se bude mluvit, se už postarám.“

Úředník se na Maca podíval. „Dobrá, pane,“ přikývl. „Kolik jich chcete?“

„Potřebujem jedenáct lůžek. Jestli byste měl ty prostory po dvou, bylo by to dokonalé.“

Když jim úředník ukázal jejich místa, obrátil se Mac k Dalovi. „Uložíme děvčata mezi nás. Dale, ty s Jessem si vezmete poslední pokoj v řadě a my s Jackem hned ten první.“

Zatímco se dívky pomalu rozcházely do určených prostor, ozval se najednou Mac hlasem, který kdysi používal na cvičišti.

„Teď mě všichni chvilku poslouvejte! Máme tady několik unavených mladých dam. Jedna z nich je moje sestra. Další je nastávající žena mého bratra. Předpokládám, že jsou tady sami gentlemani!

V tom případě se všichni v klidu uloží a rozhovory a komentáře si nechají na zítřek. Jestli se někdo za gentlemana nepovažuje a bude dělat hluk, postarám se o něj osobně!“

Rozhostilo se ticho. Pak se ozval jakýsi hlas: „Jen je klidně uložte, pane. Budeme zticha. Díky za upozornění! Mezi náma není jedinej chlap, kterej by použil před dámou sprostý slovo!“ Tentýž hlas pak tišeji dodal: „Tak, mládenci, a teď držte zobák.“

Rozhostilo se dlouhé ticho a pak se ozval polohlasem jiný muž. „Dobrá, Joe! My jsme tě slyšeli! Slyšeli jsme taky toho gentlasa, kterej dámy doprovází, takže budem zticha. Ale ty žádná dáma nejsi, takže počítej s tím, že zejtra ráno, až se sejdem venku, tě proklejem všichni najednou!“

Byly tři hodiny ráno a městečko bylo temné a tiché. Muž, který tiše sesedl s koně nedaleko hotelu a koně uvázal mimo dohled k břevnu v uličce za rohem, zůstal chvilku stát a naslouchal. Pak opatrně vystoupil na dřevěný chodník a nahlížel okny do hotelu.

Nad přepážkou v hale svítilo světlo, ale nikdo tam nebyl. Muž si stáhl boty, poutky na vnitřní straně holení protáhl řemínek z nevydělané kůže a boty si pověsil kolem krku. Pak se přikradl ke dveřím.

Frank se pevně rozhodl. Všechny ty Ashfordovy plány, ze kterých chtěl Frank vytěžit co nejvíc pro sebe, se zbouraly. Je po

všem, ale jednu věc ještě udělá. Zabije Maca Travena.

Hala byla prázdná, na stole ležely nějaké staré noviny a kolem stálo několik židlí. Za přepážkou byly otevřené dveře a na pultě zvonek, který by přivolal úředníka, ale bylo by to zbytečné, protože hotel byl plně obsazen.

Frank přešel do velké místnosti, kde se ze všech stran ozývalo oddechování mnoha lidí. Na prahu se na okamžik zastavil, protože ho všechny ty bílé látkové přepážky zmátly. Pak si ale uvědomil, že to celý jeho záměr zjednodušuje. Škvírami mezi závěsy mohl nahlédnout kamkoliv, venku svítil měsíc v úplňku a mohutný knír Maca Travena si nemohl splést.

Revolver, nebo nůž?

Pokud to půjde, tak raději nůž. Když ne, tak kulku. Ve zmatku, který pak nastane, se mu jistě podaří snadno zmizet.

Frank byl mohutný, ale pohyboval se jako kočka. Tady je Traven – hned v tom prvním prostoru na kraji, kde to bude nejsnadnější. Vedle něj spaly na nízkých polních lůžkách dvě ženy.

Ti mizerní Travenové! Nikdy je neměl rád. Jak je nenáviděl, když tak jezdili kolem na svých pěstovaných koních a tvářili se jako bůhvíco! Vždyť si ho nevšimli ani tolik, aby ho poznali! A při tom, než se přidal k Ashfordovi, vedl guerilový oddíl, který podnikal nájezdy do Texasu. Ne, nevedl je. Spíš by se dalo říct, že je provázek, ale mohl je vést, kdyby chtěl, a líp než ten, který jim velel!

Pomáhal ukrást větší část Travenova dobytka i koní. Nakonec jim ukradl i Ranche Babyho, koně, kterého si cenili ze všech nejvíc. Udělal to všechno promyšleně a úmyslně a byl to právě Ranch Baby, uvázaný za rohem, který ho měl odnést do bezpečí, až Maca Travena zabije.

Pomalou odhrnoval látku, aby se dostal dovnitř, ale zmátl ho dvojité přehoz a najednou se ocitl ve vedlejším prostoru, kde na jednom lůžku spala Dulcie a na druhém paní Athertonová. Vstoupil sice úplně tiše, ale pod nohou mu zapraskalo prkno v podlaze a paní Athertonová otevřela oči. Probudila se okamžitě a spatřila muže, který v jedné ruce svíral nůž a v druhé revolver. Ona měla vedle sebe pod příkrývkou svůj deringer.

Sledovala ho očima a pomalu vyťahovala ruku zpod příkrývky. Zbraň držela tak, že za okrajem lůžka nebyla vidět, a palec měla na

úderníku.

Vetřelec nehlučně zápasil s přehozem. Chystal se vstoupit do prostoru, kde spal Mac Traven, a jistě ho chtěl zabít.

„Majore Traven! Pozor!“

Muž se otočil, vykročil k ní a ona vystřelila. Muž vyskočil a slepě vběhl do závěsu. Zmítal se mezi zuřivou touhou zabít muže, kterého nenáviděl, a nutností zachránit se útekem. Najednou s divokou kletbou strhl závěs a rozběhl se ke dveřím.

Mac, který se probudil výkřikem, vyskočil z lůžka se zbraní v ruce. Uviděl vetřelce a vrhl se za ním. Vyděšený úředník vyběhl ze svého malého pokoje právě včas, aby zahlédl mohutného muže v ponožkách, jak probíhá dveřmi ven. Mac mu běžel v patách a muž se najednou s revolverem v ruce otočil. „Čert aby tě vzal, Traven!“ Ústí zbraně se pozvedlo, Mac Traven se bleskově natočil ke svému protivníkovi pravým bokem a oba výstřely zazněly téměř současně.

Mac viděl, jak náraz kulky mužem otřásl, a vzápětí vystřelil znovu. S pozvednutou zbraní k němu došel a pozoroval, jak muž pomalu klesá na kolena. Byl to ten, který se jmenoval Frank. Ten, se kterým se poprvé setkal právě na ulici tohoto městečka. Jeden z Ashfordových lidí.

Frank klečel na kolenou a tvář se mu křivila nenávistí. „Čert aby tě vzal!“ zamumlal znovu. „Tentokrát jsi měl štěstí! Kdyby nebylo té ženské...!“

Mac Traven čekal, revolver připravený.

Muž se pokusil vstát, ale pak se zřítil střemhlav na dřevěný chodník a hlava mu zaduněla na prknech. Prsty se pomalu otevřely a zbraň z nich vyklouzla do prachu.

V okolních domech se začala rozsvěcovat světla. Lidé se budou vyptávat, přehánět a hlavně si přát, aby ti cizinci, kteří s sebou přinesli násilí, odjeli z jejich městečka co nejdřív. Okolní kraj byl už dlouho klidný a bezpečný, vlastně celou dobu od Velké nákazy a to už bylo mnoho let.

Mac se vrátil dovnitř, podíval se na stržený závěs a obrátil se k paní Athertonové.

„Děkuju vám, paní,“ řekl a poprvé za všechny ty dny se beze strachu a upřímně usmál.

Louis L'Amour
ŠEDÍ JEZDCI

Z amerického originálu
THE SHADOW RIDERS,
vydaného nakladatelstvím Bantam Books
v New Yorku,
přeložil Jan Kantůrek.
Foto na zadní straně obálky:
Gene Trindl Photography.
Graficky upravil Martin Zhouf.
Vydalo nakladatelství TALPRESS
jako svou 50. publikaci.
Sazba: SF SOFT.
Vytiskly Tiskárny Vimperk, s.r.o.
První vydání, Praha květen 1994.

ISBN 80-85609-46-0

Cena včetně DPH 49 Kč

Série Sacketts

(pořadí podle originálních názvů)

SACKETT'S LAND
TO THE FAR BLUE MOUNTAINS
THE WARRIOR'S PATH
JUBAL SACKETT
RIDE THE RIVER
THE DAYBREAKERS
SACKETT
LANDO
MOJAVE CROSSING
MUSTANG MAN
THE LONELY MEN
GALLOWAY
TREASURE MOUNTAIN
LONELY ON THE MOUNTAIN
RIDE THE DARK TRAIL
THE SACKETT BRAND
THE SKY-LINERS

Pro majitele celé série vydáme zdarma ještě
přívodce těmito sedmnácti romány s názvem

SPOLEČNÍK SACKETTŮ

(THE SACKETT COMPANION)

Dvaceti vylosovaným majitelům série zašleme

navíc prémii:

KALENDÁŘ LOUISE L'AMOURA

(s dvanácti velkými westernovými kresbami)

Celou sérii Sacketts nebo její jednotlivé
tituly si můžete objednat prostřednictvím
čtenářského konta v nakladatelství
TALPRESS, P.O. Box 56, 15004 Praha 54.

